MARKUS ZUSAK

MESAGERUL

MARKUS ZUSAK

MESAGERUL

Original: *The Messenger* (2002)

Traducerea din limba engleză:
AGAFIȚEI ANDRA ELENA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2015

Pentru Scout

MULȚUMIRI

Mulțumiri speciale Consiliului NSW Taxi, Baycrew, și Annei McFarlane, pentru cunoștințele de specialitate și devotamentul de care a dat dovadă.

• PARTEA ÎNTÂI: PRIMUL MESAJ

A ♦ Jaful

Jefuitorul nu are nicio șansă.

Știu asta.

Și el o știe.

Întreaga bancă știe.

Chiar și cel mai bun prieten al meu, Marvin, știe, și el este și mai inutil decât cel cu pistolul.

Partea cea mai proastă a lucrurilor este că mașina lui Marv este parcată într-o zonă în care nu se poate staționa mai mult de cincisprezece minute. Suntem toți la podea, cu fața în jos, iar mașina mai are permisiunea să stea doar câteva minute.

— Aș vrea ca tipul ăsta să se grăbească, spun eu.

— Știu, îmi șoptește Marv. Este scandalos.

Vocea i se aude de jos, dinspre podea.

— Voi primi o amendă din cauza acestui nemernic inutil. Ed, nu-mi permit să plătesc o altă amendă.

— Mașina chiar nu merită.

— Poftim?

Acum, Marv mă privește.

Îmi dau seama că devine din ce în ce mai nervos. Singurul lucru pe care Marv nu-l tolerează este ca un individ, un oarecare, să-i lipească prostii pe mașină. Repetă întrebarea:

— Ce ai spus, Ed?

— Am spus, șoptesc eu, că nu merită să primim amendă din cauza mașinii, Marv.

— Uite ce-i, Ed, zice el, eu pot să suport multe lucruri, dar…

Nu îl mai bag în seamă pentru că, sincer, odată ce Marv începe să vorbească despre mașina lui, devine o pacoste. Vorbește întruna, ca un copil și, pentru numele lui Dumnezeu, tocmai a împlinit douăzeci de ani.

Mai continuă un minut sau două, până când mă văd nevoit să intervin.

— Marv, îi spun eu, mașina este o porcărie, da? Nu are nici măcar frână de mână – stă acolo, cu două cărămizi care blochează roțile din spate.

Încerc să vorbesc cât pot de încet.

— În cea mai mare parte a timpului, nici nu te obosești să o închizi. Probabil, speri să pui mâna pe banii de asigurare, dacă o fură careva.

— Nu este asigurată.

— Exact.

— Cei de la Asociația automobiliștilor au spus că nu merită să-i fac o asigurare.

— Este de înțeles.

Și atunci jefuitorul se întoarce și strigă:

— Cine vorbește acolo, în spate?

Lui Marv nu-i pasă. Este agitat din cauza mașinii.

— Ed, tu nu te plângi când te duc cu mașina la muncă, parvenit nefericit ce ești!

— Parvenit? Ce naiba este un parvenit?

— Nu mai vorbiți acolo, în spate! strigă din nou jefuitorul înarmat.

— ATUNCI, GRĂBEȘTE-TE! îi răspunde Marv, răcnind.

Nu are chef de ceartă acum. Nu are chef deloc.

E cu fața în jos, pe podeaua băncii.

Banca este jefuită.

Temperatura este anormal de ridicată pentru primăvară.

Aerul condiționat era stricat.

Mașina tocmai îi fusese insultată.

Bătrânul Marv a ajuns la limită, este depășit de situație; oricum i-ai zice, îi sare țandăra imediat.

Rămânem întinși pe covorul albastru, uzat și prăfuit al băncii, iar eu mă cert, din priviri, cu Marv. Amicul nostru Ritchie este la masa cu piese Lego, pe jumătate sub ea, zăcând printre piesele care s-au împrăștiat în momentul în care jefuitorul a intrat țipând și tremurând. Audrey este chiar în spatele meu. Piciorul ei stă peste al meu, făcându-l să amorțească.

Arma atacatorului este îndreptată spre nasul unei biete fete din spatele ghișeului. Pe ecusonul cu numele ei scrie „Misha”. Săraca Misha! Tremură aproape la fel de tare ca și atacatorul, în timp ce așteaptă ca un tip de douăzeci și nouă de ani, plin de coșuri, cu cravată și ud de transpirație la subraț să umple punga cu bani.

— Aș vrea ca individul ăsta să se grăbească, intervine Marv.

— Am spus asta deja, îi zic eu.

— Și ce dacă? Nu pot să zic și eu?

— Dă-ți piciorul de pe mine, îi spun lui Audrey.

— Poftim?

— Am zis să-ți iei piciorul de pe mine – îmi amorțește piciorul.

Și-l mișcă. Fără să se grăbească.

— Mulțumesc.

Jefuitorul se întoarce și mai strigă încă o dată:

— Cine-i nenorocitul care vorbește?

Ce trebuie remarcat la Marv este faptul că devine imprevizibil chiar și în cele mai bune condiții sau situații. E pus pe ceartă. Deloc amiabil. Este tipul de prieten cu care te contrazici în mod constant – mai ales atunci când vine vorba despre paradită lui de mașină, Falcon[1]. În plus, când îl apucă toanele, este un idiot, complet imatur.

— Ed Kennedy, domnule. Ed este cel care vorbește! strigă el glumeț.

— Mulțumesc! spun eu sarcastic.

(Numele meu complet este Ed Kennedy. Am nouăsprezece ani. Sunt un taximetrist minor, un tip obișnuit, ca mulți dintre tinerii pe care îi vezi în zona suburbană, limitrofă, a orașului – cu nu prea multe perspective sau posibilități. Lăsând acestea la o parte, citesc mai multe cărți decât ar trebui, nu sunt deloc bun la pat și nici nu-mi plătesc taxele, încântat de cunoștință.)

— Ei bine, Ed, taci! țipă omul înarmat. Marv rânjește. Sau vin la tine și te ciuruiesc!

E ca și când ai fi din nou la școală, iar proful sadic de mate urlă la tine din fața clasei, chiar dacă nu-i pasă de nimic și de-abia așteaptă să sune clopoțelul, ca să poată pleca acasă, să bea o bere și să se îngrașe, uitându-se la televizor.

Îl privesc pe Marv. Vreau să-l omor.

— Ai douăzeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Vrei să murim?

— Ed, tacă-ți gura!

De această dată, vocea omului înarmat este mai puternică.

Vorbesc și mai încet.

— Tu vei fi de vină, dacă mă împușcă. Știi asta, nu?

— Ed, am spus *să taci*!

— Totul este doar o glumă, nu-i așa, Marv?

— Gata, m-am săturat.

Atacatorul uită de femeia din spatele ghișeului și se îndreaptă spre noi, nervos. Când ajunge, toți privim în sus.

Marv.

Audrey.

Eu.

Și toți ceilalți lipsiți de speranță, întinși pe podea.

Țeava puștii îmi atinge nasul. Îmi dă o senzație de mâncărime. Nu mă scarpin.

Atacatorul se uită când la mine, când la Marv. Prin dresul de pe chipul lui, îi văd mustața roșcată și cicatricile lăsate de acnee. Are ochi mici și urechi mari. Desemnat câștigător al premiului urâțeniei la concursul local trei ani la rând, probabil că jefuiește banca din dorința de a se răzbuna pe lume.

---

[1] Marcă de automobil produs de compania Ford (n.tr.).

— Așadar, care din voi este Ed?

— El, răspund eu, arătând spre Marv.

— O, nu, nu se poate să faci asta, răspunde Marv și, din privirea lui, îmi dau seama că nu este atât de speriat, pe cât ar trebui să fie. Știe că am fi fost morți până acum, dacă atacatorul ar fi vorbit serios. Privește în sus la omul-ciorap și spune: Stai o secundă... Se scarpină în bărbie. Îmi pari cunoscut.

— Bine, recunosc, *eu* sunt Ed.

Dar jefuitorul este prea ocupat să-l asculte pe Marv.

— Marv, taci, rostesc eu mai tare.

— Taci, Marv, spune Audrey.

— Taci, Marv! strigă Ritchie, din celălalt capăt al camerei.

— *Tu* cine dracu' ești? îi strigă jefuitorul lui Ritchie.

Se întoarce să vadă de unde s-a auzit vocea.

— Eu sunt Ritchie.

— Ei bine, Ritchie, taci! *Nu mă provoca*!

Nu-ți face griji, îi răspunde vocea.

— Mulțumesc.

Se pare că toți prietenii mei sunt niște șmecheri. Nu mă întrebați de ce. Așa sunt ei, pur și simplu.

În orice caz, jefuitorul fierbe de mânie. Furia pare că îi inundă pielea, ieșind prin ciorapul de pe chip.

— M-am săturat până peste urechi de chestia asta, mârâie el.

Buzele îi tremură.

Cu toate acestea, Marv nu-și ține gura.

— Cred că am fost împreună la aceeași școală sau ceva de genul ăsta, știi? continuă el.

— Tu vrei să mori, nu-i așa? îl întreabă omul înarmat, încă nervos peste măsură.

— Ei bine, de fapt vreau doar să-mi plătești amenda pentru mașina mea parcată, explică Marv. E într-o zonă în care parcarea este permisă doar pentru cincisprezece minute. Tu mă reții aici.

— Da, la naiba! Poziționează arma.

— Nu este nevoie să fii atât de ostil.

„Vai, Doamne, îmi spun în sinea mea. Marv e un om mort. E pe cale să fie împușcat în gât."

Jefuitorul privește afară, prin ușa de sticlă a băncii, încercând să-și dea seama care mașină îi aparține lui Marv.

— Care dintre mașini este a ta? întreabă el – trebuie să recunosc – destul de politicos.

— Fordul Falcon albastru-deschis de acolo.

— Porcăria aia? Nici măcar nu m-aș ușura pe ea, darămite să plătesc o amendă.

— Stai puțin. Marv se simte din nou jignit. De vreme ce ne ții pe toți ostatici aici, ai putea măcar să-mi plătești amenda pentru parcare, nu crezi?

Între timp.

Banii sunt pregătiți la ghișeu, iar Misha, săraca fată din spatele lui, strigă. Jefuitorul se întoarce și se îndreaptă spre ea.

— Grăbește-te, târfo, țipă la ea, în timp ce Misha îi dă banii.

Presupun că ăsta e tonul care trebuie folosit în timpul unui jaf. Se cunoaște că a văzut destule filme. După puțin timp, cu banii în mână, se întoarce spre noi.

— Tu! strigă la mine.

Acum că are banii, și-a găsit din nou curajul. E pe cale să mă lovească cu arma când, ceva de afară îi atrage atenția.

Privește mai atent.

Dincolo de ușile de sticlă ale băncii.

Un strop de sudoare îi alunecă pe gât.

Respiră greu.

Se tot gândește și…

Intră în panică.

— Nu!

Polițiștii sunt afară, dar nu știu ce se petrece în bancă. Vestea încă nu s-a răspândit pe stradă. Ei îi spun șoferului unui autovehicul auriu Torana[2] să nu mai parcheze în diagonală în zona din fața brutăriei de peste drum. Mașina pleacă, la fel și polițiștii, iar jefuitorul inutil este lăsat cu punga de bani în mână. Nu mai are cu cine să plece.

Îi vine o idee.

Se întoarce din nou.

Către noi.

— Tu, îi ordonă lui Marv. Dă-ne cheile tale.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am zis.

— Mașina aceea este de colecție!

— E un rahat, Marv, îl apostrofez eu. Acum, dă-i cheile sau te omor chiar eu!

— Ai grijă de ea, îl imploră.

— Pupă-mă, îi răspunde hoțul.

— Nu-i nevoie să faci asta! strigă Ritchie de sub masa din piese de Lego.

---

[2] Model produs de General Motors – Holdens, ramura australiană a General Motors (n.tr.).

— Tu să taci! îi strigă și hoțul și pleacă.

Singura lui problemă este faptul că mașina lui Marv are o șansă de aproape 5 la sută de a porni de la prima cheie.

Omul înarmat iese în fugă pe ușile băncii și se îndreaptă spre șosea. Se împiedică și scapă arma în apropierea intrării, dar decide să plece fără să o ia. Într-o secundă, văd că ideea de a lua sau nu arma îl face să intre în panică. Nu are timp, așa că o lasă și continuă să fugă.

În timp ce toți îl urmărim, stând în genunchi, îl vedem apropiindu-se de mașină.

— Fiți atenți la asta.

Marv începe să râdă. Eu, Audrey și Marv îl privim, iar Ritchie vine spre noi.

Afară, hoțul se oprește și se chinuiește să-și dea seama care dintre chei deschide portiera. Când îl vedem cât este de prost, izbucnim în râs.

În cele din urmă, intră în mașină și încearcă să pornească motorul de nenumărate ori, dar degeaba.

Atunci.

Dintr-un motiv pe care nu-l voi înțelege niciodată.

Alerg afară, luând, în drum, și arma. Când traversez strada, dau cu ochii de jefuitor. Se străduiește să iasă din mașină, dar acum este prea târziu pentru asta.

Stau în dreptul geamului.

Îndrept arma spre ochii lui.

Se oprește.

Ne oprim amândoi.

Încearcă să iasă și să fugă și jur că nu îmi dau seama că am tras decât în momentul în care am pășit spre el și am auzit sticla spărgându-se.

— Ce faci? strigă Marv, plin de durere, de pe cealaltă parte a străzii. Lumea i se prăbușește. Tragi în mașina mea!

Mașinile de poliție ajung.

Jefuitorul cade în genunchi.

— Sunt un mare *idiot*, spune acesta.

Nu pot decât să fiu de acord cu el.

Pentru un moment, îl privesc și-l compătimesc, deoarece îmi dau seama că e posibil ca omul din fața mea să fie cel mai nenorocos de pe pământ. În primul rând, jefuiește o bancă în care se află doi oameni nespus de proști, ca mine și ca Marv. Apoi, mașina cu care trebuia să plece dispare. În plus, când e pe cale să iasă din impas, pentru că știe cum să facă rost de o altă mașină, aceasta este cea mai jalnică din emisfera sudică. Într-un fel, îmi pare rău pentru el. Imaginați-vă – ce umilință.

În timp ce polițiștii îi pun cătușele și-l iau de acolo, îi spun lui Marv:

— Acum vezi? Continui și mai în forță: Vezi? Situația asta nu face decât să arate cât de patetică – arăt spre ea – este mașina.

Fac o pauză, ca să-i las timp de gândit.

— Dacă ar fi funcționat cât de cât, tipu' ăsta ar fi scăpat, nu-i așa?

— Cred că da, admite Marv.

De fapt, îmi e cam greu să-mi dau seama dacă ar fi preferat ca jefuitorul să scape, doar ca să demonstreze că mașina lui nu este atât de inutilă.

Pe stradă și pe locurile din mașină sunt numai bucăți de sticlă. Încerc să pricep care este mai distrus – geamul sau chipul lui Marv.

— Hei, îi spun eu, îmi pare rău pentru geamul tău, bine?

— Las-o baltă, răspunde Marv.

În mână, arma se simte caldă și lipicioasă, ca o ciocolată topită.

•

Mai vin câțiva polițiști, să ne interogheze.

Mergem la secția de poliție și ne întreabă despre jaf: ce anume s-a întâmplat și cum de am reușit să pun mâna pe armă.

— A scăpat-o, pur și simplu?

— Așa v-am spus, nu?

— Ascultă, fiule, spune polițistul. Își ridică privirea din hârtii. Nu este nevoie să fii arogant.

Are o mustață căruntă și o burtă rotundă, din cauza berii. Oare de ce atât de mulți polițiști simt nevoia să aibă mustață?

— Arogant? întreb eu.

— Da, arogant.

Arogant.

Chiar îmi place cuvântul.

— Îmi cer scuze, îi spun. A scăpat-o în drum spre ieșire, iar eu am luat-o când m-am dus să-l urmăresc. Nimic mai mult. Era complet șocat, bine?

— Bine.

Stăm ceva vreme în secție. Polițistul burtos devine suspicios doar în momentul în care Marv întreabă, încontinuu, despre despăgubirea pentru mașina lui.

— Acel Falcon albastru? întreabă polițistul.

— Da, acela.

— Sincer, fiule – mașina aceea este un adevărat dezastru. Este jalnică.

— Ți-am zis, i-am spus eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu are frână de mână.

— Și?

— Și ești norocos că nu primești amendă – nu poți circula cu așa ceva.

— Vă mulțumesc.

Polițistul zâmbește.

— Plăcerea este de partea mea.

•

— Și lasă-mă să-ți dau un sfat.

Suntem aproape de ușă, când ne dăm seama că polițistul nu a terminat încă de vorbit. Ne cheamă înapoi sau, cel puțin, îl cheamă pe Marv.

— Da? răspunde Marv.

— Fiule, de ce nu îți cumperi o mașină nouă?

Marv îl privește cu seriozitate pe bărbat.

— Am motivele mele.

— Care anume – nu ai bani?

— O, nu, am bani. Știți, eu *lucrez*. Reușește chiar să pară ipocrit. Doar că am alte priorități. Zâmbește, ca și cum doar un om mândru de o asemenea mașină ar face-o. În plus – îmi iubesc mașina.

— Mi se pare corect, conchide polițistul. La revedere.

•

— Ce priorități ai tu? îl întreb pe Marv după ce ieșim.

Marv privește indiferent înainte.

— Ed, taci din gură, spune el. Poate că astăzi ești un erou pentru cei mai mulți oameni, dar pentru mine ești doar nenorocitul care mi-a spart geamul cu un glonț.

— Vrei să ți-l plătesc

Marv îmi zâmbește iar.

— Nu.

Ca să fiu sincer, este o ușurare. Mai degrabă aș muri, decât să dau un singur cent pentru mașina aia.

•

La ieșirea din secția de poliție, ne așteaptă Audrey și Ritchie, dar nu sunt singuri, ci însoțiți de reporteri, care fac foarte multe poze.

— El este! strigă cineva și, până să răspund, mulțimea mă înconjoară și îmi pune întrebări.

Răspund cât pot de repede, explicând din nou ce s-a întâmplat. Orașul în care trăiesc nu este mic și în mulțime se află oameni de la radio, de la televiziune și jurnaliști, care vor prezenta știri și vor scrie articole pentru ziua următoare.

Îmi imaginez titlurile de pe prima pagină a ziarelor.

„TAXIMETRISTUL DEVINE EROU” ar suna frumos, dar probabil că vor scrie ceva de genul „UN LOCALNIC AMĂRÂT FACE UN BINE”. Marv va râde copios când va citi așa ceva.

După aproximativ zece minute de întrebări, mulțimea dispare și noi ne întoarcem la locul în care am parcat.

Sub ștergător, lipit de parbriz, se află un bilet mare, cu o amendă.

— Nenorociții, spune Audrey, în timp ce Marv îl smulge și îl citește.

Inițial, ne duseserăm la bancă pentru ca Marv să-și poată depune salariul. Acum, poate folosi banii ca să plătească amenda.

Ne străduim să dăm la o parte bucățile de sticlă de pe scaune și intrăm. Marv încearcă de vreo opt ori să pornească motorul. Nu pornește.

— Minunat, spune el.

— Tipic, zice Ritchie.

Eu și Audrey nu spunem nimic.

Audrey ne dirijează, iar noi împingem. Ducem mașina înapoi la mine, deoarece locuința mea e cea mai aproape de oraș.

Câteva zile mai târziu, aveam să primesc primul mesaj.

Iar acesta va schimba totul.

2 ♦ Sexul ar trebui să fie ca matematica: începutul vieții mele

Să vă povestesc câte ceva despre viața mea.

Cel puțin câteva nopți pe săptămână, joc cărți.

E obiceiul nostru.

Jucăm un joc numit Annoyance[3], care nu este deosebit de greu și care e singurul pe care-l jucăm toți cu plăcere, fără să ne enervăm prea mult.

Marv, care nu tace niciodată, încearcă, în același timp, să fumeze trabucuri și să se bucure de joc.

Ritchie, care e mereu liniștit, își încordează brațul drept, pe care are un tatuaj ridicol. Bea bere de la începutul și până la sfârșitul jocului și își atinge mustățile, care par lipite în smocuri pe fața lui cu trăsături de băiețel.

Audrey. Audrey stă mereu lângă mine, indiferent de locul în care jucăm cărți. Are părul blond, picioare subțiri și cel mai frumos zâmbet strâmb din lume și șolduri frumoase; îi place foarte mult să se uite la filme. Și ea lucrează ca taximetrist.

Apoi, sunt eu.

•

[3] Beleaua (n.tr.).

Înainte de a vă povesti despre mine, ar trebui să vă spun alte câteva lucruri:

1. La nouăsprezece ani, Bob Dylan era un artist cunoscut în Greenwich Village, New York.

2. Până să împlinească nouăsprezece ani, Salvador Dalí pictase deja mai multe tablouri remarcabile, adevărate acte de rebeliune.

3. La nouăsprezece ani, inițiatoarea unei răscoale, Ioana d'Arc, era cea mai cunoscută femeie din lume.

Și apoi mai e și Ed Kennedy, tot de nouăsprezece ani…

Chiar înainte de a avea loc jaful bancar, îmi analizasem viața.

Taximetrist – și pentru asta, am mințit în legătură cu vârsta mea. (Trebuie să ai douăzeci de ani.)

Fără o carieră adevărată.

Nerespectat în comunitate.

Nu aveam nimic.

Mi-am dat seama că peste tot erau oameni care făceau lucruri mărețe, în timp ce eu urmam ordinele unui om de afaceri chel, pe nume Derek, și mă temeam de bețivii de vineri seara, care puteau să vomite în mașină sau să nu-mi plătească. De fapt, a fost ideea lui Audrey să încerc să fiu taximetrist. Nu i-a luat mult să mă convingă, mai ales pentru că eram îndrăgostit de ea de ani de zile. Nu am părăsit niciodată acest orășel satelit. Nu m-am dus la facultate. M-am dus la Audrey.

„Ei bine, Ed – ce ai realizat cu adevărat în cei nouăsprezece ani ai tăi?", mă întreb în mod constant.

Răspunsul este simplu.

Niciun rahat.

Am vorbit cu câteva persoane despre asta, dar nu mi-au spus decât să încetez. Marv mi-a zis că eram un smiorcăit veritabil. Audrey mi-a spus că sunt cu douăzeci de ani prea tânăr pentru o criză a vârstei mijlocii, iar Ritchie pur și simplu m-a privit ca și când aș fi vorbit limbi străine. Când am discutat cu mama despre asta, ea mi-a spus:

— O, Ed, de ce nu plângi puțin?

O să vă placă de mama. Aveți încredere în mine.

Locuiesc într-o maghernită pe care am închiriat-o ieftin. La puțin timp după ce m-am mutat, am aflat de la agentul imobiliar că proprietarul era șeful meu, mândrul fondator și director al companiei de taxiuri pentru care lucrez: VACANT TAXIS. Este o firmă dubioasă, ca să nu spun mai multe. Nici eu, nici Audrey nu am avut probleme în a-i convinge că eram destul de în vârstă și de experimentați ca să ne angajeze. Modifici câteva numere din certificatul tău de naștere, apari cu ceea ce pare a fi un permis de conducere și ești aranjat. Deoarece duceau lipsă de personal, am fost angajați într-o săptămână. Fără să

ne verifice scrisorile de referință. Fără tam-tam. Este surprinzător ce poți obține cu ajutorul șmecheriilor și al înșelăciunii. Așa cum a spus Raskolnikov odată: „Când rațiunea nu îți oferă nicio soluție, te ajută diavolul!” În cel mai bun caz, pot aspira la titlul de „Cel mai tânăr taximetrist” din aceste părți – un șofer minune; e genul de eșec, de neîmplinire care dă contur vieții mele. Audrey este mai mare decât mine cu câteva luni.

Șandramaua în care locuiesc este destul de aproape de oraș și, de vreme ce nu mi se dă voie să merg cu taxiul acasă, am ceva de mers pe jos până la serviciu. Asta dacă nu cumva mă duce Marv cu mașina. Motivul pentru care nu am o mașină proprie este faptul că merg cu taxiul toată ziua sau toată noaptea, ducând clienții unde au nevoie. În timpul meu liber, ultimul lucru pe care aș avea chef să-l fac ar fi să conduc și mai mult.

Orășelul satelit în care trăim noi este unul obișnuit. Se află dincolo de marginea metropolei și are și părți bune, și părți rele. Sunt sigur că nu veți fi surprinși să aflați că eu provin dintr-o parte rea. Întreaga mea familie a crescut în nordul extrem al orașului, care e ca un fel de secret murdar al fiecăruia. În acea parte de oraș, sunt multe adolescente însărcinate, o mulțime de tați nemernici, șomeri, și mame ca a mea, care fumează, beau și ies în public purtând cizme Ugg. Casa în care am crescut era o maghernință nenorocită, dar am rămas acolo până când Tommy, fratele meu, a terminat școala și a intrat la universitate. Uneori, îmi dau seama că aș fi putut face și eu același lucru, dar am fost prea leneș la școală, întotdeauna citeam cărți, în loc să fac exerciții la matematică sau să învăț la alte materii. Probabil că aș fi putut să am o meserie, dar aici nu se iau ucenici, mai ales din cei ca mine. Din cauza lenei mele, menționate anterior, nu am fost bun la învățătură, cu excepția limbii engleze, și asta doar pentru că citeam. De vreme ce tata ne-a băut toți banii, de îndată ce am terminat școala, am intrat direct în câmpul muncii. Am început prin a lucra într-un local obscur unde se vindeau hamburgeri, al cărui nume nu-l menționez, de rușine. Apoi am sortat dosare în biroul prăfuit al unui contabil, care s-a închis la câteva săptămâni după ce m-am angajat. Și, în sfârșit, punctul culminant al istoriei locurilor mele de muncă de până acum.

Lucrez ca taximetrist.

Am un coleg de cameră. Numele lui este Portarul[4] și are șaptesprezece ani. Stă la ușa cu plasă, cu blana neagră în bătaia razelor de soare. Ochii lui bătrâni strălucesc. Zâmbește. I se spune Portarul pentru că, încă de la o vârstă fragedă, i-a plăcut foarte mult să stea lângă ușa de la intrare. Acolo stătea acasă și, acum, în maghernița mea, tot acolo stă. Îi place să stea unde este cald și plăcut și nu lasă pe nimeni să intre, iar acest lucru se datorează faptului că

[4] Doorman, în original, în text (n.tr.).

este prea bătrân ca să se mai deplaseze. Este o corcitură de ciobănesc german cu rotweiller și miroase groaznic; e o duhoare de care nu-l pot scăpa. De fapt, cred că din cauza asta niciunul dintre prietenii mei cu care joc cărți nu intră niciodată în casă. E de ajuns să simtă mirosul câinelui prima dată și totul ia sfârșit. Niciun joc nu se prelungește îndeajuns, cât să-i facă să rămână și să joace până la capăt. Am încercat chiar să îl încurajez să folosească un soi de deodorant. L-am frecat la subraț cu cantități enorme. L-am dat peste tot cu un fel de spray Norsca și nu a avut niciun alt efect, în afară de a-l face să miroasă și mai urât. În acea vreme, a mirosit ca o toaletă scandinavă.

Înainte, a fost câinele tatei, dar, când bătrânul a murit, în urmă cu aproximativ șase luni, mama mi l-a dat mie. Se săturase să-l mai vadă stând pe spațiul verde de sub sârmele pentru rufe.

(„Ar putea sta oriunde, în curtea asta mare! spunea ea. Dar unde stă el?" Răspundea singură la întrebare: „Chiar sub rufele mele nenorocite".)

Așa că, atunci când am plecat, l-am luat cu mine.

În maghernița mea.

La ușa lui.

Și este fericit.

La fel ca mine.

E fericit când lumina soarelui pătrunde prin ușa cu plasă și-l încălzește. E bucuros să doarmă acolo și să se mute mai în față, când încerc să închid noaptea ușa de lemn. În asemenea momente, îl iubesc al naibii de mult. Oricum îl iubesc la nebunie. Dar, Dumnezeule, ce mai pute! Presupun că va muri în curând. Luând în considerare vârsta lui, mă aștept la asta. Nu știu cum voi reacționa. Își va înfrunta moartea placidă și se va duce pe lumea cealaltă, fără să scoată un sunet. În mare parte, îmi imaginez că mă voi ghemui la ușă, că-l voi lua în brațe și voi plânge de mama focului în duhoarea blănii lui. Voi aștepta să se trezească, dar el nu o va face. Îl voi îngropa, îl voi duce afară, simțind cum trupul i se răcește, în timp ce orizontul se destramă și se prăbușește în curtea mea din spate. Pentru moment, însă, e în regulă. Văd că respiră. Doar miroase ca și când ar fi mort.

Am un televizor, care are nevoie de timp să se încălzească, un telefon care nu sună aproape niciodată și un frigider care bâzâie ca un radio.

Deasupra televizorului, se află o fotografie cu familia mea, făcută cu mulți ani în urmă.

De vreme ce nu prea mă uit la televizor, privesc, din când în când, poza. Cu toate că se prăfuiește cu fiecare zi care trece, e un spectacol destul de bun. În fotografie apar o mamă, un tată, două surori, eu și un frate mai mic. Jumătate zâmbim, jumătate nu. Îmi place.

În ceea ce privește familia mea, mama e acel gen de femeie dură, pe care nu ai putea să o omori cu un topor. De asemenea, s-a cam obișnuit să înjure, dar vă voi povesti mai mult despre asta mai târziu.

Așa cum am mai spus, tatăl meu a murit în urmă cu aproximativ jumătate de an. Era un om simplu, singuratic, simpatic și un băutor înrăit. Aș putea spune că traiul cu mama mea nu era ușor și că asta l-a îndemnat să bea, dar nu există scuze. Poți să le inventezi, dar nu le crezi. Serviciul lui consta în a livra mobilă. Când a murit, l-au găsit în camion, stând pe un șezlong vechi. Stătea acolo, mort și relaxat. Au spus că încă mai erau multe lucruri de despachetat. Au crezut că stătea degeaba. Îi cedase ficatul.

Fratele meu, Tommy, a avut cele mai multe reușite. Este cu un an mai tânăr decât mine și se duce la universitate, în oraș.

Surorile mele sunt Leigh și Katherine.

Când Katherine a rămas însărcinată la șaptesprezece ani, am plâns. Pe atunci, aveam doisprezece ani. Curând după aceea, s-a mutat de acasă. Nu a fost dată afară, nu a fost nimic de genul acesta. A plecat și s-a căsătorit. Atunci, a fost un mare eveniment.

Nu au fost probleme când a plecat Leigh, un an mai târziu.

Ea nu era însărcinată.

Astăzi, sunt singurul care a rămas aici. Toți ceilalți au plecat în metropolă și locuiesc acolo. Tommy s-a descurcat de minune. E pe cale să devină avocat. Îi doresc mult noroc. Vorbesc serios.

Lângă acea fotografie de pe televizor, mai este una cu mine, Audrey, Marv și Ritchie. Crăciunul trecut, am setat cronometrul aparatului de fotografiat al lui Audrey și iată-ne. Marv cu țigara. Ritchie zâmbind pe jumătate. Audrey râzând. Și eu ținând cărțile de ioc, continuând să mă uit la cea mai proastă mână din istoria Crăciunului.

•

Gătesc.

Mănânc.

Îmi spăl rufele, dar nu prea le calc.

Trăiesc în trecut și cred că Cindy Crawford este, de departe, cel mai bun supermodel.

Aceasta este viața mea.

•

Am părul închis la culoare, ochi de culoarea cafelei și sunt pe jumătate bronzat. Mușchii mei sunt de o mărime normală. Ar trebui să stau mai drept, dar nu o fac. Stau cu mâinile în buzunar. Cizmele mi se destramă, dar încă le port, pentru că le prețuiesc și le iubesc.

Destul de des, mă încalț cu ele și ies afară. Uneori mă duc la râul care traversează orașul sau fac o plimbare până la cimitir, să-l văd pe tata. Portarul vine cu mine, desigur, dacă este treaz.

Ce-mi place cel mai mult este să mă plimb alături de Portar, cu mâinile în buzunare și să pretind că Audrey este lângă mine.

Când îmi imaginez acest lucru, ne văd întotdeauna din spate.

Strălucirea se transformă în întuneric.

Audrey.

Portarul.

Eu.

Iar eu o țin de mână pe Audrey.

Încă nu am scris un cântec demn de reputația lui Dylan și nici nu am încercat să pictez primul meu tablou suprarealist și mă îndoiesc de faptul că aș putea da startul unei revoluții, chiar dacă m-aș strădui – pentru că, mai presus de orice, sunt un nemernic inadaptat, cu toate că sunt înalt și costeliv. În plus, sunt și moale.

În mare parte, cred că cele mai bune momente sunt cele în care joc cărți sau în care las un client și mă îndrept înapoi spre casă, poate din oraș sau de undeva dintr-o zonă mai nordică. Geamul este dat în jos, vântul își trece degetele prin părul meu, iar eu zâmbesc orizontului. Apoi intru în oraș și în parcarea de la VACANT TAXIS. Uneori urăsc sunetul pe care-l scoate o portieră trântită.

•

După cum am mai spus, o iubesc nespus de mult pe Audrey.

Pe Audrey, care a făcut sex cu o mulțime de bărbați, dar niciodată cu mine. Mi-a spus mereu că mă place prea mult ca să o facă cu mine și, personal, nu am încercat niciodată să o dezbrac și să o fac să tremure în fața mea. Îmi este prea frică. V-am spus deja că sunt destul de patetic când vine vorba despre sex. Am avut una sau două prietene și nu au fost chiar încântate de mine în această privință. Una din ele mi-a zis că eram cel mai neîndemânatic tip pe care l-a întâlnit vreodată. Cealaltă râdea mereu când încercam câte ceva nou cu ea, ceea ce nu mă ajuta prea mult și, nu după mult timp, m-a părăsit.

Din punctul meu de vedere, sexul ar trebui să fie ca matematica.

Ca la scoală.

Nimănui nu-i pasă dacă nu este bun la matematică. Ba chiar se laudă cu asta. Ar trebui să spună oricui: „Da, sunt destul de bun la engleză și științe, dar sunt absolut *execrabil* la matematică”. Și alții ar trebui să râdă și să zică: „Da, și eu sunt la fel. Nu am nicio idee ce-i cu algoritmul ăla de rahat”.

Ar trebui să poți spune același lucru și despre sex.

Ar trebui să poți spune mândru: „Da, habar n-am ce-i și cu porcăria aia de orgasm. Mă pricep la orice altceva, dar când vine vorba despre asta, nu știu nimic”.

Totuși, nimeni nu spune așa ceva.

Nu poți spune.

Mai ales bărbații.

Noi, bărbații, credem că *trebuie* să fim buni în pat, așa că sunt aici să vă spun că eu sunt stângaci. De asemenea, ar trebui să vă explic că eu cred, sincer, că și modul meu de a săruta lasă de dorit. Una din acele prietene a încercat odată să mă învețe cum să sărut, dar, în final, a renunțat. Simt că limba mea nu-și face treaba, dar ce pot să fac?

E doar sex.

Cel puțin, asta îmi spun în sinea mea.

Mint foarte mult.

Totuși, revenind la Audrey, ar trebui să mă simt cu adevărat bine de vreme ce nici măcar nu vrea să mă atingă, pentru că mă place mai mult decât pe oricine altcineva. Este perfect normal, nu-i așa?

Când este tristă sau deprimată, îi disting, în umbră, silueta prin fereastra din față a magherniței mele. Intră și bem bere ieftină ori vin sau ne uităm la un film; uneori, și bem, și ne uităm la film. Vizionăm ceva vechi și lung, ca Ben-Hur, cu care ne prinde noaptea. Ea stă lângă mine pe canapea, în cămașa ei de flanel și în blugii pe care i-a transformat în pantaloni scurți și, în cele din urmă, când adoarme, îi aduc o pătură și o învelesc.

O sărut pe obraz.

Îi mângâi părul.

Mă gândesc la faptul că locuiește singură, ca și mine, că nu a avut niciodată o familie adevărată și că face doar sex. Nu lasă dragostea să-i stea în cale. Cred că a avut odată o familie, dar una în care toți se băteau ca nebunii. Și pe aici sunt destule asemenea cazuri. Cred că și-a iubit familia, dar aceasta nu a făcut decât să o rănească.

De aceea, ea refuză să iubească.

Pe oricine.

Presupun că se simte mai bine așa și cine poate să o judece?

Când doarme pe canapeaua mea, mă gândesc la toate aceste lucruri. De fiecare dată. O învelesc, apoi mă bag în pat și visez.

Cu ochii deschiși.

3 ♦ Asul de caro

În ziarele locale, s-au scris câteva articole despre jaful de la bancă, despre cum m-am luptat cu hoțul ca să-i iau arma, după ce l-am pus pe fugă. Tipic, pe bune. Știam că vor exagera.

La masa din bucătărie, citesc câteva dintre ele, iar Portarul mă privește ca de obicei. Nici nu i-ar păsa dacă aș fi un erou. Câtă vreme își mănâncă cina la timp, nu are absolut nicio grijă.

Mama vine în vizită, iar eu îi ofer o bere. Îmi spune că e mândră de mine. În opinia ei, toți copiii s-au descurcat destul de bine, cu excepția mea, dar, cel puțin acum, ochii îi strălucesc cu o urmă de mândrie, chiar dacă numai pentru o zi sau două.

„Acela era fiul meu, mi-o imaginez explicându-le oamenilor pe care-i întâlnește pe stradă. V-am spus că *într-o bună zi* va realiza ceva."

Desigur, Marv și Ritchie vin și ei la mine.

Chiar și Audrey mă vizitează, cu un ziar ținut strâns sub braț.

În fiecare articol, sunt prezentat ca Ed Kennedy, taximetristul de douăzeci de ani, deoarece i-am mințit pe toți reporterii în legătură cu vârstă mea. Dacă minți o dată, minți în continuare. Toți știm asta.

Chipul meu uluit apare peste tot pe primele pagini și chiar un tip de la o emisiune radio vine și-mi ia un interviu în sufrageria mea. Beau o cafea împreună cu el, dar fără lapte, deoarece m-a oprit când am vrut să mă duc să aduc.

•

Este marți seară când ajung de la serviciu acasă și scot corespondența din cutia poștală. Pe lângă facturile de la gaz, energie electrică și alte hârțoage neînsemnate, găsesc un plic mic. Îl arunc pe masă, alături de celelalte plicuri și uit de el. Numele meu este mâzgălit și mă întreb despre ce ar putea fi vorba. Chiar și când îmi pregătesc sendvișul cu friptură și salată îmi spun să mă duc în camera de zi și să-l deschid cât mai curând. Dar tot uit.

E destul de târziu când, în cele din urmă, îmi fac timp de el.

Simt.

Simt ceva.

Când țin plicul în mână și încep să-l deschid, ceva îmi curge printre degete. Este o noapte obișnuită de primăvară, rece.

Tremur.

Îmi văd reflecția în ecranul televizorului și în fotografia familiei mele.

Portarul sforăie.

Briza se simte mai intens.

Frigiderul bâzâie.

Pentru o clipă, se pare că totul se oprește să mă privească în timp ce scot din plic o carte de joc veche. Este Asul de Caro.

În reflexia luminii din camera de zi, țin cartea ușor, ca și când aș fi putut s-o rup sau s-o șifonez. Cele trei adrese pe care le conține par a fi scrise de aceeași persoană care a scris pe plic. Le citesc încet, cu atenție. O senzație stranie mă cuprinde. Mă invadează și aleargă prin mine, făcându-mă să mă frământ. Citesc:

Str. Edgar, nr. 45, miezul nopții
Bd. Harrison, nr. 13, 6 p.m.
Str. Macedoni, nr. 6, 5.30 a.m.

Dau perdeaua la o parte, ca să privesc afară.

Nimic.

Trec de Portar și ies pe veranda din față.

— E cineva acolo? strig eu.

Dar, din nou, nu e nimic.

Briza bate într-o altă direcție – aproape rușinată că mă privise –, iar eu rămân în picioare, pe verandă.

Singur. Cu cartea în mână. Nu cunosc adresele pe care le dețin sau, cel puțin, nu cu exactitate. Știu străzile, dar nu și casele.

Fără îndoială, este cel mai ciudat lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

„Cine mi-ar trimite așa ceva? mă întreb în sinea mea. Ce am făcut ca să primesc, în cutia mea poștală, o carte de joc veche, pe care sunt mâzgălite niște adrese ciudate?” Intru în casă și mă așez la masa din bucătărie. Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă și cine ar putea fi persoana care mi-a trimis, prin poștă, o părticică dintr-un destin. Diverse chipuri încep să mi se perinde prin fața ochilor.

„Oare să fie Audrey? Marv? Ritchie? Mama?” Nu am nici cea mai mică idee.

O parte din mine mă sfătuiește să o arunc – să o arunc în coș și să uit de cartea de joc. Totuși, simplul gând de a o arunca așa mă face să mă simt vinovat.

„Poate că așa trebuie să fie”, cred eu.

Portarul vine spre mine și o adulmecă.

La naiba, îi pot citi gândurile. *Am crezut că ar putea fi ceva de mâncare*. După ce o adulmecă pentru ultima dată, se oprește pentru un moment și se gândește la ce i-ar plăcea să facă în continuare. Ca de fiecare dată, se îndreaptă șovăind spre ușă, se întoarce la o sută optzeci de grade și se întinde. Costumul

lui de blană neagră și aurie îl face să se simtă confortabil. Ochii mari și strălucitori i se închid. Își întinde labele pe covorul vechi.

Mă privește fix.

Îl privesc și eu.

Ei bine? îi citesc gândurile. *Ce dracu' vrei*?

Nimic.

Bine.

Bine.

Și o lăsăm baltă.

Asta nu schimbă cu nimic faptul că încă țin în mâini Asul de Caro, gândindu-mă.

•

„Sună pe cineva", îmi spun în sinea mea.

Telefonul mi-o ia înainte. Sună. Poate că acesta e răspunsul pe care l-am tot așteptat.

Ridic receptorul și mi-l îndes în ureche. Mă doare, dar ascult cu atenție. Din păcate, e mama.

— Ed?

Aș recunoaște vocea asta oriunde. Vocea și pe femeia care țipă la telefon, negreșit, de fiecare dată.

— Da, bună, draga mea.

— Nu mă lua pe mine cu „Da, bună, draga mea", nenorocit mic! Minunat. Ai uitat ceva astăzi?

Mă gândesc la întrebare, încercând să-mi aduc aminte. Nu-mi vine nimic în minte. Nu văd decât cartea de joc, pe care o întorc pe-o parte și pe alta.

— Nu cred.

— Tipic!

Începe să-și iasă din minți. Se enervează, asta ca să nu spun mai mult.

— Ed, trebuia să-mi iei măsuța de cafea de la KC Furniture.

Scuipă cuvintele. Sunt tari și umede.

— Mare cretin mai ești!

Este adorabilă, nu-i așa?

După cum v-am dat de înțeles mai devreme, mama cam obișnuiește să înjure. Înjură toată ziua, în fiecare zi, indiferent de starea pe care o are, indiferent dacă este fericită, tristă sau nepăsătoare. Dă vina pe Tommy, fratele meu și, desigur, pe mine. Spune că atunci când eram mici, înjuram de mama focului când jucam fotbal în curtea din spate.

„Am renunțat să încerc să vă opresc, îmi spune întotdeauna. Așa că m-am gândit să înjur și eu, de vreme ce nu vă pot face să încetați."

Dacă reușesc să port o conversație fără să fiu numit labagiu sau cretin cel puțin o dată, sunt cel mai tare. Partea cea mai rea este naturalețea cu care *accentuează* înjurăturile. De fiecare dată când mă înjură, cuvintele îi ies din gură ca un scuipat, ca și cum ar vrea să mă nimerească.

Și acum mă înjură, chiar dacă nu o ascult.

Redevin atent.

— … și ce ar trebui să fac mâine, Ed, când doamna Faulkner va veni să bem ceaiul de dimineață? Să îi spun, pur și simplu, să-și pună cana pe podea?

— Mamă, dă vina pe mine.

— Să fii sigur că așa voi face, se răstește ea. Îi voi spune că Ed Cretinul a uitat să-mi ia măsuța de cafea.

Ed Cretinul.

Urăsc să îmi spună așa.

— Nu te îngrijora, mamă.

Ea continuă să mai vorbească o bună bucată de vreme, dar eu mă concentrez din nou asupra Asului de Caro. Strălucește în mâna mea.

Îl ating.

Îl țin.

Îi zâmbesc.

Această carte de joc are o aură, care mi-a fost dată mie. Nu lui Ed Cretinul. Mie – adevăratului Ed Kennedy. Viitorului Ed Kennedy, care nu va mai fi un taximetrist lipsit de speranță.

Ce voi face cu ea?

Cine voi fi?

—Ed?

Nu răspund.

Încă mă mai gândesc.

— Ed?! strigă mama.

Revin uimit, în conversație.

— Mă asculți?

— Da… da, desigur.

Strada Edgar, numărul 45… Bulevardul Harrison, numărul 13… Strada Macedoni, numărul 6…

— Mamă, îmi pare rău, îi spun din nou. Pur și simplu am uitat – am avut multe curse astăzi. Am lucrat mult în oraș. O voi lua mâine, bine?

— Ești sigur?

— Da.

— Nu ai să uiți?

— Nu.

— Bine. La revedere.

— Hei, așteaptă! mă grăbesc să strig în telefon.

Revine.

— Ce este?

Mă strofoc să deschid gura, dar trebuie să o întreb. De carte. Am decis că ar trebui să-i întreb pe toți cunoscuții despre care cred că ar fi putut să mi-o trimită. Pot, la fel de bine, să încep cu mama.

— Da, ce e? mă întreabă iar, puțin mai tare de această dată.

Spun cuvintele care, în lupta lor de a rămâne nerostite, mi se agață de buze.

— Mamă, mi-ai trimis azi ceva prin poștă?

— Ca de exemplu?

Mă opresc pentru un moment.

— Ceva mic…

— Ce *anume*, Ed? Chiar nu am timp de așa ceva.

În regulă. Trebuie să o spun:

— O carte de joc – Asul de Caro.

E liniște la celălalt capăt al liniei. Se gândește.

— Ei bine? întreb eu.

— Ei bine, ce?

— Tu mi-ai trimis-o?

Îmi dau seama că i-a ajuns. Simt cum, exasperată, își întinde o mână prin linia de telefon și mă scutură.

— Desigur că nu! ripostează ea. De ce m-aș obosi să îți trimit prin poștă o carte de joc? Ar fi trebuit să îți trimit un bilețel, ca să nu uiți să-mi iei – șuieră din nou – AFURISITA DE MĂSUȚĂ DE CAFEA!

— Bine, bine…

De ce sunt încă atât de calm?

O fi din cauza cărții?

Nu știu.

Dar apoi, da, *îmi dau seama*. E pentru că așa sunt întotdeauna. Mult prea calm pentru binele meu. Ar trebui să-i zic vacii bătrâne să tacă, dar nu îi spun și nici nu îi voi spune vreodată. La urma urmei, nu poate avea o asemenea relație cu niciun alt copil al ei. Doar cu mine. Le pupă picioarele de fiecare dată când vin în vizită (ceea ce nu e prea mult), iar ei pleacă din nou. Cu mine, cel puțin, lucrurile sunt constante.

— Bine, mamă, am vrut să mă asigur că nu ai fost tu, îi spun. Nimic mai mult. Mi s-a părut ciudat să primesc așa ceva în…

— Ed? mă întrerupe cu o voce total plictisită.

— Da?

— Încetează.

— Bine, ne vedem mai târziu.

— Da, da.

Punem receptoarele în furcă.

Blestemata de măsuță de cafea.

Știam că am uitat ceva, în drumul meu de la VACANT TAXIS spre casă. Mâine, bătrâna doamnă Faulkner o va vizita pe mama, dorind să vorbească despre cât am fost de curajos acum câteva zile, la bancă. Nu va auzi decât că am uitat să-i aduc măsuța de cafea. Oricum, încă nu știu cum voi reuși să o fac să încapă în taxi.

Îmi impun să nu mă mai gândesc la asta. Este irelevant. Trebuie să îmi concentrez atenția asupra motivului pentru care această carte a apărut în cutia mea poștală și să aflu de unde a fost trimisă.

De la o persoană pe care o cunosc.

Asta e sigur.

Mi-a trimis-o cineva care știe că joc cărți tot timpul. Ceea ce înseamnă că *ar trebui* să fie Marv, Audrey sau Ritchie.

Marv iese sigur din calcul. Nu ar putea fi vorba despre el. Nu ar avea niciodată atât de multă imaginație.

Apoi, ar putea fi Ritchie. Foarte puțin probabil. Nu pare genul de om care să facă așa ceva.

Audrey.

Îmi spun că este foarte puțin probabil să fie vorba despre Audrey, dar nu sunt sigur.

Intuiția îmi zice că niciunul dintre ei nu mi-a trimis cartea de joc.

Uneori jucăm cărți pe veranda din fața casei mele sau pe veranda casei unei alte persoane. Am fi putut fi văzuți de sute de oameni aflați în trecere pe acolo. Rareori, când ne certăm, oamenii râd și ne întreabă, râzând, cine trișează, cine câștigă și cine se smiorcăie.

Așadar, ar putea fi oricine.

•

Nu închid un ochi în noaptea asta.

Nu fac decât să mă gândesc.

Dimineață mă trezesc mai devreme decât de obicei și pornesc prin oraș cu Portarul și cu o hartă a străzilor, pentru a găsi fiecare casă. Cea de pe strada Edgar este o adevărată epavă și se află chiar în capătul acesteia. Casa de pe bulevardul Harrison este cam veche, dar e curată. În grădina din față, are un strat de flori cu trandafiri, chiar dacă iarba este veștejită. Locuința de pe strada Macedoni se află în partea de deal orașului. În zona celor mai bogați. E o casă cu două etaje și cu o alee abruptă.

Plec la serviciu gândindu-mă la toate acestea.

Seara, după ce îi livrez mamei măsuța de cafea, mă duc acasă la Ritchie ca să jucăm cărți. Le spun. Tuturor, în același timp.

— O ai la tine? întreabă Audrey.

Dau din cap, în semn că nu.

Seara trecută, înainte să mă duc la culcare, am pus-o în sertarul de sus al biroului din dormitorul meu. Nimic nu o atinge și nimeni nu suflă în apropierea ei. În afară de cartea de joc, în acel sertar nu se mai află nimic.

— Nu a fost niciunul dintre voi, nu-i așa? întreb eu.

Mi-e clar că nu am cum să evit întrebarea.

— *Eu*? întreabă Marv. Cred că știm cu toții că nu mă duce mintea să fac așa ceva. Ridică din umeri. În plus, nu aș investi atât de mult pentru ceva ce îți place ție, Ed. Domnul cu argumentul, ca de obicei.

— Exact, confirmă Ritchie. Marv este mult prea din topor ca să facă un asemenea lucru.

Acum, după ce și-a făcut cunoscută părerea, tace.

Îl privim toți.

— Ce e? întreabă el.

— Tu i-ai trimis cartea, Ritchie? îl chestionează Audrey.

Arată cu degetul spre Marv.

— Dacă el este prea prost, eu sunt prea leneș. Își întinde brațele în față. Uitați-vă la mine – trăiesc din ajutorul financiar dat de guvern. Jumătate din zi mi-o petrec la casa de pariuri, încă locuiesc împreună cu ai mei…

Ca să vă pun la curent, numele lui Ritchie nici măcar nu este Ritchie, ci Dave Sanchez. Îi spunem Ritchie pentru că are un tatuaj cu Jimi Hendrix pe brațul drept, dar toată lumea e de părere că seamănă mai mult cu Richard Pryor. Așadar, i se zice Ritchie. Toți râd și spun că, dacă și l-ar tatua pe Gene Wilder pe celălalt braț, va avea combinația perfectă. Cei doi au alcătuit un duo dinamic. Ce argumente poți să aduci în fața unor filme precum *Stir Crazy* și *See No Evil, Hear No Evil*[5]?

Exact.

Nu poți.

Dar, dacă îl veți întâlni vreodată, să nu-i menționați chestia cu Gene Wilder. Aveți încredere în mine. E singurul lucru pe care nu-l suportă și care-l face pe Ritchie să o ia razna. Mai ales atunci când este beat.

Are pielea închisă la culoare și e mereu nebărbierit. Părul este creț și de culoarea noroiului, iar ochii îi sunt negri, dar prietenoși. Nu le spune oamenilor ce să facă și are pretenția ca și ei să-l lase în pace și poartă zilnic

---

[5] *Nebuni de legat* și *Unul nu aude, celălalt nu vede* – filme din anii '80, care i-au avut ca protagoniști pe Gene Wilder și Richard Pryor. (n.tr.).

aceeași pereche de blugi prespălați – asta dacă nu cumva are mai multe perechi la fel. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb.

Îl auzi mereu când se apropie, deoarece merge cu bicicleta. Are o Kawasaki sau așa ceva. E vopsită în negru și roșu. În cea mai mare parte a timpului, vara, merge fără geacă, pentru că așa s-a obișnuit încă de când era copil. Poartă tricouri simple sau cămăși demodate, pe care le împarte cu tatăl său.

Continuăm să-l privim fix.

Se enervează și acum își întoarce capul, alături de mine și de Marv, spre Audrey.

— În regulă. Își ia apărarea. Aș spune că, dintre noi toți, e cel mai puțin probabil ca eu să mă fi gândit la ceva atât de ridicol…

— Nu este ridicol, spun eu.

Aproape că apăr cartea de joc, ca și când ar fi o parte din mine.

— Pot să continui? zice ea.

Dau din cap aprobator.

Bine. Acum, după cum spuneam – cu siguranță nu eu am trimis-o. Totuși, am o teorie referitoare la modul și motivul pentru care a ajuns în cutia ta poștală.

O așteptăm să își adune gândurile.

Ea continuă:

— Totul începe cu jaful care a avut loc la bancă. Cineva a citit despre el în ziar și s-a gândit: „Ia uite, un băiat potrivit. Ed Kennedy. Exact genul de persoană de care are nevoie acest oraș”. Zâmbește, dar devine serioasă aproape imediat. Ed, ceva urmează să se întâmple la fiecare dintre adresele de pe acea carte și tu va trebui să reacționezi.

Mă gândesc și decid.

Vorbesc:

— Păi, asta nu e chiar bine, nu?

— De ce nu?

— De ce nu? Dacă dau peste oameni care se bat și va trebui să-i opresc? Nu e chiar un lucru neobișnuit pe aici, nu-i așa?

— Presupun că e posibil.

Mă gândesc la prima casă.

Strada Edgar, numărul 45.

Nu-mi imaginez că se întâmplă lucruri prea bune într-o cocină ca aia.

Nu mă mai gândesc la carte tot restul serii, iar Marv câștigă trei jocuri la rând. Ca de obicei, se laudă.

Trebuie să recunosc cinstit că nu-mi place când Marv câștigă. E un lăudăros nenorocit. Un bastard lăudăros, care fumează trabuc.

Ca și Ritchie, încă locuiește cu părinții. Lucrează împreună cu tatăl său, ca tâmplar. Într-adevăr, muncește mult, cu toate că nu cheltuiește un ban din ce câștigă. Nici măcar pe trabucuri. Le fură de la bătrânul lui. Marv e un zgârcit cum nu s-a mai văzut. Un zgârie-brânză în toată regula.

Are un păr blond și des, aproape încâlcit, poartă o pereche de pantaloni de la un costum vechi, pentru confort și se joacă cu cheile, în buzunar. Întotdeauna pare să râdă sarcastic de ceva anume, în secret. Am crescut împreună; acesta e singurul motiv pentru care suntem prieteni. De fapt, are o mulțime de alte cunoștințe. În primul rând, joacă fotbal în timpul iernii și așa și-a făcut câțiva amici. În al doilea rând — și principalul motiv pentru care are atâtea cunoștințe – e faptul că se poartă ca un idiot. Ați sesizat că idioții au mulți prieteni?

Este doar o observație.

Totuși, nimic din toate acestea nu mă ajută. Dacă mă iau de Marv, nu rezolv problema Asului de Caro.

Nu pot să o evit, oricât de mult aș încerca.

Întotdeauna vine lângă mine și mă face să o recunosc.

Trag o concluzie.

Îmi spun:

„Ed, trebuie să începi curând. Strada Edgar, numărul 45. Miezul nopții”.

E o seară de miercuri. Târziu.

Stând cu Portarul pe veranda din față, lumina lunii se revarsă asupra mea.

Audrey vine în vizită și-i spun că încep de mâine-noapte. Este o minciună. O privesc și mi-aș dori să putem merge înăuntru și să facem dragoste pe canapea.

Să ne afundăm unul în celălalt.

Să ne lăsăm pradă unul altuia.

Să ne transformăm.

Totuși, nu se întâmplă nimic.

Stăm pe verandă, bem niște alcool ieftin și de rahat pe care l-a adus ea, iar eu îmi plimb picioarele pe blana Portarului.

Iubesc picioarele slăbănoage ale lui Audrey. Le privesc o clipă.

Se uită la lună. Acum e mai sus, a răsărit.

Eu țin iar cartea în mână. O citesc și mă pregătesc.

„Nu se știe niciodată, îmi spun în sinea mea. Poate că, într-o zi, se vor găsi câțiva oameni care să spună «Da, Dylan era cât pe ce să ajungă vedetă când avea nouăsprezece ani. Dalí era și el pe cale să devină un geniu, iar Ioana d’Arc, cea mai importantă femeie din istorie, a fost arsă pe rug. Și, la nouăsprezece ani, Ed Kennedy a găsit prima carte de joc în căsuța poștală.»”

Când gândul dispare, mă uit la Audrey, la luna de un alb strălucitor, la Portar și-mi spun să nu mă mai amăgesc.

4 ♦ Judecătorul și oglinda

Următoarea surpriză strașnică este o citație de toată frumusețea. Trebuie să mă prezint la tribunalul local și să le spun versiunea mea cu privire la incidentul de la bancă. Nu mă așteptam să mă cheme atât de repede.

Întrevederea e prevăzută după-amiază, la două și jumătate, îmi voi lua o pauză din timpul turei și voi veni în oraș, la tribunal.

•

În ziua cu pricina, apar în uniforma de serviciu, iar ei îmi spun să aștept în afara sălii de judecată. Când intru să dau declarația, sala de judecată se deschide în fața mea. Prima persoană pe care o văd este spărgătorul. Fără mască, e și mai urât. Singura diferență este că acum pare mai furios. Presupun că așa ajungi după o săptămână petrecută în arest. Pe chip nu i se mai citește aceeași expresie jalnică, de om lipsit de noroc.

Poartă un costum.

Unul ieftin. Îi este larg.

De îndată ce mă observă, mă uit în altă parte, deoarece încearcă să mă țintuiască cu privirea.

E cam târziu acum, îmi spun eu, dar numai pentru că el e acolo, jos, iar eu sunt aici, sus, în siguranță, în boxa martorilor.

Judecătorul mă salută.

— Ei bine, domnule Kennedy, văd că v-ați gătit pentru această ocazie.

Privesc în jos.

— Mulțumesc.

— Eram sarcastic.

— Știu.

— Ei, nu fi obraznic.

— Nu, domnule.

Îmi dau seama că judecătorul și-ar dori să mă dea și pe mine în judecată.

•

Avocații îmi pun întrebări, iar eu le răspund sincer.

— Așadar, acesta este omul care a dat spargerea? sunt întrebat.

— Da.

— Sunteți sigur?

— Absolut.

— Dar spuneți-mi, domnule Kennedy – cum puteți fi atât de sigur de acest lucru?

— Pentru că l-aș recunoaște pe urâtul ăsta nenorocit oriunde. În plus, este același tip pe care l-au arestat atunci.

Avocatul mă privește disprețuitor și se justifică.

— Îmi pare rău, domnule Kennedy, dar trebuie să vă adresăm aceste întrebări, ca să ne asigurăm că nu omitem nimic; trebuie să procedăm ca la carte.

Sunt de acord.

— Mi se pare corect.

Intervine și judecătorul.

— Cât despre urâtul nenorocit – domnule Kennedy, ați putea să vă abțineți din a face asemenea remarci răutăcioase? Știți, nici dumneavoastră nu sunteți prea departe.

— Vă mulțumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Zâmbește. Acum, răspundeți la întrebări.

— Da, onorată instanță.

— Mulțumesc.

După ce termin, trec pe lângă acuzat, care mă strigă:

— Hei, Kennedy.

„Ignoră-l”, îmi spun, dar nu mă pot abține.

Mă opresc și mă uit la el. Avocatul îi spune să-și țină gura, dar acesta nu-l ascultă.

— Ești un om mort. Așteaptă numai… îmi șoptește el.

Cuvintele lui mă ating vag.

— Ține minte ce-ți spun. Să-ți aduci aminte de cuvintele mele de fiecare dată când te uiți în oglindă.

Un zâmbet îi mijește pe buze.

— Un om mort.

Pretind că sunt calm.

Bine, spun eu dând din cap și trec mai departe.

„Să dea Domnul să fie condamnat pe viață”, mă rog în sinea mea.

•

Ușile sălii de judecată se închid în urma mea, iar eu ies pe holul în care bate soarele.

O polițistă mă strigă și-mi spune:

— Ed, eu nu mi-aș face griji din cauza asta.

Îi este ușor să vorbească.

— Îmi vine să plec din oraș, îi răspund.

— Ascultă-mă, zice ea.

O plac. E scundă, îndesată și drăguță.

— După ce tontul ăla va ieși din închisoare, nu-și va mai dori să se întoarcă.

Pare să fie sigură de ceea ce zice.

— Unii oameni nu rezistă în închisoare. Face un semn cu capul spre sala de judecată. El este unul dintre ei. A plâns toată dimineața. Nu cred că te va urmări.

— Mulțumesc, îi răspund eu.

Mă simt oarecum ușurat, dar nu cred că pentru multă vreme.

„Ești un om mort”, îi aud vocea din nou și, când intru în taxi și privesc în oglinda retrovizoare, îi văd cuvintele scrise pe chipul meu.

Asta mă face să mă gândesc la viața mea, la eșecurile mele și la cât sunt de incompetent.

„Un om mort. Nu e prea departe de adevăr”, îmi spun în sinea mea și ies din parcare.

5 ♦ Așteptarea, urmărirea, violul

Șase luni.

•

A fost condamnat la șase luni de închisoare. O clemență tipică pentru zilele noastre.

Nu am spus nimănui că am fost amenințat; în schimb, am ales să urmez sfatul polițistei și să uit de el. Într-un fel, mi-aș fi dorit să nu fi citit despre pedeapsa lui în ziarul local. (Singura parte bună este că i-a fost refuzată eliberarea condiționată.) Ca de obicei, stau în bucătăria mea, cu Portarul și cu Asul de Caro. Ziarul e pe masă, împăturit. În el, e o poză simpatică a jefuitorului, de pe vremea când era copil. Nu-i văd decât ochii.

Zilele trec și, treptat, funcționează. Îl uit.

„Pe bune acum, mă gândesc eu, ce va face un tip ca ăsta?”

E mai înțelept să privesc înainte și, încet, îmi îndrept atenția spre adresele de pe cartea de joc.

Prima de pe listă este strada Edgar, numărul 45.

•

Încerc să merg într-o zi de luni, dar nu am curajul necesar.

Mai încerc o dată, marți, dar nu reușesc să ies din casă, alegând să citesc o carte groaznică, drept scuză.

Totuși, miercuri chiar ies pe stradă și mă îndrept spre oraș.

E aproape miezul nopții când ajung pe strada Edgar. Este întuneric și felinarele stradale au fost vandalizate. Doar unul a scăpat și chiar și acela îmi face semn cu ochiul. Lumina globului e chioară.

Cunosc destul de bine cartierul, deoarece Marv venea destul de des pe aici.

Pe una dintre aceste străzi murdare, locuia prietena lui de atunci. Numele ei era Suzanne Boyd și, în școală, ea și Marv au fost împreună. A fost devastat atunci când familia și-a împachetat lucrurile și a plecat, fără să-i spună prea multe. Inițial, și-a cumpărat porcăria aia de mașină ca să se ducă după ea, să o caute, dar nu a reușit nici măcar să părăsească orașul. Cred că Marv a renunțat din cauză că lumea era prea mare. De atunci a devenit foarte sensibil și certăreț. Presupun că, tot din acel moment, a hotărât să-i pese numai de propria persoană. Poate. Nu știu. Din principiu, nu-i acord o prea mare atenție lui Marv.

Mergând pe jos, aceste gânduri, care mă însoțesc o vreme, dispar odată ce tot înaintez.

Ajung în capătul străzii, la numărul patruzeci și cinci. Traversez de cealaltă parte a străzii și mă îndrept spre copacii înalți și gârboviți. Acolo, mă ghemuiesc și aștept. În casă, luminile sunt stinse, iar pe stradă este liniște. Varul se desprinde de pe plăcile de azbest și unul dintre jgheaburi este ruginit. Pe alocuri, ușa din plasă este găurită. Sunt ospățul țânțarilor.

„Ar fi bine să nu dureze mult”, îmi spun eu. După o jumătate de oră, aproape că adorm, dar, când vine momentul, inima îmi bate ca la iepuri.

Pe drum, un bărbat merge clătinându-se.

Un bărbat masiv.

Beat.

Cât se împiedică de treptele verandei și se luptă să bage cheia în broască, nu mă vede.

Lumina inundă holul.

Ușa se trântește.

— Ești trează? bolborosește el. Mișcă-ți fundul leneș aici!

Inima începe să mă sufoce. Continuă să crească, până când aproape că-i simt gustul. Aproape că o simt bătându-mi pe limbă. Tremur, mă adun, apoi tremuratul mă cuprinde iar.

Luna iese din nori și, dintr-odată, mă simt gol. Ca și când lumea m-ar vedea. Strada este tăcută și încremenită, mai puțin pentru bărbatul uriaș care a ajuns, împiedicându-se, acasă și care-i vorbește urât soției sale.

Acum, este lumină și în dormitor.

Printre copaci, văd umbrele.

Femeia e în picioare, în cămașa de noapte, dar mâinile bărbatului o trag cu putere, dezbrăcând-o.

— Am crezut că mă aștepți, spune el.

O ține de brațe. Frica mă sugrumă. O aruncă pe pat și-și dă jos cureaua și pantalonii.

Este deasupra ei.

Apoi, în ea.

Fac sex, iar patul strigă de durere. Scârțâie și se vaită și numai eu îl aud. Doamne, este asurzitor. „De ce nu aude lumea?” mă întreb în sinea mea. După câteva clipe, mă întreb de mai multe ori. „Pentru că nu-i pasă”, îmi răspund într-un final și știu că am dreptate. E ca și cum aș fi fost ales. „Dar de ce?” ‘

Răspunsul este destul de simplu:

„Ca să îmi pese”.

•

Pe verandă apare o fetiță.

Plânge.

Eu privesc.

Acum se vede doar lumina. Nu se mai aude niciun zgomot.

Timp de câteva minute, e liniște, dar, în curând, sunetele se aud iar – și nu știu de câte ori o poate face omul ăsta într-o noapte, însă, cu siguranță, este un record. Zgomotul tot continuă să se audă, în timp ce fata stă pe verandă, plângând.

Cred că are opt ani.

•

Când, în cele din urmă totul se termină, fata se ridică și intră în casă. Sunt sigur că așa ceva nu se poate întâmpla noapte de noapte. Îmi spun că nu e posibil, iar femeia vine în locul fetei, pe verandă.

Întocmai ca fetița, se așază. Poartă iar cămașa de noapte, ruptă, și își ține capul în mâini. În lumina lunii, i se observă un sân. Îi văd sfârcul îndreptat în jos, abătut și rănit. La un moment dat, își întinde mâinile în față, în forma unui căuș. E ca și cum acolo și-ar ține inima. Sângele i se scurge pe brațe.

Aproape că traversez, dar instinctul mă oprește.

„Știi ce ai de făcut.”

Îmi șoptește o voce lăuntrică, iar eu o aud. Mă împiedică să mă duc spre ea. Nu asta trebuie să fac. Nu mă aflu aici ca să o alin pe această femeie. Aș putea să o consolez până dimineață. Asta nu înseamnă că situația nu se va mai repeta în nopțile următoare.

De el trebuie să mă ocup.

Pe el trebuie să-l înfrunt.

Plânge pe verandă, iar eu vreau să mă pot duce și să o țin în brațe. Aș vrea să o salvez.

„Oare cum trăiesc oamenii în felul ăsta? Oare cum supraviețuiesc?”

Și poate că *acesta* este motivul pentru care mă aflu aici.

Dacă ei nu mai rezistă?

6 ♦ Prăbușire

„Trebuie să urmeze ceva mai bun – primul meu mesaj este un caz nenorocit de viol”, gândesc eu în timp ce mă aflu la volanul taxiului. Și, colac peste pupăză, tipul pe care-l am în vizor e solid ca o casă din cărămidă. Nu am mai văzut așa ceva.

Nu spun nimănui despre asta. Nici prietenilor. Nici autorităților. Soluția e dincolo de toate acestea. Din păcate, eu am fost ales să o găsesc.

Audrey mă întreabă când vom lua prânzul în oraș, dar eu îi răspund că nu vrea să știe.

Îmi aruncă acea privire îngrijorată, pe care o iubesc și spune: „Ed, ai grijă, bine?”

Îi confirm și ne întoarcem la taxiurile noastre.

Toată ziua, mă gândesc numai la asta. Mi-e groază de celelalte două adrese, deși o parte din mine îmi spune că situația nu poate fi mai rea decât în cazul celei dintâi.

Mă duc acolo în fiecare noapte, timp de o lună. Uneori, nu se întâmplă. Alteori, vine acasă și nu este violent. În acele nopți, liniștea străzii este de nesuportat; e speriată și alunecoasă, în timp ce eu aștept să se întâmple ceva.

Într-o după-amiază, când mă duc la cumpărături, am parte de un moment tensionat. Mă plimb de-a lungul culoarului în care se află hrana pentru câini, când o femeie însoțită de o fetiță care stă într-un cărucior, trece pe lângă mine.

„Angelina, spune ea. Nu pune mâna.”

Vocea este blândă, dar inconfundabilă. Este vocea care strigă noaptea după ajutor atunci când este trântită pe pat și violată de un bețiv cu un libido incomensurabil. Este vocea femeii care plânge în tăcere pe veranda din față, în noaptea liniștită și nepăsătoare.

Pentru o fracțiune de secundă, privirea mea și a fetiței se intersectează.

Este blondă cu ochi verzi și e frumoasă la fel ca mama ei, cu toate că oboseala și-a pus amprenta pe chipul femeii.

Le urmăresc o vreme și, deodată, când mama se apleacă să se uite la plicurile cu supă, o văd cum, în tăcere, se prăbușește. Se ghemuiește, dorindu-și cu ardoare să cadă în genunchi, dar nepermițându-și.

Când se ridică, sunt acolo.

Sunt lângă ea, ne privim fix unul pe celălalt, iar eu o întreb:

— Te simți bine?
Ea dă din cap și minte:
—Da.
Trebuie să acționez, curând.

7 ♦ Bulevardul Harrison

În acest moment, probabil că vă dați seama de decizia pe care am luat-o cu privire la situația de pe strada Edgar. Sau, cel puțin, veți ști, dacă semănați cât de cât cu mine.

Dacă sunteți lași.

Pașnici.

Slabi, în sensul bun.

Desigur, în infinita mea înțelepciune, aleg să o las baltă o vreme. „Nu se știe niciodată, Ed. S-ar putea să se rezolve de la sine."

Acum, știu că e absolut patetic, dar nu pot face față unei asemenea situații atât de devreme. Am nevoie de experiență. Trebuie să câștig câteva runde, înainte să înfrunt un violator la fel de masiv ca Tyson.

Cât beau cafeaua cu Portarul, scot din nou cartea. Seara trecută, i-am dat și lui să bea Blend 43[6] și i-a plăcut destul de mult. La început, nici nu s-a atins de ea.

S-a uitat când la mine, când la castronul lui.

Au trecut aproape cinci minute până să-mi dau seama că m-a văzut punându-mi zahăr în cana pe care scrie ȘOFERII DE TAXIURI NU SUNT CEI MAI TÂMPIȚI DE PE ȘOSEA. După ce i-am pus și lui niște zahăr, a devenit mai entuziasmat. A sorbit-o și, în încercarea lui de mai găsi cafea, a tot lins castronul, încât mai avea puțin și-l strica.

Așadar, în încăpere sunt doar eu cu Portarul. Câinele se îndreaptă spre cafeaua lui, în timp ce eu fixez cu privirea celelalte adrese de pe cartea de joc. Următoarea pe listă e bulevardul Harrison, numărul 13 și hotărăsc să mă duc acolo a doua zi, la ora șase fix.

— Ce spui, Portare? îl întreb eu. De data aceasta va fi mai bine, nu-i așa?

Rânjește la mine, agitat tot din cauza cafelei.

•

— Îți spun. Marv arată cu degetul spre Ritchie. *Am bătut*. Nu-mi pasă *de ce spui tu*.

---

[6] Cafea australiană, produsă de Nescafe (n.tr.).

— A ciocănit? mă întreabă Ritchie.

— Nu-mi amintesc.

— Audrey?

Ea se gândește o clipă, apoi dă din cap, dezaprobator. Marv își aruncă mâinile în aer. Acum trebuie să ia patru cărți. Acestea sunt regulile jocului Annoyance. Când rămâi cu două cărți în mână, bați în masă. Dacă uiți să bați înainte să lași jos cea de-a treia carte, iei patru. Marv uită destul de des să bată în masă.

Încruntat, ia cărțile, dar, pe ascuns, încearcă să nu râdă. Știe că nu a bătut, dar încearcă mereu să scape neprins. Face parte din joc.

Suntem acasă la Audrey, pe balcon. Este întuneric, dar proiectoarele sunt aprinse și oamenii privesc în sus, când trec pe lângă casele din oraș. Strada e în apropiere de cea pe care stau eu, chiar după colț. E cam abruptă, dar destul de frumoasă.

În prima oră de joc, mă uit la Audrey și știu că sunt îndrăgostit nebunește de ea. Nebunește pentru că, uneori, nu știu ce să fac. Nu știu ce să zic. Ce pot să-i spun când simt cum dorința crește în mine? Cum ar reacționa? Cred că este supărată pe mine din cauză că aș fi putut să plec la universitate; acum sunt un simplu șofer de taxi. Pentru numele lui Dumnezeu, am citit *Ulise* și jumătate din operele lui Shakespeare. Cu toate acestea, încă sunt lipsit de speranță, inutil și, practic, nu am nicio valoare. Îmi dau seama că ea nu s-ar putea vedea niciodată alături de mine. Totuși, o face cu alții, care sunt cam ca mine. Uneori, nu pot să nu mă gândesc la asta; la ce au făcut și la cum este și la faptul că mă place prea mult, încât să mă ia în considerare.

Chiar dacă știu că, în ceea ce o privește, nu mă interesează numai sexul.

Mi-aș dori să mă simt unit cu ea, doar pentru o clipă, dacă asta ar fi tot ce mi s-ar permite.

Îmi zâmbește când câștigă o mână, iar eu îi zâmbesc la rândul meu.

„Dorește-mă”, o implor, dar nu se întâmplă nimic.

— Și, ce s-a întâmplat cu cartea aia ciudată de joc? întreabă Marv mai târziu.

— Poftim?

— Știi foarte bine la ce mă refer.

Arată cu țigara spre mine. Ar trebui să se bărbierească.

Toți mă ascultă cum mint.

— Am aruncat-o.

Marv mă aprobă.

— Bună idee. Era o mare porcărie.

— Ai dreptate, sunt eu de acord.

Povestea ia sfârșit. Se presupune.

Audrey mă privește amuzată.

•

În timpul următoarelor câteva jocuri, mă gândesc la ce s-a întâmplat mai devreme, când am fost pe bulevardul Harrison, la numărul 13. Să vă spun adevărul, am fost destul de ușurat că nu s-a întâmplat absolut nimic. Singura persoană care locuia acolo era o femeie în vârstă, fără perdele la ferestre. Era înăuntru, pregătindu-și cina, mâncând și bând ceai. Cred că a mâncat o salată și niște supă.

Și singurătate.

A servit și-o porție de singurătate.

Mi-a plăcut de ea.

•

În tot acest timp, am rămas în taxi, privind-o. Era cald și am băut puțină apă stătută. Am tot sperat că femeia era în regulă. Părea bună și blândă; îmi amintesc felul în care ceainicul ei de modă veche a fluierat, până când ea s-a dus și l-a luat de pe foc. Sunt destul de sigur că i-a vorbit ca unui copil. Ca unui copil care plânge.

M-am cam deprimat gândul că o ființă umană ar putea fi atât de părăsită încât să se aline cu prezența aparatelor care fluieră și să mănânce de una singură.

Nu că situația mea ar fi cu mult mai bună, să nu uităm.

Ca să fiu cinstit – mănânc în compania unui câine în vârstă de șaptesprezece ani. Ne bem cafeaua împreună. După modul în care ne comportăm, ai zice că suntem soț și soție. Dar, cu toate astea…

Bătrâna mi-a atins cumva inima.

Când si-a turnat ceai, a fost ca și cum ar fi turnat și în mine ceva, cât stăteam transpirând în taxiul meu. Ca și când a ținut un fir, pe care l-a tras doar cât să mă deschidă puțin. A intrat în inima mea, a lăsat o bucățică din ea înăuntru și a ieșit din nou.

Undeva, acolo, încă o mai simt.

Stau aici și joc cărți, iar imaginea ei ocupă toată masa. Numai eu o văd. Îi văd mâinile tremurânde care duc lingura la gură. Aș vrea să o văd că râde sau să citesc pe chipul ei o oarecare urmă de fericire sau de mulțumire, ca să știu că este bine. Totuși, curând, îmi dau seama că trebuie să aflu sigur ce anume se întâmplă cu ea.

Eu urmez.

— Ed, este rândul tău.

E rândul meu și eu nu fac nimic.

În mână mai am două cărți și trebuie să bat.

Trei de treflă și nouă de pică.

Singura problemă este că, în seara asta, vreau mai multe cărți. Nu mă interesează să câștig. Cred că știu ce trebuie să fac pentru bătrâna aceea și pun un pariu cu mine însumi.

Dacă iau asul de caro, am dreptate.

Dacă nu, mă înșel.

Uit să bat și toată lumea râde de mine, în timp ce iau cărțile.

Prima carte: Dama de Pică.

A doua carte: Patru de Inimă.

A treia carte: da.

Toți se întreabă de ce zâmbesc, mai puțin Audrey, care îmi face semn cu ochiul. Fără să mă întrebe, știe că am uitat să bat în mod intenționat. Am în mână asul de caro.

Situația aceasta este mult mai bună decât cea de pe strada Edgar.

Mă simt grozav.

•

E marți și mă îmbrac cu blugii albi și îmi încalț frumoasele mele cizme de culoarea nisipului. Scot un tricou decent. Am fost la CHEESCAKE SHOP, unde m-a asistat o fată pricepută, pe nume Misha.

(— Nu cumva te cunosc? întrebă ea.

— E posibil. Eu nu pot…

— Desigur – ești tipul de la bancă. Eroul.

„Mai degrabă prostul”, m-am gândit eu, dar am spus:

— O, da – tu ești fata din spatele tejghelei. Lucrezi aici, acum?

Ea dădu din cap.

— Da.

Era puțin rușinată.

— Nu am mai putut suporta stresul de la bancă.

— Te referi la jaf?

— Nu, șeful meu a fost un imbecil fără seamă.

— Cel transpirat și cu acnee?

— Da, el… Ieri a încercat să mă sărute.

— Ei bine, am zis eu. Așa sunt bărbații. Într-o oarecare măsură, toți ne comportăm așa.

— Că bine zici.

Dar a fost prietenoasă de la început și până la sfârșit. Când am ieșit din magazin, m-a strigat:

— Să te bucuri de prăjitură, Ed!

— Mulțumesc, Misha, i-am strigat și eu, dar, probabil, nu destul de tare. Nu-mi place să fiu zgomotos în public.

Și am plecat.)

Când deschid cutia și privesc jumătatea de prăjitură cu ciocolată, pentru o clipă, mă gândesc la această întâmplare, îmi pare rău pentru fată, deoarece nu cred că a fost prea plăcut să fie agasată așa de tipu' ăla și, până la urmă, ea a fost cea care și-a dat demisia. Nenorocitul. Eu sunt îngrozit înainte ca măcar să încerc să sărut o fată. Și nu am nici acnee, nici pete de transpirație, doar o totală lipsă de încredere. Atâta tot.

Nu mai contează.

Examinez prăjitura pentru ultima oară. Miros bine. Sunt îmbrăcat cu cele mai frumoase haine ale mele, gata de plecare. Pășesc peste Portar și închid ușa în urma mea. Mă îndrept spre bulevardul Harrison; cerul e de un gri-argintiu și e răcoare. Ajung acolo înainte de ora șase, iar bătrâna are din nou grijă de ceainic.

Gazonul de pe peluza din față este auriu.

Sub pașii mei, iarba scârțâie precum pâinea prăjită din care mușcă cineva. Cizmele mele par să lase urme, iar eu simt că pășesc cu adevărat peste o felie de pâine prăjită uriașă. Demni, lângă alee, trandafirii sunt singurii care nu s-au ofilit.

Veranda din față este din ciment. Veche și crăpată, ca a mea.

Pe margini, ușa din plasă este ruptă. Uzată. O deschid și bat în lemn. Sunetul e în armonie cu bătăile inimii mele.

Pașii ei se apropie de ușă. Zgomotul scos de picioarele ei seamănă cu ticăitul unui ceas, care măsoară timpul de până în acest moment.

E în picioare.

Privește în sus, spre mine, și, pentru o clipă, ne pierdem unul în celălalt. Se întreabă cine sunt, dar numai pentru o fracțiune de secundă. Apoi, uimită, îmi zâmbește cu o căldură incredibilă.

— Jimmy, știam că vei veni, exclamă ea.

Pășește spre mine și mă ia strâns în brațele ei moi și ridate.

— Știam că vei veni.

Când mă desprind din îmbrățișarea ei, mă privește iar, până când, în colțul ochiului, îi apare o lacrimă, care îi alunecă pe obraz, urmând un rid.

— O, scutură din cap. Îți mulțumesc, Jimmy. Știam eu, *știam* eu.

Mă ia de mână și mă conduce în casă.

— Intră, îmi spune ea.

O urmez.

•

— Jimmy, rămâi la cină?

— Numai dacă doriți, răspund eu.

— Dacă doriți, chicotește ea și face un semn din mână fără să mă ia în seamă.

—Jimmy, ești atât de amuzant.

„Evident că sunt.”

— Bineînțeles că îmi doresc, continuă ea. Va fi minunat să ne amintim de vremurile de demult, nu-i așa?

— Desigur.

Ia prăjitura și o duce în bucătărie. O aud făcând zgomot și o strig, să văd dacă are nevoie de ajutor. Îmi spune să mă relaxez și să mă simt ca acasă.

Atât sufrageria, cât și bucătăria au vedere la stradă; de la masa din camera de zi, văd trecători care fie se plimbă, fie trec grăbiți, fie își așteaptă câinii și merg mai departe. Pe masă se află cartea de identitate a unui pensionar. Numele ei este Milla. Milla Johnson. Are optzeci și doi de ani.

Se întoarce cu o cină identică cu cea din ziua precedentă. Salată și niște ceai.

Mâncăm, iar ea îmi povestește despre drumurile ei de peste zi.

Vorbește cinci minute cu Sid la măcelărie, dar nu cumpără carne. Nu face nimic altceva decât să discute și să râdă la glumele lui, care nu sunt chiar atât de amuzante.

Ia masa de prânz la douăsprezece fără cinci minute.

Stă în parc și se uită la copiii care se joacă și la cei care se dau cu skateboardul pe bară și execută diverse mișcări interesante.

După-amiaza, își bea cafeaua.

La cinci și jumătate, se uită la *Roata Norocului*.

La șase, ia cina.

La ora nouă, este în pat.

Mai târziu, îmi pune o întrebare. După ce am spălat vasele, m-am așezat din nou la masă. Milla vine înapoi în camera de zi și se așază agitată pe scaunul ei.

Mâinile ei tremurânde se întind.

Către ale mele.

Mi le cuprinde, iar ochii ei rugători mă emoționează.

— Deci, spune-mi, Jimmy, zice ea. Mâinile încep să îi tremure mai tare. Unde ai fost în tot acest timp? Are o voce blândă, dar plină de durere. Unde ai fost?

Nu-mi găsesc cuvintele.

În cele din urmă, reușesc să vorbesc și spun:

— Te-am căutat.

Rostesc propoziția ca și când ar fi singurul adevăr pe care l-am spus vreodată.

Convinsă, dă aprobator din cap.

— La asta m-am gândit și eu.

Îmi trage mâinile spre ea, se apleacă și îmi sărută degetele.

— Întotdeauna ai știut ce trebuie să spui, nu-i așa, Jimmy?
— Da, răspund eu. Cred că așa este.

•

Nu după mult timp, îmi spune că trebuie să meargă la culcare. Sunt aproape sigur că a uitat de prăjitura cu ciocolată, iar eu mor de poftă. Este aproape ora nouă și presimt că nu voi mânca nici măcar o bucățică din acea prăjitură. Îmi pare foarte rău. Mă întreb ce fel de persoană sunt, dacă mă îngrijorează faptul că nu voi apuca să gust o prăjitură nenorocită.

Pe la nouă fără cinci minute, vine la mine și-mi spune:
— Jimmy, cred că e timpul să mă culc. Nu-i așa?
Vorbesc încet:
— Da, Milla, așa este.
Mergem spre ușă; o sărut pe obraz.
— Îți mulțumesc pentru cină, îi spun și ies.
— Plăcerea a fost de partea mea. Te voi mai revedea?
— Cu siguranță. Mă întorc și îi răspund: În curând.

De această dată, mesajul transmis este cel de a-i alina singurătatea acestei bătrâne. În drum spre casă, sentimentul crește în mine și, când îl văd pe Portar, îl ridic și-l țin în brațe, chiar dacă are patruzeci și cinci de kilograme. Îl sărut și, în ciuda murdăriei și a duhorii, în această seară simt că pot duce pe brațe întreaga lume. Portarul mă privește amuzat și apoi mă întreabă, *Ce zici de o cafea, fiule*?

Îl las jos, râd și-i fac bătrânului câine o cafea cu mult lapte și zahăr.
— Jimmy, vrei și tu o cafea? mă întreb eu.
— Chiar mi-ar face plăcere, răspund tot eu. O mare plăcere, și râd iar, simțindu-mă un adevărat mesager.

8 ♦ Înlocuindu-l pe Jimmy

A trecut ceva vreme de când i-am dus mamei măsuța pentru cafea. Nu am mai vizitat-o de câteva săptămâni bune – ca să aibă timp se mai liniștească. În cele din urmă, când am trecut pe la ea ca să i-o las, m-a muștruluit destul de rău.

O vizitez într-o sâmbătă dimineață.
— Ei bine, uite cine s-a sinchisit să apară, spune ironic, în timp ce eu intru pe ușă. Ce mai faci, Ed?
— Bine. Tu?
— Muncesc de-mi sar capacele. Ca de obicei.

Mama lucrează într-o benzinărie, la casă. Nu se spetește prea mult, dar, când o întrebi cum o mai duce, pretinde că lucrează „de-i sar capacele”. Face un fel de prăjitură, din care nu mă lasă să mănânc, deoarece așteaptă pe cineva mai important. Probabil că pe vreun membru al clubului Lions sau așa ceva.

Mă apropii, ca să văd mai bine ce este.

— Nu pune mâna, mă repede ea.

Nici măcar nu mă aflu în preajma prăjiturii.

— Ce este?

— Prăjitură cu brânză.

— Cine vine în vizită?

— Bătrânii Marshall.

Tipic – țăranii din colț – dar nu spun nimic. E mai bine așa.

— Cum e măsuța pentru cafea? o întreb eu.

Cu un râs aproape meschin, îmi zice:

— Destul de bună – du-te și te mai uită o dată la ea.

Mă conformez, intru în sufragerie și nu-mi vine a crede. A schimbat-o!

— Vai! strig eu, să se audă până în bucătărie. Nu e cea pe care ți-am adus-o eu!

Vine lângă mine.

— Știu. Aceea nu mi-a plăcut.

Acum chiar că fac pe mine de frică. Sincer. Am plecat de la lucru cu o oră mai devreme ca să i-o aduc pe cealaltă și, acum, nu mai este destul de bună pentru ea.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Am vorbit cu Tommy la telefon și mi-a spus că porcăria aia din lemn de pin nu era cine știe ce și că nu va ține mult. Între propoziții, face pauze. Și fratele tău se pricepe la lucrurile astea, crede-mă. Și-a cumpărat o masă veche din lemn de cedru, din oraș. L-a convins pe vânzător să i-o lase la trei sute de dolari și a luat scaunele la jumătate de preț.

— Și ce?

— Și el știe ce face. Spre deosebire de alții pe care-i cunosc.

— De ce nu m-ai chemat pe mine să ți-o aduc?

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aș face asta?

— Pentru că m-ai făcut să ți-o aduc pe cea de dinainte.

— Da, Ed, așa este, dar hai să recunoaștem, spune ea. Serviciile tale lasă de dorit.

Sesizez, evident, ironia situației.

•

— E totul în regulă, mamă? întreb eu mai târziu. Într-un minut, plec la magazin. Ai nevoie de ceva?

Se gândește.

— De fapt, Leigh vine săptămâna viitoare și vreau să pregătesc un tort cu alune și ciocolată pentru ea și familia ei. Poți să-mi cumperi niște alune sfărâmate.

— Desigur.

„Și acum cară-te, Ed”, mă gândesc în timp ce ies. Și ea gândea la fel, cu siguranță.

Îmi place să fiu Jimmy.

•

— Jimmy, îți mai aduci aminte când îmi citeai?

— Mi-aduc aminte, răspund eu.

Este inutil să vă spun că, seara, sunt iar în vizită la Milla.

Își întinde mâinile și mă apucă de braț.

— Ai putea să iei o carte și să-mi citești câteva pagini? Îmi place vocea ta.

— Pe care anume o vrei? întreb eu când ajung la bibliotecă.

— Preferata mea, răspunde ea.

„La naiba…” Caut printre cărțile care se află în fața mea. „Care e preferata ei?”

Dar nu contează.

Indiferent ce carte voi alege, aceea va fi favorita ei.

— *La răscruce de vânturi*? îi sugerez eu.

— De unde ai știut?

— Instinctul, spun și încep să citesc.

După câteva pagini, adoarme pe canapea, iar eu o trezesc și o ajut să se bage în pat.

— Noapte bună, Jimmy.

— Noapte bună, Milla.

În drum spre casă, încep să mă gândesc la ceva. La bucata de hârtie care era între pagini, folosită ca semn de carte. Era o hârtie normală, subțire, îngălbenită de timp, din data de 1.5.1941, pe care apărea un mic mesaj din partea unui bărbat, al cărui scris tipic, dezordonat, semăna oarecum cu al meu:

Dragă Milla,
Sufletul meu are nevoie de al tău.
Cu dragoste,
Jimmy

În timpul următoarei vizite, ne uităm la vechile ei albume cu fotografii. Îmi tot arată un bărbat care o ține în brațe, o sărută sau care apare, în poză, de unul singur.

— Ai fost dintotdeauna atât de chipeș, îmi spune ea.

Când atinge chipul din fotografii, văd ce înseamnă să iubești așa cum Milla l-a iubit pe acel bărbat. Vârfurile degetelor ei emană iubire. Atunci când vorbește, vocea ei e plină de dragoste.

—Acum ești puțin schimbat, dar tot arăți bine. Întotdeauna ai fost cel mai chipeș băiat din oraș. Toate fetele spuneau asta. Chiar și mama mi-a spus cât de grozav erai, cât de puternic și de iubitor și că eu ar trebui să mă port bine cu tine.

Acum mă privește, aproape panicată:

— M-am purtat frumos cu tine, Jimmy, nu-i așa? M-am purtat bine, nu?

Mă topesc.

Mă topesc și o privesc în ochii ei bătrâni, dar încântători.

— Da, Milla. Te-ai purtat frumos cu mine. Ai fost cea mai bună soție pe care aș fi putut vreodată…

Și tocmai atunci răbufnește și îmi plânge pe mânecă. Plânge ce plânge și apoi râde. Tremură de disperare și bucurie, iar lacrimile ei, frumoase și calde, îmi ajung pe braț.

După o vreme, îmi oferă prăjitură cu ciocolată. E cea pe care i-am adus-o acum câteva zile.

— Nu-mi amintesc cine mi-a adus asta, îmi spune, dar a făcut un gest foarte drăguț. Jimmy, vrei o bucățică?

— Ar fi minunat, răspund eu.

Prăjitura e mai veche și mai râncedă.

Dar gustul este perfect.

•

Câteva nopți mai târziu, ne aflăm toți pe veranda casei mele, jucând cărți. Mă concentrez, până când o tăcere bruscă se strecoară se instalează printre noi. Apoi, se aude un sunet, din interior.

— Este telefonul, spune Audrey.

Ceva nu e în regulă. Mă copleșește un sentiment de neliniște.

— Ei bine, răspunzi? întreabă Marv.

Mă ridic și, rapid, pășesc peste Portar.

Sunetul mă cheamă spre el.

Ridic receptorul.

Tăcere. Numai tăcere.

— Alo?

Din nou.

— Alo?

Vocea încearcă să mă atingă. Reușește, rostind patru cuvinte.

— Ce mai faci, *Jimmy*?

Ceva se rupe în mine.

— Poftim? întreb eu. Ce ai spus?

— M-ai auzit.

Cealaltă persoană închide, iar eu rămân singur.

•

Clătinându-mă, mă întorc pe verandă.

— Ai pierdut, mă informează Marv, dar eu de abia îl aud.

Nu-mi pasă câtuși de puțin de jocul de cărți.

— Pari șocat, îmi spune Ritchie. Ia loc, băiete.

Îi urmez sfatul și-mi reiau locul, în joc.

Audrey mă privește și mă întreabă, doar prin expresia feței ei, dacă sunt bine.

Îi răspund că da și, mai târziu, aproape că îi povestesc despre Milla și Jimmy. Mai am foarte puțin până să o întreb ce părere are despre toată situația, dar știu deja ce răspuns îmi va da. Părerea ei nu poate schimba lucrurile, așa că aș putea foarte bine să accept faptul că trebuie să merg mai departe. I-am oferit Millei compania de care a avut nevoie, dar acum trebuie fie să mă întorc pe strada Edgar, fie să mă duc la următoarea adresă. Desigur, încă o pot vizita, dar acum este timpul.

Este timpul să merg mai departe.

•

Seara, târziu, ies la plimbare cu Portarul. Mergem la cimitir, să-l vizităm pe tata și ne plimbăm printre celelalte morminte.

Suntem luminați de o lanternă.

Paznicul.

— Știi cât este ceasul? mă întreabă tipul.

Este masiv și are mustață.

— Nu știu, îi răspund.

— E douăsprezece și un sfert. Cimitirul este închis, amice.

Dau să plec, dar, în această seară nu pot. Deschid gura și spun:

— Domnule, mă plimb… Caut un mormânt.

Mă privește întrebător. Să mă ajute sau nu? Hotărăște să mă îndrume:

— Al cui?

— Al lui Johnson.

Își clatină capul și râde sarcastic.

— Ai idee câți oameni cu numele de Johnson sunt îngropați aici?

— Nu.

— *Mulți*.
Își atinge mustața, ca și când s-ar scărpina. E roșcată. El este roșcat.
— Ei bine, n-am putea totuși să încercăm să-l găsim?
— Ce rasă este câinele?
— O corcitură de rotweiller cu ciobănesc german.
— Miroase al dracului de tare, amice. Nu-l speli?
— Ba da.
— Pfff… Se întoarce, strâmbându-se. E diabolic.
— Mormântul? întreb eu.
Încearcă să își aducă aminte ceva.
— Da. Păi, am putea să încercăm. Știi cumva când a murit nenorocitul?
— Nu este nevoie să fii nepoliticos.
Se oprește.
— Uite ce e. Devine cam arțăgos: Vrei să te ajut sau nu?
— Bine, îmi cer scuze.
— Pe aici.
Mergem prin aproape jumătate de cimitir și găsim câțiva oameni pe nume Johnson, dar nu cel pe care îl caut eu.
— Ești cam agitat, nu-i așa? mă întreabă la un moment dat paznicul. Nu-i aici?
— Aceasta este Gertrude Johnson.
— Mai zi-mi o dată, pe cine cauți?
— Pe Jimmy. Dar, de această dată, mai adaug ceva. Soția lui se numește Milla.
Se oprește brusc și-mi spune:
— Milla? La naiba, cred că-l știu. Îmi amintesc numele, pentru că e menționat pe piatra funerară.
În timp ce ne îndreptăm rapid spre celălalt capăt al cimitirului, îi murmură numele: „Milla, Milla…”
Lanterna luminează o piatră și, iată-l.

JAMES JOHNSON
1917–1942
A MURIT LA DATORIE
IUBITUL MILLEI JOHNSON

Timp de mai bine de zece minute, rămânem în fața pietrei funerare, luminând mormântul cu lanterna. În tot acest timp, încerc să ghicesc unde și de ce a murit și îmi dau seama că săraca și bătrâna Milla a trăit singură în ultimii șaizeci de ani.

Sunt sigur că niciun alt bărbat nu i-a fost alături. Cel puțin, nu ca Jimmy al ei.

Șaizeci de ani a așteptat ca el să se întoarcă.

Și, acum, el s-a întors.

9 ♦ Fata desculță

Totuși, sunt nevoit să merg mai departe.

Povestea Millei este frumoasă și tragică, dar mai am și alte mesaje de transmis. Următoarea destinație e strada Macedoni, numărul 6, unde trebuie să ajung dimineață, la ora cinci și jumătate. Pentru o clipă, mă gândesc să mă întorc pe strada Edgar, dar încă sunt prea speriat de ce am auzit și văzut acolo. Mă mai duc o dată, doar ca să verific dacă situația e la fel. Este.

La jumătatea lunii octombrie, ajung pe strada Macedoni odată cu răsăritul soarelui. În general, în această primăvară, temperatura a fost neobișnuit de ridicată și, când intru pe strada deluroasă, e deja cald și frumos. În partea de sus, văd casa cu două etaje.

La puțin timp după cinci și jumătate, o siluetă singuratică iese din partea laterală a casei. Cred că este o fată, dar nu sunt sigur, deoarece o glugă îi acoperă capul. E îmbrăcată cu niște pantaloni scurți, roșii, de sport, un pulover gri cu glugă, dar e desculță și pare să aibă 1.75 m.

Mă așez între două mașini parcate, așteptând-o să vină.

În cele din urmă, când renunț să o mai aștept și mă ridic să plec la muncă, o văd (cu siguranță este o „ea”) venind în fugă, de după colț. Acum, are puloverul legat în jurul taliei, așa că pot să-i văd chipul și părul.

Mă ia prin surprindere, deoarece amândoi ajungem la colț în același timp, din direcții opuse.

Ne oprim pentru o clipă.

Mă privește timp de o secundă.

Cu părul blond, legat în coadă de cal și ochi albaștri, ca apa, se uită la mine. Nu am mai văzut niciodată un albastru atât de deschis. Zâmbește ușor, ca și când m-ar recunoaște.

Și continuă să alerge.

Nu pot decât să mă uit cum își înclină capul și pleacă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că era o fată, deoarece era epilată pe picioare.

Are picioarele lungi și minunate. E una dintre acele fete fără prea multe forme. Este slabă, are sânii mici, dar bine conturați, un trunchi înalt și șolduri drepte. Tălpile ei goale, de mărime mijlocie, ating ușor pământul.

Este frumoasă.

Este frumoasă, iar mie îmi e rușine.

Abia dacă are cincisprezece ani și mă distruge, din interior. Dragostea și pasiunea se luptă în mine, iar eu îmi dau seama că sunt atras imediat de această fată, care aleargă în picioarele goale, la cinci și jumătate dimineața. Sunt vrăjit.

Mă duc acasă și mă gândesc la ce anume îi trebuie – la cum pot să o ajut. Într-un fel, trebuie să caut răspunsul prin eliminare. Dacă trăiește în zona deluroasă, nu are nevoie de bani. De prieteni, nu cred că are nevoie, dar cine știe?

Aleargă.

Trebuie să aibă legătură cu alergatul.

Sunt acolo în fiecare dimineață, deși mă ascund și nu cred că mă vede.

Într-o zi, hotărăsc să duc relația mai departe și o urmăresc. Sunt în blugi, într-un tricou alb și vechi, în picioare am ghetele, iar ea e cu mult înaintea mea.

Fata merge cu pași mari.

Mă străduiesc să păstrez ritmul.

Când am început să alerg, m-am simțit ca la finala de patru sute de metri de la jocurile olimpice. Acum mă simt exact așa cum sunt – un șofer de taxi din zona suburbană, care nu face destulă mișcare.

Mă simt jalnic.

Necoordonat.

Picioarele mele se luptă să mă ridice și să mă facă să înaintez. Scufundându-se în pământ, tălpile mele parcă ară. Inspir cât pot de adânc, dar am un zid în gât. Plămânii mei sunt lipsiți de aer. În mine, simt cum aerul încearcă să coboare zidul și să ajungă la ei, dar nu este de ajuns. Cu toate acestea, continui să alerg. Trebuie să alerg.

Se îndreaptă spre marginea orașului, acolo unde se află terenul de sport. E în capătul unei văi mici, așa că sunt ușurat că va trebui să cobor. Drumul de întoarcere e cel care îmi dă emoții.

Când ajungem la teren, ea sare gardul și-și dă jos puloverul, pe care îl atârnă în gard. În ceea ce mă privește, mă plimb clătinându-mă și mă prăbușesc la umbra unui copac.

Ea face ture în jurul terenului.

Lumea se învârte în jurul meu.

Simt că mă ia amețeala și că-mi vine să vărs. În plus, îmi e sete, dar nu mă deranjez să mă duc la cișmea. Așa că rămân pe loc, întins și transpirat până peste poate.

„Isuse, Ed, respir, ești un nenorocit fără condiție fizică, nu-i așa? Chiar mai neantrenat decât mi-aș fi imaginat.”

„Știu, răspund eu. Este dezgustător. Știu.”

Și mai știu că n-ar trebui să zac așa lungit și incomod sub acest copac, dar am depășit faza în care mă ascundeam de ea. Dacă mă vede, asta e. Abia pot să mă mișc, de ascuns nici nu poate fi vorba și sunt sigur că mâine voi fi al dracului de țeapăn.

O vreme, se oprește să facă întinderi, iar eu reușesc, în cele din urmă, să respir cum trebuie.

Își ține piciorul drept sus, pe gard. E lung și încântător.

„Nu te gândi la asta, nu te gândi la asta”, îmi spun în sinea mea. Între timp, mă observă, dar se uită imediat în altă parte. Își înclină capul și privește în pământ. Exact ca ieri-dimineață. Preț de o secundă. Gestul ei mă face să-mi dau seama că nu va veni la mine niciodată. Înțeleg acest lucru în momentul în care-și coboară piciorul de pe gard și-l ridică pe celălalt. Va trebui să mă duc eu.

Când se oprește din a mai executa întinderi și își caută puloverul, mă ridic și mă îndrept spre ea.

Începe să alerge, dar se oprește.

Știe.

Cred că simte că am venit aici pentru ea.

Acum, ne mai desparte doar o distanță de șase sau șapte metri. O privesc, iar ea se uită în pământ, cam la un metru de glezna mea dreaptă.

— Bună? spun eu.

Stângăcia vocii mele întrece orice limită.

Urmează o pauză.

O respirație.

— Bună, îmi răspunde ea.

Continuă să privească pământul de lângă mine.

Fac un pas. Nu mai mult.

— Eu sunt Ed.

— Știu, zice ea. Ed Kennedy.

Are o voce subțire, dar catifelată, atât de catifelată, încât ai putea să cazi pe ea. Îmi amintește de Melanie Griffith. Îi știți vocea? Ei bine, vocea acestei fete este la fel.

— De unde știi cine sunt? întreb eu.

— Tatăl meu citește ziarele și ți-am văzut fotografia – după jaful de la bancă, știi?

Înaintez.

— Știu.

În cele din urmă, după un timp, mă privește în ochi.

— De ce mă urmărești? Obosit, rămân pe loc și vorbesc:

— Încă nu știu sigur.

— Nu ești vreun pervers, nu?

— Nu! și-mi spun în gând: „Nu te uita la picioarele ei. Nu te uita la picioarele ei”.

Mă privește iar, ca și când m-ar cunoaște, întocmai ca în ziua precedentă.

— Ei bine, asta e o ușurare. Te-am văzut aproape în fiecare zi.

Vocea ei e aproape ridicol de dulce. Parcă ar avea aromă de căpșune sau așa ceva.

— Dacă te-am speriat, îmi pare rău.

Îmi zâmbește precaut.

— E în regulă. Doar că… nu mă prea pricep să vorbesc cu oamenii.

Intimidată, privește din nou în altă parte.

— Deci, te-ai supăra dacă nu am vorbi? Se grăbește acum, ca să nu mă rănească. Adică, nu mă deranjează dacă ești aici cu mine dimineața, dar eu nu pot să vorbesc, e în regulă? Mă simt oarecum ciudat.

Încuviințez dând din cap și sper că mă vede.

— Nu-ți face griji.

— Mulțumesc. Mai privește încă o dată pământul, își ia puloverul și îmi mai adresează o ultimă întrebare: Nu alergi prea mult, nu-i așa?

Pentru o clipă, îi savurez vocea. Are gust de căpșune. Poate că aceasta este ultima dată când o voi mai auzi.

— Nu, chiar deloc, apuc să răspund și, înainte să se îndepărteze în fugă, ne mai resimțim reciproc prezența, preț de câteva clipe.

O privesc și-i aud tălpile goale atingând ușor pământul, îmi place acest sunet. Îmi amintește de vocea ei.

•

În fiecare dimineață, înainte de a pleca la serviciu, mă duc pe terenul de sport, iar ea este acolo. Negreșit, în fiecare zi. Chiar dacă plouă dimineața, ea tot e pe teren.

Într-o zi de miercuri, îmi iau liber de la lucru (spunându-mi că este un sacrificiu necesar, atunci când ai lucruri mai importante de făcut). Cu Portarul în lesă, mă îndrept spre școală pe la ora trei. Ea iese însoțită de câteva prietene, ceea ce mă bucură, deoarece am sperat că nu va fi singură. Timiditatea ei mă îngrijorase.

E amuzant cum, atunci când privești oamenii de la mare distanță, ți se pare că nu au voci. E ca și când te-ai uita la un film mut. Ghicești ceea ce spun. Le observi buzele mișcându-se și îți imaginezi sunetele pe care le scot pașii lor. Te întrebi despre ce anume discută sau, mai mult, la ce s-ar putea gândi.

Atunci când un băiat se alătură fetelor, vorbind și plimbându-se alături de ele, observ un lucru ciudat: fata care aleargă privește iar în pământ. După ce pleacă el, se simte bine din nou.

Pentru o vreme, stau și mă gândesc și ajung la concluzia că poate și ei, ca și mie, îi lipsește încrederea în sine. Probabil crede că este prea înaltă și stângace, nedându-și seama de cât de frumoasă o consideră cei din jurul ei. Dacă numai despre asta e vorba, problema se va rezolva cât de curând.

Mă dezaprob, scuturând din cap.

„Ascultă-te cum spui că va fi bine, îmi zic în sinea mea. De unde naiba știi tu? Cumva pentru că și tu ți-ai învins timiditatea, Ed? Mă îndoiesc." Am absolută dreptate. Nu este treaba mea să mă amestec în viața ei sau să prezic ceea ce i se va întâmpla. Trebuie să fac doar ceea ce se *presupune* că am de făcut și să sper că va fi de ajuns.

De câteva ori, îi supraveghez casa, pe timpul nopții.

Nu se întâmplă nimic.

Niciodată.

Stând și gândindu-mă la fată, la bătrâna Milla și la îngrozitoarea stradă Edgar, îmi dau seama că nici măcar nu știu cum o cheamă pe această copilă. Dintr-un anumit motiv, îmi imaginez că o cheamă Alison, dar, în cea mai mare parte a timpului, mă gândesc la ea ca la fata care aleargă.

Mă duc la concursul de atletism care, vara, se desfășoară în fiecare sfârșit de săptămână. Ea este acolo, iar eu stau alături de ceilalți membri ai familiei ei. Văd o fetiță și un băiețel. Amândoi poartă pantaloni scurți și negri și maiouri de un albastru-deschis, pe spatele cărora este cusută câte o etichetă. Eticheta de pe maioul fetei are numărul 176, chiar sub sloganul „You've gotta be made of Milo"[7].

Se anunță cursa de 1 500 de metri pentru cei cu vârsta sub cincisprezece ani, iar ea se ridică, scuturându-și iarba uscată de pe pantaloni.

— Succes, îi urează mama ei.

— Da, Sophie, succes, îi spune și tatăl.

Sophie.

Îmi place numele.

---

[7] „Sigur ai băut MILO." MILO este un supliment alimentar, care se dizolvă în lapte și care oferă, mai ales sportivilor, jumătate din doza zilnică de fier și din vitaminele C și B1. (n.tr.).

Îl aud în mintea mea și-l asociez, cu grijă, chipului ei. Se potrivește de minune.

Ea încă își curăță iarba de pe pantaloni, când îmi aduc aminte de ceilalți doi copii – odată plecați, am reușit să mă concentrez numai asupra lui Sophie. Fata execută aruncarea cu discul, iar băiețelul a dispărut să se joace de-a soldații cu un urât pe nume Kieren.

— Mamă, pot să mă duc cu Kieren? Te rog?

— Bine, dar să fii atent când îți vine rândul – cursa de șaptezeci de metri urmează imediat.

— OK. Să mergem, Kieren.

Pentru o clipă, mă bucur să fiu Ed cel simplu, lipsit de probleme. Nu Edward, nu Edmund, nu Edwin. Doar Ed. Mediocritatea este o schimbare bine-venită.

Sophie mă vede de îndată ce se ridică și pe chipul ei se citește o oarecare mulțumire. Pare fericită să mă vadă, dar aproape imediat privește în altă parte. Cu o pereche de adidași cu crampoane în mână (presupun că sportivii mai mari de cincisprezece ani au voie să îi poarte în cursele mai lungi), se îndreaptă spre zona de pregătire, când tatăl ei o strigă din nou:

— Hei, Soph!

Ea se întoarce cu fața la el.

— Știu că poți să câștigi – dacă vrei.

— Mulțumesc, tată.

Se îndepărtează în grabă, întorcându-se încă o dată spre locul în care stau și îndesându-mi în gură o bucățică de pandișpan. Îmi rămâne niște praf de cocos pe la colțurile gurii, dar e prea târziu să mă mai șterg. Oricum nu l-ar vedea. Nu de la distanța aceea. Îmi aruncă o privire rapidă și merge mai departe. Acum știu ce am de făcut.

•

Dacă aș fi fost un încrezut, aș spune că, de data aceasta, e floare la ureche. Un mesaj ușor de transmis.

Dar nu sunt.

Nu pot să zic așa ceva deoarece încă mă gândesc la ce s-a întâmplat pe strada Edgar. Îmi dau seama că, pentru fiecare mesaj bun, întotdeauna va fi unul care mă va chinui. Așa că, sunt recunoscător pentru acesta. Este o zi frumoasă și îmi place de această fată. Îmi place chiar mai mult atunci când aleargă lângă o alta, înaltă și slăbănoagă, care pare mereu că are un băț în fund. Aleargă împreună, dar, la final, cealaltă trage mai tare. Mărește pasul, iar un bărbat strigă încontinuu:

— Hai, Annie! Hai, Annie! Aleargă, scumpo! Aleargă! *Învinge-o*, draga mea, poți s-o faci!

Mai degrabă aș ieși pe locul al doilea, decât să fiu încurajat așa prostește.

Tatăl lui Sophie este altfel.

Pentru cursă, coboară spre garduri și privește cu atenție. Nu strigă nimic. Doar se uită. Din când în când, simt că este stresat, deoarece își dorește ca fiica lui să o depășească pe cealaltă fată. Când aceasta din urmă o întrece, îl privește pe tatăl ei, pentru o secundă, dar nu face nimic mai mult. Când ea câștigă, o aplaudă și o aplaudă și pe Sophie. Celălalt tată, mândru până peste poate, nu schițează niciun gest, ca și când *el* ar fi alergat din greu și ar fi câștigat cursa.

Sophie vine și ia loc lângă tatăl ei, care o îmbrățișează. Dezamăgirea o apasă greu pe umeri.

Într-un fel, tatăl lui Sophie seamănă cu al meu, cu excepția faptului că propriul meu tată nu m-a îmbrățișat niciodată. Ca să nu mai spun că a fost un alcoolic. În schimb, are același comportament și e la fel de tăcut. Tatăl meu a fost un om liniștit, care nu a zis niciodată nimic rău despre nimeni. Se ducea la bar și stătea acolo până la ora închiderii. Venea înapoi pe jos, ca să se trezească din beție, dar nu reușea. Totuși, trebuie să spun că, a doua zi, se trezea și, negreșit, ajungea la muncă. Pe mama o enervau ieșirile lui; țipa și făcea scandal, dar el nu a reacționat niciodată. Nu i-a vorbit urât niciodată.

Tatăl lui Sophie pare să fie la fel de calm, însă nu și alcoolic. Pe scurt, pare un gentleman.

Împreună, se întorc la mamă și iau loc pe deal. Tatăl și mama se țin de mână, în timp ce Sophie bea una dintre acele băuturi pentru sportivi. Par a fi genul de familie în care își spun că se iubesc atunci când se duc la culcare, când se trezesc și înainte de a pleca la serviciu.

Sophie se descalță de adidașii cu crampoane. Îi privește și oftează „Credeam că-mi vor purta noroc”. Pot doar să presupun că i-a primit de la mama ei sau de la vreo altă rudă faimoasă.

Mă uit mai cu atenție la încălțările lăsate pe pământ. Sunt de un albastru șters, cu galben, vechi și uzați. Și nu i se potrivesc. Fata merită ceva mai bun.

10 ♦ Cutia de pantofi

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Am fost ocupat.

Stau cu Audrey pe veranda din față și bem alcool ieftin, ca de obicei. Vine și Portarul și-mi cere, dar, în schimb, îl mângâi.

— Tot mai primești cărți de joc în cutia poștală?

Desigur, a știut tot timpul că am mințit când am spus că am aruncat asul de caro. Nicio persoană sănătoasă nu ar arunca diamante[8], nu-i așa?

Sunt prețioase. Ba chiar e nevoie să fie protejate.

„Milla, mă gândesc eu. Sophie. Femeia care locuiește pe strada Edgar și fiica ei, Angelina."

— Nu, nu o am decât pe prima.

— Crezi că vei mai primi și altele?

Mă gândesc la asta și nu reușesc să-mi dau seama dacă mai vreau sau nu să primesc o altă carte de joc. „Prima este destul de dificilă." Bem.

O vizitez pe Milla în mod regulat și ea îmi arată iar pozele ei, iar eu continui să-i citesc din romanul La răscruce de vânturi. De fapt, chiar începe să îmi placă. Prăjitura s-a terminat acum câteva seri, dar, slavă cerului, bătrâna e la fel de atentă cu mine ca întotdeauna. Al naibii de șubredă, dar la fel de drăguță ca și până acum.

În săptămâna următoare, Sophie pierde din nou la atletism, de această dată în cursa de opt sute de metri. Nu mai dă randament în adidașii ăia vechi și rupți. Are nevoie de o pereche mai bună pentru a alerga cel puțin la fel de bine pe cât o face dimineața. Abia atunci aleargă cu adevărat. E diferită. Aproape o cu totul altă ființă.

•

În dimineața sâmbetei următoare, mă duc la ea acasă și bat la ușă. Răspunde tatăl ei.

— Cu ce pot să te ajut?

Sunt agitat, ca și când aș fi venit să-l conving să-și lase fiica să iasă cu mine. În mâna dreaptă, țin o cutie de pantofi, iar bărbatul o privește. O ridic repede și spun:

— Am un pachet pentru fiica dumneavoastră, Sophie. Sper că sunt mărimea potrivită.

Îi dau cutia, iar bărbatul pare confuz.

— Spuneți-i că un băiat i-a adus o pereche nouă de încălțări.

Bărbatul mă privește de parcă aș fi drogat.

— Bine. Încearcă, din răsputeri, să nu râdă de mine. Îi voi spune.

— Vă mulțumesc.

Mă întorc și dau să plec, dar el mă oprește.

— Așteaptă, strigă el.

— Da, domnule?

Uimit, întinde cutia și o ridică.

---

[8] În engleză, „ace of diamonds" este asul de caro, de unde și jocul de cuvinte din text, a arunca asul de caro, adică a arunca diamantele. (n.tr.).

— Știu, îi zic eu.

Cutia este goală.

Nu m-am bărbierit și, pe pistă, mă simt ca într-un cuptor. Nu am dus taxiul în parcarea firmei decât abia azi-dimineață la ora șase, apoi m-am dus direct acasă la Sophie, după care am venit la stadion. La micul dejun, am mâncat un rulou cu un cârnat și am băut niște cafea.

Este chemată pentru cursa de o mie cinci sute de metri, iar ea participă desculță.

Imaginea mă face să zâmbesc.

Adidași invizibili…

— Numai să nu o calce nimeni pe degete, spun eu.

Câteva minute mai târziu, tatăl ei se apropie de gard. Se dă startul.

Celălalt cretin începe să strige în gura mare.

Imediat după prima tură, Sophie cade, rămâne în urmă și este blocată în spate. Nu mai este în grupul primilor cinci, iar restul se distanțează, la douăzeci-douăzeci și cinci de metri în față. Revenirea ei îmi amintește oarecum de scena din filmul *Carele de foc*, când Eric Liddell se împiedică și cade și apoi câștigă, întrecându-i pe toți ceilalți.

Mai sunt încă două tururi de pistă, iar ea încă este destul de în urmă.

Îi depășește cu ușurință pe primii doi alergători; aleargă așa cum aleargă ea dimineața.

Nu o reține nimic. Singurul lucru pe care-l vezi la ea e sentimentul de libertate și bucuria pură de a trăi. Nu are nevoie decât de puloverul cu glugă și de pantalonii roșii. Picioarele ei goale o ajută să treacă și de al treilea alergător și, în curând, e cot la cot cu rivala ei. O depășește și își ia un avans de două sute de metri.

„Ca în fiecare dimineață”, îmi spun în sinea mea; oamenii se opresc să se uite. Au văzut-o cum a căzut, a rămas în urmă și cum s-a ridicat și a continuat. Acum, aflată în frunte, se uită la ea ca la nimic altceva din ce-ar fi putut vedea într-un weekend obișnuit din acest oraș. Se opresc și cei care aruncau cu discul, și cei care sar în înălțime. Totul se oprește. Nu mai există nimic în afară de fata cu părul auriu și de vocea ucigașă, care se află în fata ei.

Cealaltă fată vine din urmă.

Ea se luptă să câștige.

Genunchii îi sângerează de la căzătură, cred că s-a și înțepat într-o sârmă ghimpată, dar așa trebuie să fie, îmi spun eu. Ultima sută de metri aproape că o lasă fără suflare. Îi văd chipul crispat de durere. Cu picioarele goale și pline de sânge, traversează iarba care începe să se veștejească. Durerea – frumusețea durerii – aproape că o face să zâmbească. S-a autodepășit.

Desculță.

Mai vie decât oricare altă persoană pe care am văzut-o vreodată.
Se îndreaptă către linia de final.

•

Și cealaltă fată câștigă.
Ca întotdeauna.

•

După ce depășesc linia, Sophie se prăbușește și acolo, pe pământ, se rostogolește pe spate și privește cerul. O dor și brațele, și picioarele, și inima. Dar, pe chipul ei, se citește frumusețea dimineții și, pentru prima dată, cred că își dă seama de asta. Cinci și jumătate dimineața.

Tatăl lui Sophie o aplaudă, ca întotdeauna doar că, de această dată, nu o face singur. Acum, și tatăl celeilalte fete aplaudă.

•

— Ai o fată pe cinste, spune el.

Tatăl lui Sophie aprobă, dând modest din cap și-i zice:

— Mulțumesc. Și fiica ta e minunată.

J ♦ Un alt prost

Arunc la gunoi paharul de plastic în care am avut cafeaua și învelișul de la ruloul cu cârnat și mă îndepărtez. Ca de obicei, mi-am murdărit degetele cu sos.

O aud mergând în spatele meu, dar nu mă întorc. Vreau să-i aud vocea.

— Ed?

Este inconfundabilă.

Mă întorc și-i zâmbesc fetei care are sânge pe genunchi și pe picioare. Din genunchiul stâng, sângele îi curge strâmb pe tibie.

— Ai face bine să ai grijă de asta, îi zic eu arătând cu degetul spre piciorul ei.

— Voi avea, îmi răspunde calm.

Simt o tensiune între noi și știu că locul meu nu mai este aici. Are părul lăsat pe spate; este frumos. Poți să te pierzi în ochii ei, iar gura ei îmi vorbește.

— Eu am vrut doar să-ți mulțumesc, spune ea.

— Pentru că te-am lăsat fără încălțări și te-ai rănit din cauza mea?

— Nu. Nu îmi crede minciuna. Mulțumesc, Ed.

Cedez.

— Plăcerea a fost de partea mea.

În comparație cu a ei, vocea mea este bolovănoasă.

Când mă apropii puțin, observ că acum nu mai privește în altă parte. Nu-și mai înclină capul și nu se mai uită în pământ. Își permite să mă privească și să fie lângă mine.

— Ești frumoasă, îi spun. Știi asta, nu?

Acceptându-mi complimentul, chipul i se înroșește.

— Te voi mai vedea și altă dată? întreabă ea si, ca să fiu sincer, cred că voi regreta ceea ce-i voi spune.

— Nu la ora aia nenorocită, la cinci și jumătate dimineața.

Se răsucește într-un picior, râzând în tăcere, doar pentru ea.

— Ed? întreabă ea, când sunt pe cale să plec.

— Sophie?

Faptul că știu cum o cheamă o șochează, dar continuă:

— Ești vreun sfânt?

În sinea mea, râd. „Eu? Un sfânt? Fac o listă cu ceea ce sunt. Șofer de taxi. Un localnic nenorocit. Mediocritatea în persoană. Un nepriceput în ale sexului. Un jucător de cărți patetic."

— Nu, Sophie, răspund eu hotărât, nu sunt un sfânt. Sunt doar un alt prost.

Ne zâmbim pentru ultima dată și plec. Simt că mă urmărește, dar nu privesc înapoi.

Q ♦ Din nou pe strada Edgar

Parcă diminețile bat din palme.

Ca să mă trezească.

•

În fiecare dimineață, când mă trezesc, văd trei lucruri.

Pe Milla.

Pe Sophie.

Și strada Edgar, numărul 45.

Primele două mă încântă. Al treilea îmi dă fiori și mă face să tremur din toate încheieturile.

•

Îmi petrec serile târzii uitându-mă la reluările episoadelor din *Dukes of Hazzard*[9]. Grăsanul stă mereu la biroul lui și mănâncă bezele. „Cum îi zice tipului?" m-am întrebat când am văzut primul episod. Apoi a apărut Daisy și a spus: „Cum o mai duci, Șefule Hogg?"

---

[9] Serial american de televiziune, care a fost difuzat între anii 1979 și 1985. (n.tr.).

Hogg, zis și Șeful.

Desigur.

Dumnezeule, Daisy arată fantastic în blugii ei strâmți. Când o văd, seara, pulsul îmi crește peste măsură, dar, întotdeauna, ea dispare mai repede decât apare.

Portarul îmi aruncă o privire murdară, de fiecare dată.

„Știu”, spun eu.

Însă, apoi, ea revine și atunci nu mai are sens să ne certăm. Femeile frumoase sunt chinul vieții mele. Nopțile și episoadele trec.

Conduc taxiul cu o imensă durere de cap, care mă însoțește mereu.

— Mulțumesc, amice, spun eu. Costă 16 dolari și 50 de cenți.

— 16 dolari și 50 de cenți? se vaită bătrânul în costum.

În capul meu, cuvintele lui sunt ca o spumă, care crește, se înalță și care apoi dă înapoi.

— Plătește și gata. Astăzi nu am răbdare pentru așa ceva. Dacă e prea mult, data viitoare poți să mergi pe jos. Oricum, sunt sigur că plătește din banii firmei.

Îmi dă banii și eu îi mulțumesc. „Nu a fost atât de greu, nu-i așa?” îmi spun în sinea mea. Trântește portiera cu putere. Bine că nu mi-am ținut capul acolo.

•

Într-un fel, aștept să fiu sunat și să mi se spună să mă duc iar pe strada Edgar, cât mai repede. Aștept câteva nopți, dar nimic.

Joi seară, plec devreme de la Audrey, unde am jucat cărți. Sunt confuz. Sentimentul acesta mă face să mă ridic și să plec, aproape fără un cuvânt. A sosit timpul și eu știu că trebuie să mă aflu pe strada Edgar, lângă casa aceea – casa prizonieră violenței care se petrece în aproape fiecare seară.

Îndreptându-mă spre destinație, îmi dau seama că mă grăbesc. Am avut parte de succesul pe care l-am crezut necesar.

În cazul Millei și al lui Sophie.

Acum trebuie să fac fată situației.

•

Ajung pe strada Edgar, încleștându-mi pumnii în buzunarele de la haină. Mă asigur că nu mă pândește nimeni. Cu Milla și Sophie, m-am simțit întotdeauna în largul meu. Ele au fost cazurile frumoase. Practic, nu a existat niciun risc, spre deosebire de acest loc, în care se pare că toate răspunsurile sunt dureroase. Pentru soție și fată și pentru soț. Și pentru mine.

Așteptând, scot o bucată de gumă de mestecat pe care am uitat-o în buzunar și o bag în gură. Parcă gust boala, frica.

Senzația se accentuează când bărbatul apare pe drum și urcă treptele verandei. Liniștea își face loc. Mă pișcă, împingându-mă.

Se întâmplă.

Intervine violenta. Își înfige degetele și sfâșie tot ce găsește în cale. Totul se destramă iar eu mă detest pentru că am așteptat atât de mult pentru a-i pune capăt. Mă disprețuiesc pentru alegerile ușoare pe care le-am luat nopți de-a rândul. Ura creşte în mine. Îmi nimicește sufletul și-l îngenunchează, lângă mine. Acesta tușește și se sufocă, în timp ce ura față de propria mea persoană devine copleșitoare.

„Ușa, îmi spun. Du-te la ușă – este deschisă."

Dar eu nu mă clintesc.

Nu mă mișc deoarece lașitatea mă calcă în picioare, chiar și când încerc să-mi ridic spiritul îngenuncheat. Trece peste el. Se dă într-o parte și lovește pământul cu un zgomot surd. Privește stelele. Stelele care se plimbă pe cer.

„Du-te", îmi spun iar și, de această dată, merg mai departe.

Totul se cutremură în timp ce urc scările verandei și stau în fața ușii. Nori îndepărtați mă privesc, dar ei dau înapoi. Lumea nu vrea să aibă de-a face cu asta. Nu o învinuiesc.

Îi aud înăuntru.

O va trezi în orice moment.

O va deranja.

O va căuta și o va abandona în același timp.

O aruncă pe jos și o posedă. Arcurile patului scârțâie – scot un zgomot disperat, mișcându-se când în sus, când în jos, chiar dacă nu vor.

Împotrivirea este inutilă.

Plângerea nu are rost. Un plânset se târâie până la mine. Iese prin crăpătura ușii de plasă și cade la picioarele mele.

„Cum poți să rămâi afară?" mă întreb, dar încă aștept.

Ușa se mai deschide puțin și în fața mea apare cineva. Este fata.

Fata e în fața mea, frecându-și ochii cu pumnii, ca să se lupte cu somnul care a cuprins-o. Poartă niște pijamale de culoare galbenă, cu bărcuțe roșii și își strânge degetele de la picioare, frecându-le între ele.

Mă privește, dar fără teamă. Orice e mai bun decât locul din care vine.

— Cine ești? mă întreabă în șoaptă.

— Ed, îi răspund șoptind.

— Eu sunt Angelina, spune ea. Ai venit să ne salvezi?

Văd cum o mică rază de speranță se aprinde în privirea ei. Mă ghemuiesc, să o pot privi mai bine. Vreau să-i spun că da, dar nu scot niciun cuvânt. Observ că tăcerea mea nu a făcut nimic altceva decât să-i alunge speranța. Într-un final, când îi vorbesc, aceasta aproape că nu mai este.

— Ai dreptate, Angelina, îi spun sincer, privind-o, am venit să vă salvez.

Pe măsură ce speranța reînvie, se apropie de mine.

— Poți? mă întreabă surprinsă.

Chiar și o fetiță de opt ani își dă seama că nu are aproape nicio șansă să scape de viața pe care o duce. Trebuie să verifice, ca să aibă încredere în mine.

— Voi încerca, îi spun, iar fetița zâmbește.

Zâmbește și mă îmbrățișează.

— Mulțumesc, Ed, îmi zice.

Se întoarce și-mi arată cu degetul.

— Prima cameră pe dreapta, șoptește ea.

Numai de-ar fi atât de ușor.

•

— Ei bine, hai, Ed, spune ea. Ei sunt chiar acolo…

Dar, din nou, nu mă mișc.

Teama mi-a țintuit picioarele și știu că nu pot face nimic. Nu în seara aceasta. Se pare că niciodată. Dacă încerc să mă mișc, mă voi împiedica.

Mă aștept ca fata să țipe la mine. Să strige ceva de genul „Dar, Ed, mi-ai promis! Mi-*ai promis*!" Cu toate acestea, tace. Cred că înțelege cât de puternic, fizic, este tatăl ei și cât de speriat sunt eu. Nu face decât să vină spre mine și să mă îmbrățișeze iar.

Copila încearcă să intre în haina mea, în vreme ce zgomotul din dormitor ajunge până la noi. Mă îmbrățișează atât de strâns, încât mă mir că nu-și rupe oasele. Când îmi dă drumul și pleacă, îmi spune:

— Ed, îți mulțumesc pentru că măcar ai încercat.

Nu îi răspund, deoarece singurul lucru pe care-l simt acum este rușinea. Mă uit la picioarele ei îmbrăcate în pantaloni galbeni de pijama și văd cum se îndepărtează. Se mai întoarce o dată și-mi zice:

— La revedere, Ed.

— La revedere, îi răspund din spatele perdelei de rușine.

Închide ușa de tot, iar eu mă ghemuiesc acolo. Cad în față, sprijinindu-mi capul de tocul ușii. Inima îmi sângerează, îmi aud pulsul în urechi.

•

Acum sunt în pat, înghițit de noapte. Cum pot să dorm când nu simt nimic altceva decât îmbrățișarea oferită în întuneric de un copilaș în pijamale galbene? Este imposibil.

Simt că o voi lua razna în curând. Dacă în următoarele câteva nopți nu revin pe strada Edgar, mă tem că voi înnebuni. Dacă ea n-ar fi ieșit afară – dar am știut că o va face. Sau, cel puțin, ar fi trebuit să știu. Înainte, ieșea întotdeauna pe verandă și plângea, urmată, mai târziu, de mama ei. Cum stau așa, întins pe spate, știu că mi-a fost dat să o întâlnesc. Am vrut ca ea să-mi dea curaj. Să-mi ofere forța interioară. Însă am eșuat lamentabil. De fapt, nu cred că s-ar fi

putut întâmpla ceva mai dezastruos de atât. Acum, mă invadează un sentiment și mai groaznic.

Noaptea, la 2.27, sună telefonul.

Deranjează liniștea, iar eu sar, alerg spre el și-l privesc. Nu e de bine.

—Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului așteaptă.

— Alo? mai spun eu o dată.

În cele din urmă vorbește, iar eu mi-o pot imagina rostind cuvintele. Vocea este uscată, spartă. E destul de prietenoasă, dar serioasă. Îmi spune:

— Ed, verifică-ți cutia poștală.

Se lasă liniștea, iar vocea mă părăsește. La celălalt capăt, nu se mai aude nicio respirație.

Închid, ies ușor pe ușa din față și mă îndrept încet către cutia poștală. Stelele nu mai sunt pe cer și, cu fiecare pas pe care-l fac, începe să plouă mărunt. Când mă aplec să deschid lacătul, îmi tremură mâna. O întind.

Ating ceva greu și rece.

Degetul meu simte trăgaciul.

Mă cutremur.

K ♦ Crimă la catedrală

Există un singur glonț în încărcător. Un glonț pentru un om și acum mă simt cel mai ghinionist om de pe pământ. „Ed, ești un șofer de taxi! îmi spun în sinea mea. Cum dracu' ai ajuns în încurcătura asta? N-ar fi trebuit să te ridici de pe podeaua acelei bănci."

Stau la masa din bucătărie cu un pistol care mi se încălzește în mână. Portarul este treaz și vrea cafea, iar eu nu pot face altceva decât să mă holbez la armă. Nu mă ajută nici faptul că persoana care a aranjat să ajungă la mine îmi dă doar un singur glonț. Oare nu-și dă seama că e foarte probabil să mă împușc în picior chiar înainte de a începe? Nu știu. Acum, lucrurile au mers prea departe. O armă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu pot să ucid pe nimeni. Pentru început, sunt un laș. În al doilea rând, sunt slab. În al treilea rând, ce s-a întâmplat la bancă în ziua jafului a fost o pură întâmplare – nimeni nu mi-a arătat vreodată cum să folosesc o armă…

Acum sunt furios.

„De ce am fost ales pentru asta?" mă întreb eu, deși știu ce am de făcut. „Te-ai bucurat pentru celelalte două cazuri, mă critic aspru. Așa că, acum, trebuie să-l rezolvi și pe acesta."

Și dacă nu-l rezolv? Poate că persoana cu care am vorbit la telefon va veni după mine. Poate că despre asta este vorba. Poate e genul de situație în care fie îmi fac treaba, fie ajung să fiu *eu* cel împușcat.

La naiba, acum nu pot dormi!

Isuse, sunt pe cale să fac hernie.

Mă uit prin colecția de discuri vechi, primită de la tata. Ca să mă detensionez. Caut febril printre albume și găsesc ceea ce îmi trebuie – un album al celor de la The Proclaimers[10]. Îl pun și-l privesc învârtindu-se. Se aud primele note ridicole ale cântecului „Five hundred miles"[11] și simt că o iau razna. În seara aceasta, chiar și The Proclaimers mă sperie de moarte. Cântă oribil.

Mă plimb prin cameră.

Portarul mă privește de parcă aș fi nebun.

Sunt nebun. E oficial.

E trei dimineața, iar eu ascult muzica tipilor de la The Proclaimers mult prea tare pentru binele lor și sunt aproape sigur că trebuie să mă duc să omor pe cineva. Duc o viață împlinită, nu-i așa?

Un pistol.

Un pistol.

Aceste cuvinte trec prin mine și eu îl privesc constant, să mă asigur că este real. O lumină albă din bucătărie pătrunde în camera de zi, când Portarul se întinde și mă zgârie ușor, cerându-mi să-l mângâi.

„Dispari, Portare!" mă răstesc eu, dar ochii lui mari și căprui mă roagă să mă calmez.

Cedez și-l mângâi pe burtă, îmi cer scuze și ne pregătesc niște cafea. Cu siguranță, nu voi dormi în seara aceasta. Membrii trupei scoțiene își fac încălzirea pe acea melodie de suferință și fericire, care urmează după cântecul „Five hundred miles".

•

Cred că oamenii mor din cauza lipsei de somn, mă gândesc în timp ce conduc taxiul, înapoi din oraș. E a doua zi. Conducând cu geamul lăsat, simt că mă usturǎ ochii și că-mi vine să mă scarpin. Căldura aerului îmi accentuează senzația de disconfort, dar nu fac nimic în acest sens. Pistolul este sub salteaua mea, acolo unde l-am lăsat aseară. Țin pistolul sub saltea și cartea de joc în sertar. Îmi e greu să spun care m-a nenorocit mai mult.

Îmi spun să nu mă mai văicăresc atât.

---

[10] Formație de origine scoțiană, care a debutat în anul 1983. (n.tr.).

[11] Cinci sute de mile (n.tr.).

Ajuns înapoi în parcarea de la VACANT TAXIS, o văd pe Audrey sărutându-se cu unul dintre băieții nou angajați. E cam cât mine de înalt, dar, evident, el se duce la sală. Se sărută franțuzește. O ține de șolduri, iar mâinile ei sunt în buzunarele blugilor lui, la spate.

„Noroc că nu am arma la mine”, mă gândesc eu, dar știu că numai gura-i de mine.

— Bună, Audrey, o salut când trec pe lângă ea, dar nu mă aude.

Mă îndrept spre birou, să-l văd pe șeful meu, Jerry Boston. Jerry este un obez care își ține părul pieptănat într-o parte, peste chelie.

Bat la ușa lui.

— Intră! strigă el. Era și timpul… se oprește în mijlocul propoziției. Ah, am crezut că ești Marge. Trebuia să îmi aducă o cafea acum jumătate de oră.

Am văzut-o pe Marge fumând o cafea în parcare, dar aleg să nu-i spun nimic. O plac și nu e genul de situație în care îmi doresc să fiu implicat.

Ușa se închide în spatele meu, iar eu și Jerry ne uităm unul la celălalt.

— Ei, bine? mă întreabă el. Ce este?

— Domnule, sunt Ed Kennedy și conduc unul dintre…

— Fascinant. Ce dorești?

— Fratele meu se mută astăzi, mint eu, și mă întrebam dacă aș putea să merg cu taxiul acasă și să-l ajut să-și care câteva lucruri la noua locuință.

Mă privește cu generozitate și spune:

— De ce naiba te-aș lăsa să faci asta? Zâmbește. Scrie cumva „Firmă de transporturi” pe portierele taxiurilor mele? Ți se pare că fac acte caritate? Acum este iritat. *Pentru numele lui Dumnezeu*, cumpără-ți o mașină.

Rămân calm, dar mă apropii de el.

— Domnule, uneori am condus și zi, și noapte și nu mi-am luat niciodată concediu. Ca să fiu sincer, din cauza faptului că am doar nouă luni de experiență, turele mele nu sunt aceleași de la o săptămâna la alta; lucrez când în schimbul de zi, când în cel de noapte. Nu știu sigur dacă e legal. Nou-angajații sunt trimiși în turele de noapte. Cei mai vechi în meserie, în turele de zi. Eu lucrez și ziua, și noaptea. Vă cer taxiul o singură noapte. Dacă doriți, am să plătesc.

Boston se întinde în față, pe birou. Îmi amintește de șeful Hogg.

Marge intră cu cafeaua și spune:

— O, bună, Ed. Ce mai faci?

„Ah, cretinul ăsta nu-mi va lăsa taxiul la noapte”, îmi zic în sinea mea, dar îi răspund doar atât:

— Destul de bine, Marge, tu ce mai faci?

Ea lasă cafeaua pe masă și se retrage politicos.

Jerry grăsanul ia o înghițitură, spune „Vai, e delicioasă” și se răzgândește. Slavă cerului că a venit Marge. Sincronizarea perfectă.

— În regulă, Ed, de vreme ce conduci destul de bine, te las să iei taxiul. Doar pentru o noapte, ne-am înțeles?

— Vă mulțumesc.

— Lucrezi mâine? Verifică în registru și-și dă singur răspunsul, în tura de noapte. Meditează cu gândul la cafea și rezolvă problema. Să-l aduci înapoi, până mâine la prânz. Niciun minut mai târziu. După-amiază, îl duc la verificat. Trebuie să i se facă revizia tehnică.

— Da, domnule.

— Acum lasă-mă să-mi beau cafeaua în pace.

Plec.

Trec pe lângă Audrey, care e tot cu tipul cel nou. Îi spun „la revedere”, dar ea tot nu mă aude. Niciunul din noi doi n-o să joace cărți în seara aceasta. Știu că Marv se va enerva până peste poate, dar sunt sigur că îi va trece. Îi va ruga pe tatăl și pe sora lui să joace în locul meu și al lui Audrey. Sora lui în vârstă de cincisprezece ani e un copil bun, dar are multe de îndurat de pe urma unui frate ca Marv. Îi face viața un iad, în diverse feluri. De exemplu, toți profesorii ei o urăsc pentru că, în școală, Marv a fost un impertinent. Niciunul nu crede că are vreo șansă când, de fapt, ea e destul de inteligentă.

Oricum ar fi, în seara asta nu jocul de cărți este cel mai important. Încerc să mănânc, dar nu reușesc. Scot asul de caro și pistolul și mă uit la ele, pe masa din bucătărie.

Orele trec lent.

Când sună telefonul, mă sperii pentru o clipă, dar apoi îmi dau seama că sigur este Marv. Ridic receptorul.

— Alo?

— Ed, unde naiba ești?

— Acasă.

— De ce? Ritchie și cu mine ne plictisim de moarte aici. Și Audrey unde este? E cu tine?

— Nu.

— Păi, unde este?

— E cu un tip de la muncă.

— De ce?

E ca un copil, jur. Tot întreabă *de ce*, fără motiv. Dacă nu e acolo, de ce nu e acolo. Marv nu înțelege că nu are cum să schimbe situația.

— Marv, îi spun eu, am multe de făcut în seara asta. Nu pot să ajung.

— Ce planuri ai?

„Să-i spun sau nu?” Mă întreb. Decid să-i zic. Bine, Marv, îți voi spune de ce nu pot să vin…

— Ei bine, continuă.

— OK, spun eu. Trebuie să omor pe cineva, bine? Îți convine explicația?

— Uite ce e – începe să se enerveze acum – nu mă lua peste picior, Ed. Nu am chef de elucubrațiile tale.

„Elucubrații?” De când folosește Marv un asemenea vocabular?

— Vino încoace sau nu te voi lăsa să participi la Jocul anual de fotbal pe gheață. Chiar astăzi am vorbit cu niște prieteni despre asta.

Jocul anual de fotbal pe gheață este o partidă absurdă de fotbal, care se joacă în zona terenurilor de sport, înainte de Crăciun. Idioți ca mine și ca Marv, care m-a păcălit în ultimii câțiva ani să particip, joacă desculți. Și, în fiecare an, aproape că îmi rup gâtul.

— Ei bine, nu conta pe mine anul acesta, îi spun. Nu vin.

Închid. După cum mă așteptam, telefonul sună din nou, dar ridic receptorul și apoi îl pun înapoi în furcă. Aproape îmi vine să râd la gândul că Marv înjură dezgustat la celălalt capăt al liniei. Cred că acum își iese din pepeni și strigă „Bine, Marissa! Vino încoace să jucăm cărți!”

•

Nu-mi ia mult să mă gândesc la ce am de făcut. E singura noapte în care-mi pot duce planul la bun sfârșit. O noapte cu taxiul. O noapte cu semnul meu. O noapte cu pistolul.

Miezul nopții se apropie mai devreme decât mă așteptam.

Îl sărut pe Portar și plec. Nu privesc înapoi, pentru că sunt hotărât să mă întorc mai târziu. Am pistolul în buzunarul drept de la haină. În stângul, am cartea de joc și o sticluță cu votcă, în care am dizolvat mai multe somnifere. Ar face bine să funcționeze.

Diferența este că în seara aceasta, nu mai cobor până pe strada Edgar. În schimb, rămân mai aproape de strada principală și aștept acolo. Nimeni nu se duce acasă la ora închiderii.

Bețivii ies târziu din baruri. Nu se poate să-l ratez pe amicul meu, pentru că este o matahală. Le strigă „la revedere” prietenilor lui, neștiind că o face pentru ultima dată. Întorc taxiul în direcția în care merge el. Îl zăresc în oglinda retrovizoare; trece mai departe. După ce se mai îndepărtează, mă îndrept spre el. Acum, mi se pare normal să transpir și știu că am să-l ucid. Trăiesc momentul. Nu am altă soluție.

Trag lângă el și-i vorbesc încet:

— Amice, ai nevoie să te iau cu mașina?

Privește peste umăr și râgâie.

— Nu plătesc.

— Haide, nu pari să te simți bine – te duc pe gratis.

Răspunsul meu îl face să zâmbească; scuipă și apoi înconjoară mașina, către locul pasagerului. Când intră, începe să-mi explice unde anume trebuie să ajungă.

— Nu îți face griji. Știu unde locuiești, îl liniștesc eu.

Ceva din jurul meu mă face să amorțesc. Fără ea, nu aș putea să continui. Îmi aduc aminte de Angelina și de cât de distrusă era mama ei în supermarket. Trebuie să o fac. „Trebuie, Ed.” Aprob, dând din cap.

Scot din buzunar sticluța cu votcă și i-o ofer. O înșfacă imediat.

„Știam eu, mă felicit singur. Un om ca el ia tot ce își dorește, fără să gândească.” Un om ca mine gândește prea mult.

— Mulțumesc, spune el și ia o înghițitură bună.

— Păstrează sticluța, îi zic eu. Ți-o dăruiesc.

Nu mai vorbește, dar continuă să bea, în timp ce eu trec de strada Edgar și mă îndrept spre vest, întorcând spre capătul orașului. Acolo se află un drum noroios, numit Catedrala. E vârful stâncos al unui munte, de unde poți vedea kilometri și kilometri de teren cu arbuști. Adoarme înainte să ieșim din oraș. Sticluța cu votcă alunecă și băutura îl udă, cât eu conduc mai departe.

După mai bine de o oră și jumătate de condus, intru pe drumul noroios și, apoi, mai merg încă o jumătate de oră. Ajungem acolo imediat după ora unu și, când opresc motorul, suntem singuri, înconjurați de liniște.

E timpul să devin fioros sau, cel puțin, cât se poate de fioros.

Ies din mașină și mă duc în dreptul locului din dreapta. Deschid portiera. Îl lovesc peste față cu pistolul.

Nimic.

Îl mai lovesc o dată.

După cinci încercări, tresare pentru un moment, gustându-și sângele din nas și gură.

— Trezește-te, îi ordon eu.

O clipă, bolborosește ceva, neștiind unde e și nici ce se întâmplă.

— Ieși afară!

Țin arma îndreptată exact între ochii lui.

— S-ar putea să fie ultimul tău gând, în cazul în care te întrebi dacă e încărcată.

E încă amețit, dar are ochii mari. Se gândește să încerce să facă o mișcare bruscă, dar înțelege repede că abia poate să iasă din mașină. Iese, în cele din urmă, iar eu merg în urma lui, împingându-l în spate cu pistolul.

— Glonțul îți va pătrunde direct în coloana vertebrală și apoi te voi lăsa aici, îi spun eu. Le voi suna pe fiica și pe nevasta ta, iar ele vor putea veni să te

privească. Și să danseze în jurul tău. Ți-ar plăcea? Sau să te împușc în cap și să te las să mori rapid? Tu alegi.

Cade, dar îl împing tare cu genunchii. Îl țintuiesc cu oasele mele firave și-i pun arma la ceafă.

— Ai chef să mori? Deși fermă, vocea îmi tremură. Ai merita să mori, îți spun eu. Mă dau jos de pe el și urlu. Acum ridică-te și continuă să mergi, dacă nu vrei să mori pe loc.

Se aude un sunet. Vine din pământ.

Îmi dau seama că suspină. Totuși, în seara aceasta, nu îmi pasă. Trebuie să îl omor pentru că, aproape fără niciun efort și cu un dispreț total, acest bărbat își ucide soția și copilul în fiecare noapte.

Iar eu, Ed Kennedy, singur, un mahalagiu ordinar, am șansa de a pune capăt situației.

— Ridică-te!

Mă împing iar în el și ne îndreptăm spre Catedrală.

Când ajungem în vârf, îl oblig să se ridice și să stea cam la cinci metri de margine. Îi țin pistolul îndreptat spre ceafă. Sunt la aproximativ trei metri în spatele lui. Nimic nu poate merge prost.

Cu excepția faptului că încep să tremur.

Să mă agit.

Mă cutremur la gândul de a ucide un alt om. Aura care m-a înconjurat mai devreme a dispărut. Aerul de invincibilitate m-a părăsit și, deodată, sunt conștient că trebuie să fac asta înconjurat doar de propria mea slăbiciune umană. Trag aer în piept. Sunt pe cale să renunț.

Te întreb:

Ce ai face dacă ai fi în locul meu? Spune-mi! Te rog, spune-mi!

Însă nu ești în locul meu, nici pe departe. Degetele tale dau paginile acestea ciudate care, într-un fel, creează o legătură între viața ta și a mea. Ochii tăi sunt feriți de ceea ce văd eu. Îți ocupi mintea cu o poveste de câteva sute de pagini. Pentru mine, povestea are loc, aici. Acum. Trebuie să duc la bun sfârșit ce am început, cu orice preț. Nimic nu va mai fi la fel. Îl voi omorî pe acest om și, odată cu el, va muri și sufletul meu. Vreau să urlu. Vreau să urlu, întrebând de ce. Stelele împrăștiate cad ca niște țurțuri în seara aceasta, dar nu mă nimerește niciunul. Nimic nu-mi oferă o scăpare. Silueta din fața mea se prăbușește, iar eu stau deasupra lui, așteptând.

Așteptând.

Încercând.

Să găsesc un răspuns mai bun decât cel pe care-l am.

Doamne, arma e atât de țeapănă! În același timp, e rece și caldă, alunecoasă și rigidă. Tremur fără să vreau știind că, dacă fac asta, trebuie să împing

pistolul în carnea omului; dacă nu, voi rata. Voi fi nevoit să-l îngrop și să-l privesc umplându-se de sânge. Îl voi privi cum moare, cuprins de un val de violență inconștientă și, chiar atunci când îmi voi spune că fac ceea ce trebuie, tot voi cerși un răspuns la întrebarea „De ce eu?”. De ce nu Marv, Audrey sau Ritchie?

Muzica trupei The Proclaimers îmi tună prin cap.

Imaginează-ți.

Imaginează-ți cum este să ucizi pe cineva pe fundalul melodiei cântate de doi tocilari scoțieni, care poartă ochelari și sunt tunși scurt, milităréște. Cum voi mai asculta eu vreodată cântecul acela? Ce voi face atunci când îl voi auzi la radio? Mă voi gândi la seara în care am omorât un bărbat și i-am luat viața cu propriile mâini.

Tremur și aștept. Tremur și aștept.

Începe să sforăie. Ore în șir.

•

Se crapă de ziuă și, când soarele se mai înalță, decid că este timpul.

Îl trezesc cu pistolul. De această dată reacționează imediat, iar eu mă aflu din nou la trei metri în spatele lui. Se ridică în picioare, încearcă să se întoarcă, dar se mai gândește. Mă apropii și-i țin arma în spatele capului, spunând:

— Ascultă, am fost ales să-ți fac asta. Te-am urmărit pe tine și pe familia ta și acum totul va lua sfârșit. Dacă înțelegi, dă din cap. Încet, face cum i-am spus. Îți dai seama că vei muri pentru ceea ce ai făcut?

De această dată, nu mai dă din cap. Îl mai lovesc o dată.

— Ei bine?

Acum încuviințează.

Soarele atinge orizontul, iar eu apuc mai bine pistolul. Țin degetul pe trăgaci.

Transpirația îmi curge pe chip.

— Te rog, mă imploră el.

Se apleacă înainte, pe jumătate. Simte că moare dacă va cădea de tot. Începe să suspine îngrijorat:

— Îmi pare atât de rău, îmi pare atât de… Voi înceta, voi înceta.

— Ce anume?

Se grăbește să răspundă:

— Știi tu ce…

— Vreau să te aud zicând.

— Când ajung acasă, nu o voi mai obliga.

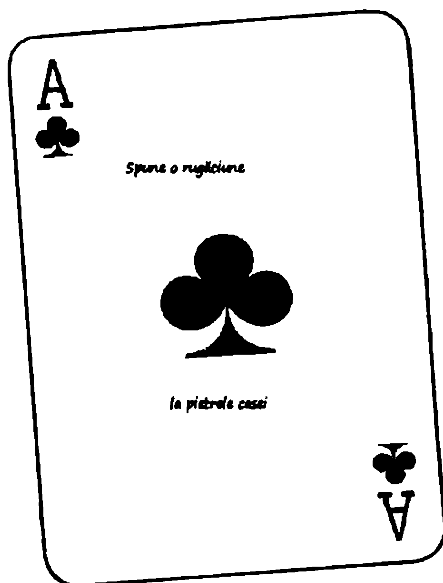
— Obliga?

— Bine, nu o voi mai viola.

— Așa e mai bine. Continuă.

— Promit să nu mai fac asta.
— Și cum Dumnezeu pot să te cred pe cuvânt?
— Poţi.
— Nu e răspunsul pe care îl aștept. Dacă ai scrie asta într-o lucrare, ai lua doi; îl împing și mai tare cu arma. Răspunde la întrebare!
— Pentru că, dacă nu mă țin de cuvânt, mă vei omorî.
— Te omor acum! Transpirat și prins de ceea ce fac, luptându-mă să cred, mă cuprinde iar o stare de febrilitate. Pune-ți mâinile pe cap.
Se conformează.
— Mergi mai aproape de margine.
Merge.
— Cum te simți acum? Gândește-te înainte să-mi dai un răspuns. Depind multe de răspunsul tău, corect sau greșit.
— Mă simt cum se simte soția mea în fiecare seară, când ajung acasă.
— Speriat de moarte?
— Da.
— Răspuns corect.
Îl urmez până spre margine și, ca să mă asigur, țintesc pistolul.
Degetul îmi transpiră pe trăgaci.
Mă dor umerii.
„Respiră, îmi reamintesc. Respiră."
Un moment de liniște mă face să mă cutremur și apăs pe trăgaci. Zgomotul împușcăturii îmi inundă urechile și, întocmai ca în ziua jafului de la bancă, în mână simt arma caldă și moale.

• PARTEA A DOUA: PIETRELE CASEI

Uscăciune.

Ies clătinându-mă din mașină și mă strecor prin ușa de plasă. Mă încearcă un sentiment cumplit de dezolare. Mă umple. Nu. Se mișcă în zigzag. Nu-mi mai pasă că sunt un mesager. Vina mă copleșește. Ridic din umeri, încercând să o dau jos, dar se cațără mereu înapoi. Nimeni nu a spus că va fi ușor.

Pistolul.

Simt pistolul în mână. Metalul cald și moale, care fuzionează cu pielea mea. Acum în portbagajul taxiului, din nou tare și rece, simulând nevinovăția.

Când mă îndrept spre verandă, îi aud din nou trupul prăbușindu-se. Cred că a fost un șoc pentru el faptul că încă era viu. Fiecare gură de aer pe care o lua era ca un gâfâit, în încercarea lui de a se menține în viață. Era gata. Am țintit spre soare, dar, desigur, acesta era prea departe. La acea vreme, m-am întrebat în treacăt unde a aterizat glonțul.

Adesea, pe drumul de întoarcere, trecând cu cauciucurile peste cărarea pe care venisem, am privit spre locul din dreapta. Era gol. Probabil că umbra unui om mort încă zăcea, întinsă pe pământul plat, umplându-și plămânii cu praful inspirat.

Îmi dau seama că nu vreau să fac nimic altceva decât să intru în casă și să-l îmbrățișez pe Portar. Sper să mă îmbrățișeze și el.

Împărțim o cafea.

— E bună? îl întreb.

Excelentă, îmi răspunde.

Uneori, mi-aș dori să fi fost un câine.

•

S-a luminat de-a binelea și oamenii merg la muncă. Eu stau la masa din bucătărie și sunt sigur că nicio persoană care locuiește pe strada mea anonimă și acoperită de rouă nu a avut o noapte ca a mea. Mi-i imaginez pe toți trezindu-se în mijlocul nopții ca să se ușureze sau având orgasme împreună, în paturile lor – în timp ce eu împingeam țeava pistolului în gâtul unei alte ființe umane. „De ce eu?” mă gândesc, dar mă plâng – tipic – deși știu că am tot dreptul să o fac. Ar fi fost frumos să fi făcut dragoste în loc să fi încercat să ucid pe cineva. Simt că am pierdut ceva, iar cafeaua mea se răcește. Simt duhoarea Portarului, care parcă mă mângâie. Somnul lui mă liniștește, în ciuda gândurilor mele.

Telefonul sună aproape imediat.

„O, nu, Ed, nu faci față. Sunt ei, nu-i așa?”

Inima îmi bate de două ori mai repede. Se încurcă.

Puls incompetent.
Stau.
Telefonul sună.
De cincisprezece ori.
Pășesc peste Portar, mă holbez la receptor și, în cele din urmă, decid să-l ridic. Abia vorbesc:
— Alo?
Vocea de la celălalt capăt al firului este iritată, dar, din fericire, este a lui Marv. În fundal, aud oameni muncind. Dând cu ciocanul. Înjurând. Lucruri care să-l facă pe Marv să fie și mai nervos.
— Ei bine, Ed, îți mulțumesc că ai ridicat blestematul ăla de receptor, îmi spune el.
Personal, nu am chef să mă cert acum.
— Am început să cred…
— Taci, Marv.
Pun receptorul în furcă.
În mod evident, sună din nou. Răspund.
— Ce dracu' e cu tine?
— Nimic, Marv.
— Ed, nu mă lua cu rahaturi din astea. Am avut o noapte groaznică.
— Ai încercat și tu să omori pe cineva, Marv?
Portarul mă privește ca și când m-ar întreba dacă telefonul este pentru el. Se întoarce repede la castronul lui și-l linge, căutând urme de cafea.
— Iar nonsensul ăsta?
„Nonsens." îmi place la nebunie când un tip ca Marv folosește un asemenea cuvânt.
— Ed, am mai auzit scuze la viața mea, dar nu ca asta.
Renunț.
— Las-o baltă, Marv. Nu contează.
— Bine, bine.
Marv e întotdeauna foarte fericit când nu am nimic de zis. Ajunge la ceea ce-l interesează.
— Deci, te-ai mai gândit?
— La ce anume?
— Știi tu.
Ridic tonul.
— Nu, Marv, în acest moment, chiar nu am idee la ce te referi. E devreme, am fost în oraș toată noaptea și, dintr-un oarecare motiv, acum nu sunt pregătit sufletește să mă cert. Îmi vine să închid din nou telefonul, dar mă abțin. Vrei să mă ajuți și să-mi spui exact despre ce anume vorbim?

— OK, OK.

Se poartă ca și cum eu aș fi acum cel mai mare ticălos de pe pământ și de parcă mi-ar face o favoare neînchizându-mi.

— Doar că unii dintre băieți se întreabă dacă participi sau nu.

— La ce?

— Știi tu.

— Spune-mi tu, Marv.

— Știi tu – Jocul anual de fotbal pe gheață.

„Ei bine, mă pedepsesc eu, jocul acela în picioarele goale. Cum dracu' am putut să uit? Ce nenorocit egoist sunt."

— Marv, nu prea m-am gândit la asta.

Acum e nemulțumit; și nu e vorba despre o nemulțumire oarecare. Marv fierbe. Îmi dă un ultimatum.

— Atunci, Ed, ai face bine să te gândești. Dacă poți să joci, anunță-mă în douăzeci și patru de ore. Dacă nu, primim pe altcineva în locul tău. Lista de așteptare e lungă, să știi. Aceste jocuri sunt extrem de căutate. Tipi ca Jimmy Cantrell și Horse Hancock ar da orice să participe…

Mă pierd. Horse Hancock? Nici nu vreau să mă gândesc cine naiba este. Numai când aud tonul îmi dau seama că Marv a închis. Ar fi bine să-l sun mai târziu și să-i spun că voi juca. Să sperăm că cineva îmi va rupe gâtul în mijlocul unui tufiș de urzici. Ar fi frumos.

•

De îndată ce plec de lângă telefon, scot o pungă de plastic și iau pistolul din portbagaj. Îl pun înapoi în sertar și încerc să uit experiența. Nu reușesc.

•

Dorm.

Stând în pat, orele trec pe nesimțite.

Visez ce s-a întâmplat în seara trecută, răsăritul soarelui și modul în care tremura matahala aceea de om. S-o fi întors în oraș? A venit pe jos sau a reușit să facă autostopul? Încerc să nu mă gândesc la asta. De fiecare dată când acele gânduri se urcă în pat cu mine, mă rostogolesc, vrând să le strivesc. Se strecoară.

Când mă trezesc de-a binelea, mi se pare că e trecut de ora după-amiezii, dar abia e unsprezece. Portarul mă sărută cu nasul lui umed. Duc taxiul înapoi, mă întorc și-l scot la o plimbare.

„Deschide bine ochii", îi spun când ajungem în stradă. M-a cuprins paranoia. Mă gândesc la tipul de pe strada Edgar, deși știu că ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele. Persoana care mi-a trimis asul de caro ar trebui să mă îngrijoreze. Presimt că știe că am transmis toate mesajele și că, în curând, îmi va mai trimite un as.

Pică. Inimă. Treflă.

Mă întreb care este următoarea carte pe care o voi primi în căsuța poștală. Cred că asul de treflă e cel care mă îngrijorează cel mai mult. Mă sperie – m-a speriat dintotdeauna. Încerc să nu mă gândesc la asta. Mă simt urmărit.

După-amiază târziu, după ce ne plimbăm o bună bucată de vreme, ajungem acasă la Marv, unde o mulțime de tipi își pierd vremea în curtea din spate.

Odată ajuns acolo, strig. La început, Marv nu mă aude, dar când vine, îi spun: „Joc și eu, Marv".

Îmi strânge mâna ca și când tocmai l-aș fi rugat să-mi fie cavaler de onoare, la nuntă. Pentru Marv este important ca eu să joc, deoarece în ultimii câțiva ani am participat împreună și el vrea ca acest lucru să devină o tradiție. Marv crede în acest joc și îmi dau seama că nu ar trebui să-l iau peste picior. Asta este.

Mă uit la Marv și la ceilalți oameni din curtea lui.

Nu vor pleca niciodată din acest loc. Nu-și vor dori asta niciodată și e în regulă.

Mai vorbesc puțin cu Marv și încerc să plec, în ciuda berilor oferite de o adunătură de bărbați din suburbie. Poartă pantaloni scurți, maiouri și șlapi. Marv mă conduce până la poartă, unde mă așteaptă Portarul. La jumătatea drumului dintre poartă și stradă, mă strigă:

— Hei, Ed!

Mă întorc. Portarul, nu. Nu-i prea pasă de Marv.

— Mulțumesc, bine?

— Pentru nimic, spun eu și merg în continuare.

Îl duc pe Portar acasă și mă îndrept spre parcarea VACANT și încep ziua de lucru. Conducând înapoi spre oraș, mă gândesc iar la noaptea trecută. Bucăți din ea stau pe marginea drumului și aleargă odată cu mașina. Pentru o clipă, când mă uit în oglinda retrovizoare, îmi pare că nu mă recunosc. Nu mă simt eu. Nici măcar nu-mi amintesc cine se presupune că ar trebui să fie Ed Kennedy.

Nu simt nimic.

•

Singurul meu noroc este faptul că sunt liber mâine. Stau cu Portarul în parcul de pe strada principală a orașului. Este după-amiază și am cumpărat înghețată pentru amândoi. La cornet, cu două arome. Cu mango și portocală Jaffa[12] pentru mine. Cu gumă de mestecat și cappuccino pentru Portar. Privesc atent cum Portarul caută gustul dulce și înmoaie înghețata cu balele lui. E un câine frumos.

---

[12] Varietate de portocală dulce, aproape lipsită de semințe, originară din Israel (n.tr.).

Niște pași strivesc iarba din spatele nostru.

Inima îmi tresare.

Văd o umbră. Portarul continuă să mănânce – un exemplar frumos, dar un câine de pază inutil.

— Bună, Ed.

Recunosc vocea.

O știu și, în sinea mea, mă micșorez. Este Sophie și acum, când mă întreabă dacă poate să ia loc, îi văd parțial picioarele de atletă.

— Desigur, îi spun. Vrei o înghețată?

— Nu, mulțumesc.

— Nu ai chef să împărți una cu Portarul, aici de față?

Râde.

— Nu, mulțumesc… Portarul?

Privirile ni se întâlnesc.

— E o poveste lungă.

Tăcem amândoi, așteptând, până când îmi reamintesc că eu sunt cel mai mare și că, prin urmare, eu ar trebui să inițiez conversația.

Dar nu o fac.

Nu vreau să vorbesc nimicuri cu această fată.

Este frumoasă.

Întinde mâna și-l mângâie ușor pe Portar și, vreme de o jumătate de oră, nu facem decât să stăm. Până la urmă, o simt cum mă privește. Vocea ei mă pătrunde.

— Ed, îmi este dor de tine, spune ea.

Eu mă uit în altă parte și spun:

— Și mie îmi este dor de tine.

Înfricoșător este că acesta e adevărul. Ea e atât de tânără și mie-mi este dor de ea. Sau mă agăț de ea pentru că i-am transmis un mesaj bun? Cred că îmi lipsesc puritatea și sinceritatea ei.

Este curioasă.

Simt asta.

— Mai alergi? întreb eu, negând.

Dă din cap politicos și intră în joc.

— Desculță?

— Desigur.

Pe genunchiul stâng încă mai are o julitură, dar, privind-o amândoi, văd că în ochii fetei nu se citește niciun regret. E mulțumită și, dacă nu-mi e permis mai mult, mă mulțumesc cu faptul că se simte bine alături de mine.

„Ești atât de frumoasă când alergi desculță”, îmi spun în sinea mea, dar nu mă conving să i-o și zic.

Portarul își termină înghețata și-i linge mâna și degetele Sophiei.

Din spatele nostru se aude un claxon și amândoi știm că e pentru ea. Se ridică.

— Trebuie să plec.

Nu ne luăm la revedere.

Ii aud doar pașii și întrebarea pe care mi-o adresează când se întoarce:

— Te simți bine, Ed?

Mă întorc, o văd și nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Aștept, îi răspund eu.

— Ce anume?

— Următorul as.

E deșteaptă și știe ce să spună:

— Ești pregătit pentru el?

— Nu, zic eu și mă resemnez în fața unui fapt sigur. Dar îl voi primi oricum.

Pleacă, iar eu îl văd pe tatăl ei, urmărindu-mă din mașină. Sper că nu crede că sunt vreun ticălos care stă prin parcuri, agățând adolescente inocente. Mai ales după incidentul cu cutia de pantofi.

Pe picior simt botul Portarului, care mă privește de jos cu ochii lui bătrâni și minunați.

— Ei bine? îl întreb eu. Care va fi, prietene? De inimă, de cupă sau de treflă?

Ce-ai zice de o altă înghețată? îmi sugerează el.

Nu-mi e de niciun folos, așa-i?

Ronțăi conul și ne ridicăm. Îmi dau seama cât de înțepenit sunt și cât de mult mă dor toate, de la întâmplarea de la Catedrală. Asta pățești dacă încerci să omori pe cineva.

2 ♣ Vizita

Trece și a treia zi și tot niciun semn.

Am fost pe strada Edgar; lumina e stinsă. Femeia și fetița dorm și bărbatul nu pare să fie acasă. M-am gândit să mă întorc la Catedrală, să văd dacă a sărit de pe margine sau dacă a pățit altceva.

Între timp.

Cât de ridicol sunt?

Trebuia să îl omor și iată-mă făcându-mi griji pentru el. Mă simt vinovat pentru tot ce i-am făcut, dar, pe de altă parte, mă simt vinovat că nu l-am ucis. La urma urmei, de aceea am fost trimis acolo. În mod sigur, pistolul din cutia mea poștală pentru asta era.

Poate că a ajuns pe autostradă și a continuat să meargă.

Poate că s-a aruncat de pe stâncă.

Mă opresc înainte de a mă gândi la toate scenariile posibile. În curând, nu voi mai avea timp să-mi fac griji. Câteva zile.

Într-o seară, mă întorc de la jocul de cărți și casa miroase altfel. Miroase a câine, dar și a altceva, a produse de patiserie. Și atunci îmi dau seama.

Miroase a plăcinte.

Mă îndrept ezitând spre bucătărie și observ că lumina este aprinsă. În bucătăria mea, cineva mănâncă plăcinte, pe care le-a scos din congelator și le-a gătit. Simt miros de sos și carne procesată. Mirosul de sos se simte întotdeauna.

Cu un optimism inutil, caut să folosesc ceva drept armă, dar în calea mea nu e decât canapeaua.

Când ajung în bucătărie, văd un om singur.

Sunt șocat.

La masă, un bărbat cu cagulă mănâncă o plăcintă cu carne și sos. Multe întrebări îmi trec prin minte, dar nu mă opresc la niciuna. Așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

Gândindu-mă la cum să procedez, cu o deosebită panică, îmi dau seama că mai este cineva în spatele meu.

Nu.

•

O sorbitură zgomotoasă mă trezește.

E Portarul.

„Slavă Cerului că ești bine”, îi spun, închizând ochii ușurat.

Mai ia o sorbitură, iar limba lui este roșie de la sângele care mi-a apărut pe față. Îmi zâmbește.

— Și eu te iubesc, îi răspund și vocea mea e ca un zvon.

Nu sunt foarte sigur dacă am reușit sau nu să vorbesc sau dacă este adevărat. Mă face să-mi dau seama că nu aud nimic. Totul este interior și static.

„Mișcă-te”, îmi spun, dar nu pot.

Mă simt lipit de podeaua din bucătărie. Chiar fac greșeala de a încerca să-mi amintesc ce s-a întâmplat. Acest lucru nu reușește decât să estompeze zgomotul dintre mine și fața desfigurată a Portarului, de deasupra. Parcă e un precursor al morții. Un prolog, poate.

Mintea mea se pregătește.

Să doarmă.

Cad adânc în mine și mă simt prins. Cad prin câteva straturi de întuneric, ajungând aproape în partea de jos, când o mână pare că mă apucă de gât și

mă trage în realitatea îndurerată. Cineva mă târâie, efectiv, prin bucătărie. Lumina fluorescentă îmi înțeapă ochii, iar mirosul de plăcinte și sos mă face să vomit.

Cineva mă sprijină să stau pe podea, aproape inconștient, cu capul în mâini.

În curând, cele două siluete fuzionează cu ceața, iar eu pot să le văd în lumina albă din bucătărie.

Zâmbesc.

Îmi zâmbesc din spatele a două cagule foarte groase.

Sunt puțin mai înalți decât o persoană obișnuită și amândoi sunt musculoși și puternici, mai ales în comparație cu mine.

Ei îmi spun:

— Bună, Ed.

— Cum te mai simți, Ed?

Mintea mea e împrăștiată.

— Câinele meu, încep să gem.

Capul îmi transpiră în mâini, iar cuvintele mele se îneacă rapid. Am și uitat că Portarul a fost cel care m-a trezit mai înainte.

— Are nevoie de o baie, spune unul din ei.

— Este bine?

Cuvinte rostite în șoaptă. Cuvinte speriate, care se pierd, tremură și se luptă să se mențină în aer.

— Și de o zgardă împotriva puricilor.

— Purici? răspund eu. Vocea mea este împrăștiată pe podea. El nu are purici…

— Ei bine, ăștia ce sunt?

Unul din bărbați mă apucă ușor de păr și-mi ridică apoi capul, să văd. Îmi arată un antebraț plin de mușcături de insecte.

— Nu sunt de la puricii Portarului, zic eu, întrebându-mă de ce naiba mă încăpățânez, dată fiind situația.

— Portarului?

Ca și Sophie, intrușii sunt curioși în privința numelui său. Cu un semn din cap, care, în mod surprinzător, mă trezește oarecum, confirm că așa îl cheamă.

— Uite ce e – cu purici sau fără purici – este bine sau nu?

Acum, cei doi se privesc, iar unul din ei mai ia o înghițitură din plăcinta lui.

— Daryl, spune el relaxat, nu sunt sigur că-mi place tonul lui Ed… Este… Se străduiește să găsească un cuvânt potrivit. Este…

— Neplăcut?

— Nu.

— Nerecunoscător?

— Nu. Dar acum îl găsește. Mai rău – e nerespectuos.

Ultimul cuvânt e rostit calm, cu un dispreț total. În timp ce vorbește, mă privește direct. Ochii mă avertizează mai mult decât gura lui. Îmi sugerează să izbucnesc în lacrimi și să-i implor să nu-i facă rău câinelui meu, băutor de cafea.

— Te rog, spun eu în cele din urmă, nu l-ai rănit, nu-i așa?

Ochii duri se îngustează.

Scutură din cap.

— Nu.

Cel mai potrivit cuvânt pe care l-am auzit vreodată.

— Deși este un câine de pază inutil, spune cel care își termină plăcinta, întinzând-o în sosul din farfurie. Știi că dormea când am intrat noi aici?

— Sunt sigur de asta.

— Chiar și atunci când s-a trezit, a venit în bucătărie ca să ceară de mâncare.

— Și?

— I-am dat o plăcintă.

— Congelată sau gătită?

— Gătită, Ed! Pare ofensat. Nu suntem sălbatici, să știi. De fapt, suntem destul de civilizați.

— A mai rămas una și pentru mine?

— Ne pare rău – câinele a mâncat-o pe ultima.

„Lacomul dracului!” îmi spun eu, dar nu pot să dau vina pe el. Câinii mănâncă orice. Nu mă pot împotrivi naturii.

În orice caz, încerc să-i trag de limbă.

Îi întreb, rapid:

— Cine v-a trimis?

Odată rostite, cuvintele mele își pierd ritmul. Plutesc, iar eu mă ridic și mă așez prudent pe unul dintre scaunele libere din bucătărie. Mă simt puțin mai confortabil, știind că acest lucru e o parte din ceea ce urmează să se întâmple.

— Cine ne-a trimis? Celălalt preia acum controlul. Frumoasă încercare, Ed, dar știi că nu-ți putem spune asta. Nimic nu ne-ar face o mai mare plăcere, dar nici noi nu știm. Noi doar ne facem treaba și suntem plătiți.

Explodez.

— *Poftim*? Este o acuzație. Nu o întrebare. Nimeni nu mă plătește! Nimeni nu-mi dă…

Sunt pălmuit.

Tare.

Ia loc din nou pe scaun și mănâncă în continuare, înmuind ultima coajă de plăcintă în piscina de sos din farfuria lui.

„Ai turnat cam mult sos, mă gândesc eu. Mulțumesc mult.”

Calm, mănâncă ce a mai rămas din plăcintă, înghite pe jumătate și spune:
— Vai, Ed, nu te mai plânge! Toți avem câte ceva de făcut. Toți suferim. Toți îndurăm eșecurile, pentru binele omenirii.
Cuvintele lui îl impresionează și pe el, și pe coleg.
Ambii sunt de acord cu acest lucru.
— Drăguț, îi spune celălalt. Încearcă să reții toate acestea.
— Da, ce anume? Binele…?
Se gândește, dar nu reușește să-și găsească cuvintele.
— Omenirii, răspund eu, prea în șoaptă.
— Ce ai zis, Ed?
— *Omenirii*.
— Desigur – Ed, îmi poți împrumuta un pix?
— Nu.
— De ce?
— Știi, aici nu e un chioșc de ziare.
— Iar tonul ăsta!
Se ridică, mă lovește și mai tare, apoi, calm, ia loc.
— Asta a durut, îi spun eu.
— Mulțumesc.
Își privește mâna – se uită la pata de sânge și mizerie. Te afli într-o stare destul de groaznică, nu-i așa, Ed?
— Da.
— Ce-i cu tine?
— Vreau o plăcintă.
Jur – și sunt sigur că acțiunile mele anterioare îți servesc drept exemplu – că uneori sunt precum un copil. Un copil uriaș, care îți dă dureri de cap. Nu doar Marv poate fi așa.
Cel care m-a pălmuit peste față, mă imită cu o voce copilăroasă:
— Vreau o plăcintă… Mai și oftează. Tu te auzi? Maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu!
— Bine.
— Ei, ăsta e primul pas.
— Mulțumesc.
— Deci, unde am rămas?
Ne gândim toți.
În tăcere.
Portarul intră în bucătărie, cu un aer incredibil de vinovăție.
Presupun că nici nu se pune problema să beau o cafea? mă întreabă. Ce tupeu!
Îl privesc aspru, iar el iese. Își dă seama că a încurcat-o.

Toți trei îl privim cum iese din bucătărie.

— Îți dai seama că vine după miros, nu-i așa? spune unul.

— Cu siguranță.

Cel care mănâncă mai încet se ridică acum și începe să clătească farfuriile în chiuvetă.

— Las-o baltă, îi spun.

— Nu, nu – suntem civilizați, îți aduci aminte?

— A, da, ai dreptate.

Bate din palme și se întoarce.

— Am sos pe cagulă?

— Din ce văd eu, nu, îi răspunde celălalt. Dar eu?

Se apropie și-l examinează.

— Nu, nu ai nimic.

— Bine.

Individul care a terminat ultimul plăcinta se luptă o clipă cu propriul chip, spunând:

— A, porcăria naibii. Îmi dă niște mâncărimi groaznice.

— Keith, nu te mai plânge!

— Cagula ta nu te face să te scarpini?

— Ba da, desigur! Lui Daryl nu-i vine să creadă că poartă o asemenea conversație. Dar nu mă auzi că mă plâng la fiecare cinci minute, nu?

— Suntem aici de o oră.

— Chiar și așa, nu uita – acestea sunt lucrurile pe care trebuie să le îndurăm pentru binele…

Îmi face semn, pocnind din degete.

— Ah – omenirii.

— Corect. Mulțumesc, Ed. Minunat. Bună treabă.

— Pentru puțin.

Acum, suntem oarecum prieteni. Simt asta.

— Uite ce e, Daryl, nu putem să trecem peste asta, ca să-mi dau jos masca de lână?

— Keith, ai putea să fii puțin mai disciplinat? Toți ucigașii plătiți se poartă impecabil, ai înțeles?

— Ucigași plătiți? întreb eu.

Daryl ridică din umeri.

— Păi, știi, așa ne spunem noi.

— Pare plauzibil, recunosc eu.

— Presupun, și acum se gândește serios.

Cântărește lucrurile. Vorbește.

— Bine, Keith, ai dreptate. Ar fi bine să plecăm cât mai curând. Ai luat pistolul, da?

— Da. Era în sertarul lui.

— Bine.

Daryl se ridică și, din buzunarul hainei, scoate un plic pe care scrie „Ed Kennedy”.

— Ed, am ceva pentru tine. Te rog să te ridici, fiule.

Mă ridic.

— Îmi pare rău, se justifică el, dar acestea sunt ordinele. Trebuie să-ți spun un lucru – te-ai descurcat bine, până acum. Vorbește mai încet: Și, fie vorba doar între noi – risc să fiu schingiuit că-ți zic asta — știm că nu l-ai ucis pe acel bărbat…

Își mai cere scuze încă o dată și mă lovește cu pumnul sub coaste.

Stau aplecat.

Podeaua din bucătărie este murdară. Este păr de câine peste tot.

Lovitura ca de ciocan a unui pumn mă nimerește în ceafă.

Simt gustul podelei.

Încet, simt cum plicul aterizează pe spatele meu.

De foarte departe, îi aud vocea lui Daryl pentru ultima dată:

— Îmi pare rău, Ed. Baftă.

Acum îl aud și pe Keith, în timp ce pașii lor răsună prin casă.

— Acum pot să îmi dau jos masca? întreabă el.

— Mai așteaptă *puțin*, îi răspunde Daryl.

Lumina din bucătărie se stinge, iar eu leșin din nou.

3 ♣ Plicul

Aș vrea să îți spun că Portarul mă ajută, dar, desigur, nu o face. Vine și mă linge de câteva ori, înainte să reușesc să mă ridic în picioare.

Lumina mă acoperă.

Durerea se ridică.

În timp ce încerc să-mi mențin echilibrul, Portarul se leagănă, iar eu îi cer disperat ajutorul. Totuși, nu poate face nimic altceva decât să se legene și să se uite fix la mine.

Cu coada ochiului, văd ceva pe jos.

Îmi amintesc.

Plicul. Mi-a căzut de pe spate sub scaunele din bucătărie, unde e numai păr de-al Portarului.

Mă aplec și-l ridic, ținându-l între degete așa cum ține un copil ceva murdar, precum o batistă folosită.

Urmat de Portar, mă retrag în sufragerie și mă preling grațios pe canapea. Plicul șovăie, bătându-și joc de pericolul pe care îl reprezintă, ca și când ar spune „Este doar o hârtie. Numai cuvinte”. Nu spune că aceste cuvinte ar putea fi despre o moarte, un viol sau despre alte îndatoriri, pătate de sânge.

„Sau despre fete pe care le cheamă Sophie sau bătrâne ca Milla”, îmi reamintesc eu.

Oricum ar fi, stăm pe canapea.

Eu și Portarul.

Ei bine? mă întreabă el, cu botul pe podea.

„Știu.”

Trebuie să o fac.

•

Deschid plicul, din care cade asul de treflă, însoțit de o scrisoare.

> Dragă Ed,
>
> Dacă citești aceste rânduri înseamnă că totul pare să decurgă bine. Sper că nu te doare prea mult capul. Fără îndoială, Keith și Daryl ți-au menționat că noi toți suntem destul de mulțumiți de progresul tău. Dacă e să am încredere în instinctele mele, probabil că s-au „scăpat” și ți-au spus că știm că nu l-ai omorât pe omul de pe strada Edgar. Foarte bine. Te-ai ocupat de situație într-o manieră elegantă, bine executată. Într-adevăr, impresionant. Felicitări.
>
> De asemenea, în caz că te întrebi, domnul de pe acea stradă s-a urcat într-un tren și a plecat spre un vechi oraș minier, nu cu mult timp în urmă. Sunt sigur că vei fi bucuros să auzi asta…
>
> Acum te așteaptă alte provocări.
>
> Fiule, trefla nu e o gustare.
>
> Întrebarea e, te crezi în stare?
>
> Sau e o întrebare irelevantă? Cu siguranță, nu erai pregătit pentru Asul de Caro.
>
> Dar ți-ai îndeplinit misiunile.
>
> Noroc și continuă să transmiți mesaje. Sunt aproape sigur că știi că viața ta depinde de asta.
>
> La revedere.

Perfect.

Pur și simplu, perfect.

Tremur la gândul că Asul de Treflă își dezvăluie intențiile. Rațiunea îmi spune să mă abțin din a-l ridica, împotriva oricărei rațiuni, mi-l imaginez pe Portar mâncând cartea de joc.

Singura problemă este că îl simt chiar dincolo de degetul meu mare de la picior. Cartea asta blestemată e precum gravitatea. Ca o cruce pe care o port în spate.

Acum o am între degete.

O țin.

O am în fața ochilor.

O citesc.

Știi cum e atunci când faci un lucru și îți dai seama abia după câteva secunde că într-adevăr l-ai făcut? În situația asta mă aflu eu acum și, ca urmare, citesc asul de treflă, așteptându-mă să găsesc o altă listă cu adrese.

Mă înșel.

Ca de obicei, nu va fi atât de ușor. De data aceasta nu există nicio adresă. Nicio indicație. Nimic care să îmi ofere siguranță. Fiecare parte e un test și o parte din test este neprevăzutul.

Acum sunt doar cuvinte.

Doar cuvinte.

Pe carte scrie:

Spune o rugăciune
la pietrele casei

Așadar, poți să-mi spui, te rog? Poți, te rog, să-mi spui ce ar putea să însemne asta? Cu adresele, totul a fost clar. Pietrele casei ar putea fi orice. Oriunde. Oricine. Cum să găsesc un loc despre care nu știu nimic și despre care nu am niciun indiciu, care să mă orienteze în direcția potrivită?

Cuvintele îmi șoptesc.

Cartea îmi șoptește la ureche, ca și când ar trebui să-mi amintesc imediat.

Cu toate acestea, nu-mi aduc aminte nimic.

Sunt doar eu, cartea și un câine care doarme și sforăie ușor.

•

Mă trezesc mai târziu, chircit pe canapea, și-mi dau seama că iar mi-a curs sânge de la ceafă. Pe canapea e sânge și pe gât, sânge uscat. Durerea a revenit, dar nu mai e la fel de ascuțită și de tranșantă. Doar constantă.

Cartea de joc e pe măsuța pentru cafea, plutind în praf. Crescând în praf.

Afară este întuneric.

Lumina din bucătărie strălucește prea tare.

Mă orbește când mă îndrept spre ea.

Sângele uscat mă zgârie pe gât și îmi ajunge pe spate. Pe drum, decid că am nevoie să beau ceva și că trebuie să închid lumina; prin întuneric, merg împiedicat spre frigider. În partea de jos, găsesc o bere și mă întorc în sufragerie, încercând s-o beau și să fiu vesel. În cazul meu, a fi fericit înseamnă să ignor cartea de joc. Îl mângâi pe Portar cu picioarele, întrebându-mă ce zi e și cât e ceasul și ce aș putea să văd la televizor, asta dacă m-aș obosi să mă ridic și să-l deschid. Pe podea, sunt niște cărți. Nu le voi citi.

Ceva îmi picură pe spate.

Sângerez din nou.

4 ♣ Doar Ed

— Încă una?

— Încă una.

— De care e, de data aceasta?

— De treflă.

— Și încă nu ai nici cea mai mică idee cine ți le trimite? Audrey observă jacheta pătată de bere și sângele putred care a prins coajă, de pe gâtul meu. Doamne, ce ți s-a întâmplat azi-noapte?

— Nu te îngrijora.

Ca să-ți spun adevărul, mă simt cam patetic. Primul lucru pe care l-am făcut când a răsărit soarele a fost să vin acasă la Audrey, pentru ajutor. Abia la jumătatea conversației în fața ușii îmi dau seama cât de tare tremur. Soarele mă încălzește, dar pielea mea încearcă să scape de mine. Se luptă cu carnea.

„Pot să intru?” mă întreb eu, dar primesc răspunsul în câteva clipe, când tipul acela de la muncă se aude întrebând de undeva din spate:

— Cine este, dragă?

— Vai.

Audrey se fâstâcește.

Situația o incomodează.

Apoi, spune dezinvoltă:

— A, e doar Ed.

Doar Ed.

•

— Oricum, ne vedem în curând…

Merg cu spatele, așteptând.

Ce anume?

Pe ea.

Dar ea nu vine.

În cele din urmă, face câțiva pași în afara ușii și mă întreabă:

— Ed, vei fi acasă mai târziu?

Continui să merg cu spatele.

— Nu știu. E adevărul. *Nu* știu. Strânși pe picior, blugii mei îmi par vechi de o mie de ani. Aproape ca o meduză albastră. Tricoul mă arde. Jacheta îmi zgârie brațele, părul arată ca naiba și simt că am ochii injectați cu sânge. Și tot nu știu în ce zi mă aflu.

Doar Ed.

Mă întorc.

Doar Ed merge în continuare.

Doar Ed merge repede.

Încearcă să fugă.

Dar se împiedică.

Când o aude strigând, de mai aproape, se opintește cu un picior în pământ și revine la mersul obișnuit.

— Ed?

— Ed?!

Doar Ed se întoarce, să o asculte.

— Vin mai târziu pe la tine, bine?

El se resemnează, renunță.

— Bine, este el de acord. Ne vedem atunci – și pleacă.

Are o viziune cu Audrey stând în pragul ușii…

Cu un tricou prea mare drept pijama. Dimineața, cu un păr frumos, minunat. Cu șolduri bine conturate. Picioarele lungi și slabe, scăldate de soare. Buzele îi sunt uscate, somnoroase. Pe gât, are urme de dinți.

Doamne, îi simt mirosul sexului.

Și mi-am dorit, cu o suferință tăcută, să i-l simt și pe mine. Cu toate acestea, nu simt decât miros de sânge și băutura lipicioasă pe care am vărsat-o pe jachetă.

Este o zi frumoasă.

Cerul e senin.

•

„Nu mai căsca, îmi spun mai târziu, în timp ce mănânc fulgi de porumb și, ca să știi, Ed, e marți. Lucrezi în tura de seară.”

Pun asul de treflă în același sertar de sus, în care e și asul de caro. Pentru o clipă, îmi imaginez că în sertar e o mână plină cu ași, în formă de evantai, așa cum i-ar ține un jucător în timpul unei partide. Nu m-am gândit niciodată că nu mi-aș dori să am patru ași. Atunci când joci, te rogi să ai o asemenea mână. Viața mea nu e un joc de cărți.

Sunt aproape sigură că Marv mă va vizita în curând, ca să mă roage să alergăm împreună, ca să ne antrenăm pentru Jocul anual de fotbal pe gheață. Pentru o vreme, chiar reușesc să râd gândindu-mă la asta – văzându-ne alergând desculți prin rouă și printre decorațiunile înfricoșătoare de pe peluzele oamenilor. Dacă joci desculț, nu are rost să te antrenezi încălțat.

Audrey ajunge cam pe la zece, spălată și mirosind a curat. Are părul prins la spate, mai puțin câteva șuvițe superbe, care îi cad peste ochi. Poartă blugi, cizme de culoarea bronzului și un tricou albastru, pe al cărui buzunar este brodat numele firmei: VACANT TAXIS.

— Ed.

— Audrey.

Stăm pe veranda din față, cu picioarele atârnând peste margine. Pe cer s-au format câțiva nori.

— Deci, ce scrie pe cartea asta?

Îmi dreg vocea și vorbesc încet:

— Spune o rugăciune la pietrele casei.

Tăcere.

— Ai idee despre ce e vorba? mă întreabă în cele din urmă.

Și-a ațintit ochii asupra mea. Le simt blândețea.

— Niciuna.

— Și ce-i cu capul tău… Mă privește cu un fel de îngrijorare, dezgustată. Și cu tine. Spune ea. Ed, ești varză.

— Știu.

Cuvintele îmi aterizează pe picioare și se pierd în iarbă.

— Mă rog, ce ai făcut la adresele de pe prima carte de joc?

— Chiar vrei să îți spun?

— Da.

Văd ceea ce îi povestesc.

— Ei bine, a trebuit să-i citesc unei bătrâne, să las o fată simpatică să alerge desculță până când a fost călcată în picioare și s-a umplut de sânge și de glorie și – îi spun calm – a trebuit să omor un bărbat care își viola nevasta aproape în fiecare seară.

Soarele apare din spatele unui norișor.

— Vorbești serios?

— Altfel, ți-aș mai povesti?

Încerc să am o voce mai ostilă, dar nu reușesc. Nu am energia necesară.

Audrey nu îndrăznește să mă privească, speriată că va ști răspunsul doar uitându-se la mine.

— Ai făcut-o?

Acum mă simt vinovat, pentru că am repezit-o și pentru chiar faptul de a-i fi spus așa ceva. Nu mă poate ajuta cu nimic. Nici măcar nu poate încerca să înțeleagă. Nu va ști niciodată. Audrey nu-i va simți niciodată brațele Angelinei în jurul gâtului și nici nu va vedea cum mama se „prăbușește” pe podeaua din supermarket. Nu va ști niciodată cât de rece era acel pistol sau cât de mult își dorea Milla să audă că s-a purtat frumos cu Jimmy – că nu l-a dezamăgit niciodată. Nu va înțelege niciodată sfiala vorbelor Sophiei și nici tăcerea frumuseții ei.

Sunt pierdut, o secundă sau două.

În aceste gânduri.

În viețile acelor persoane.

Când îmi revin și mă văd tot lângă Audrey, îi răspund la întrebare:

— Nu, Audrey. Nu l-am ucis, dar…

— Dar ce?

Scutur din cap și simt cum îmi vine să lăcrimez. Mă abțin.

— Ce, Ed? Ce ai făcut?

Încet. Vorbesc. Încet.

Încet…

— L-am dus pe bărbat la Catedrală și l-am amenințat, cu o armă în dreptul capului. Am apăsat pe trăgaci, dar nu l-am împușcat. Am țintit spre soare. Nu mă ajută cu nimic dacă-i povestesc în ritmul ăsta. A părăsit orașul și nu s-a întors. Nu sunt sigur dacă se va mai întoarce vreodată.

— Merită să se întoarcă?

— Ce legătură are *meritul* cu asta? Cine dracu’ sunt eu ca să decid, Audrey?

— Bine. Mâna ei mă atinge ușor, împăciuitoare. Calmează-te.

— Să mă calmez? mă răstesc. Să mă calmez?! În vreme ce tu ți-o tragi cu tipu’ ăla, în timp ce Marv se gândește la meciul lui inutil de fotbal, iar Ritchie cine știe ce mai face atunci când nu e la vreun joc de cărți și în timp ce tot restul orașului doarme, eu mă ocup de treburile murdare.

— Tu ai fost ales.

— Ei bine, asta mă mai liniștește!

— Dar ce spui de bătrâna aceea sau de Sophie? Nu le-ai făcut un bine?

Vorbesc mai rar:

— Da, dar…

— A meritat, de dragul lor, să faci și celălalt lucru?

La naiba.

O urăsc.

Sunt de acord cu ea.

— Doar că mi-aș dori să-mi fie mai ușor, înțelegi? Îmi propun să nu o privesc. Aș fi vrut ca altcineva să fie ales să facă toate lucrurile astea. Cineva

competent. Aș fi vrut să nu împiedic jaful ăla. Îmi doresc să nu fi trebuit să trec prin ce-am trecut. Cuvintele țâșnesc din mine, ca laptele vărsat. Și îmi doresc ca eu să fi fost cu tine, nu tipul ăla, ca pielea mea să se atingă de a ta…

Și iat-o.

Prostia, în cea mai pură formă.

— Vai, Ed. Audrey privește în altă parte. Vai, Ed.

Ne legănam picioarele.

Le privesc și mă uit și la blugii de pe ea.

Stăm.

Eu și Audrey.

Și disconfortul.

Înghesuit, între noi.

Curând, ea spune:

— Ed, tu ești cel mai bun prieten al meu.

— Știu.

Poți să ucizi un bărbat cu aceste cuvinte.

Nu ai nevoie de o armă.

Și nici de gloanțe.

Doar de cuvinte și de o fată care să le rostească.

•

Mai stăm o vreme pe verandă, iar eu privesc în jos, la picioarele și poala lui Audrey. De-aș putea să mă ghemuiesc și să dorm acolo! E doar începutul și eu deja sunt epuizat.

E timpul să iau o decizie.

Trebuie să mă adun.

5 ♣ Taxiurile, prostituata și Alice

Acum e seară și mă îndrept cu taxiul spre oraș. Clădirile din depărtare umbresc apusul.

Noaptea e liniștită, poți să gândești.

Cea mai interesantă persoană care urcă e o femeie care seamănă cu o prostituată și care se așază în față. Are un corp ferm. Părul ei flutură spre mine și, cu toate că are dinți urâți, gura e frumoasă. Vorbele ei sunt blonde și dulci. Termină toate propozițiile cu un alint.

— De ce ești supărat, dragule?

— Nu am fost niciodată supărat, scumpo.

Contrar stereotipurilor, machiajul ei e foarte delicat și de bun-gust. Nu mestecă gumă. Poartă o pereche de cizme negre, până la genunchi, un maiou alb care îi vine bine și o vestă-jachetă neagră.

„Ed, fii atent la drum.”

— Dragule?

Mă întorc spre ea.

— Mai ții minte unde trebuie să ajungem, dulceață?

Îmi dreg glasul:

— La Quay Grand?

— Corect – și trebuie să ajung acolo până la zece; e în regulă, iubire?

— Sigur, și o privesc prietenește.

Îmi plac astfel de clienți.

Când ajungem, aparatul de taxat arată unsprezece dolari și șaizeci și cinci de cenți, dar ea îmi dă cincisprezece și-mi spune să păstrez restul. Se apleacă la geam.

— Ești simpatic.

Zâmbesc.

— Mulțumesc.

— Pentru bani sau pentru compliment?

— Și pentru bani, și pentru compliment.

Acum chiar întinde și o mână și-mi spune:

— Numele meu este Alice.

Îi iau mâna și o țin.

— *Ei* îmi spun Sheeba, dar tu poți să-mi zici Alice, bine, dragule?

— OK.

— Și pe tine cum te cheamă?

— Ah. Îi dau drumul la mână cu părere de rău și-i răspund. Probabil că nu mi-a observat permisul de pe bord. Ed. Ed Kennedy.

Mă mai alintă o ultimă dată.

— Ei bine, Ed, îți mulțumesc pentru că m-ai adus. Și nu-ți mai face atâtea griji. Bucură-te, bine, scumpule?

— Sigur.

Când pleacă, îmi imaginez că se întoarce și-mi spune: „Ed, ai putea să vii să mă iei dimineață?”

Dar nu se întoarce.

A plecat.

Alice nu mai locuiește aici.

•

Singur în taxi, o privesc îndreptându-se spre ușile hotelului.

În spatele meu, cineva claxonează agresiv, iar un bărbat urlă pe geam:

— Mișcă-te, taximetristule!
Are dreptate. Suntem inutili.
Conducând în noapte, mi-o imaginez pe Alice transformându-se în Sheeba. Îi aud și-i simt vocea în camera de hotel slab luminată, cu vedere spre portul Sydney.
— E bine, dragule?
— Oh, scumpa mea…
— Da, dragule, asta e, chiar acolo, scumpule, continuă.
Mă văd sub ea.
Luându-mă și făcând dragoste cu mine.
O simt.
O cunosc.
Îi sărut buzele cu gust de șampanie.
Ignor dinții urâți.
Închid ochii și o gust.
Îi ating pielea goală.
Maioul e pe podea.
Vesta, lângă noi.
Cizmele, uitate – sprijinite de ușă.
Simt cum o pătrund.
— Oh, spune ea, fără suflare, Ed, vai, Ed.
Mă pierd.
— Ah, Ed…
— Roșu! tipul de pe bancheta din spate țipă la mine.
Frânez rapid.
— Ce dracu’, amice?
— Îmi cer scuze.
Inspir adânc.
Pentru o vreme, a fost frumos să uit de asul de treflă și de Audrey, dar acum m-am întors la realitate. Vocea bărbatului mi-a amintit și de cartea de joc, și de Audrey.
— E verde acum, prietene.
— Mulțumesc.
Conduc.

6 ♣ Pietrele

Acasă.

Intru în oraș odată cu răsăritul soarelui. Toate străzile sunt pustii, iar eu las taxiul în parcarea de la VACANT TAXIS.

Ca întotdeauna, mă întorc pe jos la maghernița mea.

Portarul e fericit să mă vadă.

Bem împreună cafeaua obligatorie și scot cartea de joc din sertar. O privesc, încercând să-i surprind alte unghiuri – încercând să o prind cu garda jos și s-o fac să-mi dezvăluie secretele pe care le deține.

Tura mea de noapte ar fi putut să se încheie în orice fel, dar acum mă simt pregătit. Vreau să scap de gura mea mizerabilă, plângăcioasă și care inventează scuze și să mă apuc de treabă. Chiar mă pun la colț, în lumina care invadează sufrageria. „Nu mai da vina pe ea, Ed. Ia-o”, îmi spun eu. Mai mult, ies pe veranda din față și îmi dau seama de cât de îngust văd eu lumea. Vreau să o cuceresc și, pentru prima dată în viața mea, simt că sunt în stare. Dar Dumnezeu știe că și lumea îi ia pe mulți dintre noi. Portarul stă lângă mine și își dă silința să fie atent. Ba chiar pare ascultător și de încredere. Îl privesc și-i spun: „Este timpul”.

Câți oameni au șansa asta?

Și, din acei câțiva, cât de mulți chiar profită de ea?

Mă ghemuiesc și-l ating pe Portar pe umăr (sau pe acea parte care aduce cel mai mult cu un umăr) și plecăm să găsim pietrele casei.

Cam pe la jumătatea străzii, ne oprim.

Ne oprim pentru că avem o singură problemă.

Nu avem nicio idee unde anume să le căutăm.

•

Restul săptămânii trece repede – particip la câteva jocuri de cărți, mă duc la muncă și stau cu Portarul. Joc o partidă de fotbal cu Marv pe terenul local de fotbal într-o joi seară și, după aceea, mă uit cum se îmbată la el.

— Mai e o lună până la marele meci, spune el.

Bea din berea tatălui său. El nu-și cumpără niciodată bere. Niciodată.

Marv încă locuiește cu ai lui. Trebuie să recunosc, interiorul casei e destul de drăguț. Podele de lemn. Ferestre curate. Desigur, mama lui și Marissa fac totul. Marv, fratele lui leneș și tatăl lor nu ridică un deget. Marv le dă părinților o mică sumă de bani, iar pe restul îi depune la bancă. Uneori mă întreb pentru ce anume economisește. La ultima numărătoare, a spus că avea înjur de treizeci de mii de dolari.

— Ed, ce poziție vrei să ocupi? În joc.

— Nu știu.

— Eu vreau să joc la centru îmi mărturisește el, deși, probabil, voi ajunge iar să joc pe partea laterală. Tu vei fi în linia a doua, cu toate că ești slab și deșirat.

— Mulțumesc.

— Dar așa este, nu?

Aici are dreptate.

— Dar tu chiar poți să joci, atunci când vrei, continuă el.

Acum ar trebui să-i spun și eu lui Marv că e un bun jucător, dar nu o fac. Tac din gură.

—Ed?

Nu răspund.

Mă gândesc iar la asul de treflă și la unde anume ar putea fi pietrele casei.

— Ed? Bate din palme spre mine. Ești aici?

Pentru o clipă, mă bate gândul să-l întreb pe Marv dacă a auzit de pietrele casei, dar ceva mă împiedică. Nu va înțelege și știu sigur că, dacă voi fi mesagerul, va trebui s-o fac pe cont propriu.

— Sunt bine, Marv, îi spun. Mă gândeam la niște lucruri.

— Asta te va nenoroci, mă avertizează el. Ai face bine să nu te gândești la nimic.

Într-un fel, mi-aș dori să pot face asta. Să nu-mi fac griji sau să nu-mi pese de nimic important. Aș fi fericit, în același mod demn de milă în care este prietenul nostru, Ritchie. Nu te afectează nimic și tu nu afectezi pe nimeni.

— Marv, nu-ți face griji, îi spun. Voi fi în regulă.

În seara aceasta, Marv are chef de vorbă.

— Îți aduci aminte de fata cu care mă întâlneam?

— Suzanne?

Îi rostește tot numele, desenându-l.

— Suzanne Boyd. Ridică din umeri. Îmi aduc aminte că a plecat cu familia ei și nici măcar nu mi-a zis. S-a întâmplat acum trei ani… M-am gândit la asta până am luat-o razna. Unuia ca Ritchie nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie. Ar fi spus că e o nenorocită, ar fi băut o bere și ar fi pus un pariu la TAB[13]. Marv zâmbește cu tristețe și se uită în pământ. S-a terminat.

Vreau să îi vorbesc.

Vreau să-i pun întrebări despre acea fată și să aflu dacă a iubit-o și dacă îi mai este dor de ea.

Cu toate acestea, nu spun nimic. De fapt, cât de bine ne permitem unul altuia să ne cunoaștem?

Urmează o tăcere lungă, până când, într-un final, sparg gheața. Momentul îmi amintește de cineva care rupe o pâine și o împarte. În situația de față, eu îi adresez o întrebare prietenului meu.

— Marv? îl întreb eu.

---

[13] Casă de pariuri (n.tr.).

— Ce e?

Deodată, mă privește aspru.

— Cum te-ai simți dacă ar trebui să fii undeva *chiar acum* și nu ai ști cum să ajungi acolo?

Analizează întrebarea. Pentru o vreme, pare că nu se mai gândește la fată.

— Cum ar fi să nu mă prezint la Jocul anual de fotbal pe gheață?

Nu mai comentez nimic.

— Da.

— Ei bine… Se gândește intens, frecându-și barba cu mâna aspră. Atât de important este acest joc pentru el. Mi-aș tot imagina ce se întâmplă acolo, știind că nu pot să schimb nimic, deoarece mă aflu atât de departe.

— E frustrant? îl întreb eu.

— Cu siguranță.

•

Am căutat și prin hărți. Am găsit niște cărți vechi de-ale tatei și am citit despre istoricul împrejurimilor. Cu toate acestea, nimic nu mă ajută să-mi dau seama unde voi găsi pietrele casei. Zilele și nopțile trec. Simt cum se distanțează unele de celelalte. Fiecare minut îmi spune că s-ar putea întâmpla ceva, ceva asupra căruia trebuie să intervin, cu ajustări sau adăugiri. Sau care trebuie oprit.

Jucăm cărți.

Am mai fost de câteva ori pe strada Edgar și nu s-a schimbat nimic. Bărbatul încă nu s-a întors. Nu cred că se va mai întoarce vreodată.

Mama și fiica păreau fericite când le-am văzut. Nu intervin cu nimic.

Într-o seară, o vizitez pe Milla și-i citesc.

E încântată să mă vadă și trebuie să-ți spun că e plăcut să fiu din nou Jimmy. Beau ceai și, la plecare, îi sărut Millei obrajii ridați.

Sâmbătă, mă duc și-o privesc pe Sophie cum aleargă. Iese tot pe locul doi, dar își ține promisiunea și aleargă desculță. Mă vede și dă din cap. Nu-mi spune nimic, pentru că aleargă. Stau după gard, în spatele unei bare. Când trece pe lângă mine, mă recunoaște și îmi e suficient.

„Îmi este dor de tine, Ed”, îi aud vorbele rostite în acea după-amiază, în parc. Chiar și astăzi, când aleargă, privirea ei îmi spune „Mă bucur că ai venit”.

Și eu mă bucur, dar trebuie să plec de îndată ce cursa ia sfârșit.

În acea seară, la muncă, se întâmplă.

Găsesc pietrele casei.

Sau, ca să fiu cinstit.

Acestea mă găsesc pe mine.

•

Lucrând în oraș, sunt atent în cazul în care se întâmplă să o zăresc pe Alice, mai ales dacă mă aflu în apropierea hotelurilor Quay sau Cross. Totuși, ea nu e nicăieri, ceea ce mă dezamăgește puțin. Singurii pasageri fideli pe care-i iau sunt niște bătrâni, care întotdeauna știu o rută mai bună sau oameni de afaceri ocupați, care își verifică ceasul constant sau vorbesc la telefon.

Acum e târziu. E aproximativ ora patru dimineața și, în drum spre casă, iau client un tânăr. Când îmi face cu mâna, îl observ. Pare destul de treaz și nu e genul care să vomite. Ultimul lucru de care am nevoie este să-mi vomite cineva în taxi, când mai am puțin și ies din tură. Îmi poate strica seara în doar câteva secunde nenorocite.

Trag pe dreapta și el urcă.

— Încotro? întreb eu.

— Condu. Din momentul în care îmi vorbește, vocea lui este amenințătoare. Du-mă acasă.

Sunt agitat, dar continui să vorbesc:

— Unde anume?

Se întoarce și mă privește amenințător.

— Acolo unde locuiești *tu*.

Ochii lui sunt de un galben ciudat, ca ai unei pisici. E brunet și are părul scurt. E îmbrăcat în negru. Îmi mai adresează două cuvinte:

— Condu, Ed.

Firește, mă conformez.

Știe cum mă numesc și știu că mă duce acolo unde vrea asul de treflă să ajung.

O vreme, privim în tăcere luminile pe lângă care trecem. El stă în față și, de fiecare dată când încerc să-l privesc, eșuez. Îi simt privirea. Ochii lui par gata să mă atace.

Încerc să inițiez o conversație.

— Deci, spun eu.

Fără nicio speranță, știu.

— Deci, ce?

Deci încerc o altă abordare. Un joc de noroc.

— Îi cunoști pe Daryl și pe Keith? întreb eu.

— *Pe cine*?

Batjocura lui este înfricoșătoare, dar eu continui:

— Știi tu, Daryl și…

— Uite ce e, amice, te-am auzit de prima dată. Vocea i se înăsprește. Mai spune-mi câteva asemenea nume și nici nu ai să apuci să ajungi acasă, îți jur.

În acest moment, mă întreb „De ce toți care mă vizitează sunt fie violenți, fie certăreți, fie ambele la un loc?" Se pare că indiferent cât de mult sau de

puțin întind coarda, sfârșesc mereu prin a fi lângă oameni ca *aceștia*, acasă sau în taxi.

Din motive evidente, când ne apropiem de oraș, nu mai spun niciun cuvânt. Conduc și încerc să-l mai privesc pe furiș de câteva ori, dar fără succes.

— Jos, în capăt, îmi spune când ajungem pe strada principală.

— Lângă râu?

— Nu face pe deșteptul. Condu.

Trec pe lângă locuința mea.

Și de a lui Audrey.

Mă îndrept spre râu.

— Aici.

Trag pe dreapta.

— Bine, mulțumesc.

— Costă 27 de dolari și 50 de cenți.

— Poftim?

Am nevoie de curaj ca să deschid gura. Tipul ăsta pare că vrea să mă omoare.

— 27 de dolari și 50 de cenți, am spus.

— Nu plătesc.

Îl cred.

Îl cred, pentru că stă acolo, pur și simplu, iar pupila i se mărește și devine mai neagră, contrastând cu tot acel galben. Acest bărbat nu plătește. Fără discuții. Nu ne certăm – deși eu încerc.

— De ce nu? întreb eu.

— Nu am bani.

— Atunci îmi dai jacheta ta.

Se apropie, părând, pentru prima dată, prietenos.

— Ei au avut dreptate – ești un încăpățânat nenorocit, nu-i așa?

— Cine ți-a spus?

Dar nu primesc niciun răspuns.

Ochii lui se sălbăticesc, iar el deschide portiera și sare din taxi.

Pauză.

Mă simt prins de moment, apoi sar și eu din taxi și mă duc după el. În direcția râului.

•

Iarbă udă și cuvinte.

— Vino înapoi!

Gânduri ciudate.

Cum ar fi, vino înapoi, Ed? „Vino înapoi” e ceva atât de comun! Asta spune orice șofer de taxi în asemenea situație. Trebuie să vii cu o replică nouă. E o minune că nu ai adăugat și „derbedeule” la sfârșit…

Mă dor picioarele.

•

Aerul trece pe lângă gura mea, dar nu pare să intre.

Alerg.

Alerg și-mi dau seama că am mai simțit și înainte durerea asta în stomac.

S-a întâmplat când eram copil și-l fugăream pe Tommy, fratele meu mai mic. Cel care locuiește în oraș și care are perspective mai bune și care se pricepe mai bine decât mine la măsuțele de cafea. Chiar și atunci, el era mai rapid. Mai bun. A fost întotdeauna și asta mă făcea de rușine. Era jenant să ai un frate mai mic, mai rapid, mai puternic, mai inteligent și mai bun decât tine. La toate. Dar era. Pur și simplu.

Obișnuiam să mergem la pescuit, în sus, pe râu și ne întreceam, ca să vedem cine ajunge acolo primul. Nu am câștigat nici măcar o dată. Desigur, mi-am spus că, dacă m-aș fi străduit, aș fi reușit.

Așa că, doar o dată.

Mi-am dat silința.

Și am pierdut.

În acea zi, și Tommy s-a străduit mai mult și a câștigat distanțându-se de mine cel puțin cinci metri.

Eu aveam unsprezece ani.

El, zece.

Aproape un deceniu mai târziu, iată-mă din nou aici, alergând după altcineva mai rapid, mai puternic și mai bun.

După aproximativ un kilometru, nu mai pot să respir.

El privește în urmă.

Picioarele mi se împleticesc.

Mă opresc.

E gata.

Aflat cam la douăzeci de metri în fața mea, râde.

— Ghinion, Ed, și se întoarce iar.

Dispare.

Privindu-i picioarele pierzându-i-se în întuneric, rămân pe loc, aducându-mi aminte.

Un vânt mânios își face loc printre copaci.

Cerul este furios.

E înnorat.

Inima îmi aplaudă în urechi, mai întâi ca o mulțime zgomotoasă, apoi își tot încetinește ritmul, până când ajunge să bată din palme ca o persoană solitară, mânată de sarcasm.

Aplaudă. Aplaudă.

Aplaudă.

„Foarte bine, Ed.

Ai renunțat frumos."

Stau în iarba înaltă și, pentru prima dată, aud sunetul râului. E ca și cum ar bea. Când mă uit în direcția lui, văd în el stelele. Arată de parcă sunt pictate pe suprafața apei.

„Taxiul, mă gândesc eu. E deschis." Cheile sunt tot acolo, acesta fiind păcatul numărul unu pe care-l poate comite un șofer care pleacă în urmărirea unui fugar. De fapt, păcatul capital. Întotdeauna iei cheile cu tine. Încui de fiecare dată. Cu excepția mea.

În mintea mea, văd taxiul.

Singur, pe drum.

Ambele portiere sunt deschise.

„Trebuie să mă întorc", șoptesc eu, dar nu o fac.

Rămân nemișcat până când zăresc prima lumină și mă văd pe mine și pe fratele meu luându-ne la întrecere.

Eu cad.

Ne văd pescuind împreună de pe malul râului și apoi ducându-se mai în amonte, de unde nu mai poți vedea nicio casă. Sus, acolo unde trebuie să te cațări, de unde am pescuit stând pe pietre.

Pietrele.

Pietrele fine.

Mai mult ca niște…

La început, merg mai încet, apoi mai apăsat. Urc hotărât spre amonte.

Merg în urma mea și a fratelui meu și urc.

Ajutându-mă de mâini și de picioare ca să înaintez, apa curge peste mine. Se luminează, iar lumea prinde formă și culoare, ca și când cineva ar picta-o în jurul meu.

Mă mănâncă picioarele.

Din calde, devin reci.

Văd locul.

Ne văd pe noi.

„Acolo, arăt eu. Acolo sunt pietrele. Pietrele uriașe." Doamne, ne văd ajunși acolo, sperând, uneori râzând. Promițând să nu spunem nimănui că am venit aici.

Aproape am ajuns.

În depărtare, portierele taxiului sunt încă deschise.
Soarele este sus – o formă portocalie, decupată dintr-un cer de carton.
Ajung în vârf și îngenunchez.
Cu mâinile, ating piatra rece.
Expir.
Fericit.
Aud râul, privesc în sus și-mi dau seama că îngenunchez printre pietrele casei.

•

În piatră, sunt cioplite trei nume.
Le văd la câteva clipe după ce privesc înapoi și mă îndrept spre ele.
Aceste trei nume sunt:

THOMAS O'REILLY
ANGIE CARUSSO
GAVIN ROSE

O vreme, aud apa grăbită a râului și transpirația își face loc pe la subrațele mele. Jos, în stânga mea, trece dincolo de coaste, spre partea de sus a pantalonilor.
Caut un pix și-o foaie de hârtie, știind că nu le am, în același mod în care îi dai unei persoane răspunsul greșit, în speranța puțin probabilă ca, printr-un miracol, acesta ar putea deveni deodată corect.
Se confirmă. Nu le am la mine, așa că îmi notez în creion numele lor în minte, apoi le mai notez o dată, cu cerneală. Apoi le cioplesc.
Thomas O'Reilly.
Angie Carusso.
Gavin Rose.
Niciunul dintre nume nu-mi este cunoscut și asta e bine, decid eu. Cred că mi-ar fi și mai greu dacă i-aș cunoaște pe cei la care sunt trimis.
Mă mai plimb pentru ultima dată și plec, repetând numele, ca să nu le uit.

•

Durează aproape patruzeci și cinci de minute ca să mă întorc la taxi.
Când ajung acolo, portierele sunt închise, dar deblocate, iar cheile nu mai sunt în contact. Stau în spatele volanului și când trag parasolarul, îmi cad în poală.

7 ♣ Preotul

O'Reilly, O'Reilly…

Caut prin cartea locală de telefoane. E după-amiază. Am dormit.

Sunt două persoane cu numele de T. O' Reilly. Unul locuiește în zona mai bună a orașului. Celălalt, în partea sărăcăcioasă.

„Acesta este, cred. Sărăntocul."

Știu asta.

Ca să mă asigur, mă duc întâi la prima adresă. E o casă frumoasă, din beton, cu o alee mare. Bat la ușă.

— Da?

Un bărbat înalt deschide ușa și se uită fix la mine, prin plasă. Poartă pantaloni scurți, un tricou și e încălțat cu niște papuci.

— Îmi pare rău să vă deranjez, spun eu, dar…

— Vinzi ceva?

— Nu.

— Ești martor al lui Iehova?

— Nu.

E șocat.

— Ei bine, în cazul acesta, poți să intri.

Și-a schimbat tonul imediat și mă privește prietenos, pentru prima dată. Mă determină să mă gândesc și să-i accept oferta, dar nu o fac.

Rămânem de cealaltă parte a ușii din plasă. Mă întreb cum să procedez și decid că abordarea directă e cea mai bună soluție.

— Domnule, sunteți Thomas O' Reilly?

El face un pas înainte și așteaptă un moment, înainte să răspundă:

— Nu, amice, eu sunt Tony. Thomas este fratele meu. Trăiește în cealaltă parte a orașului, într-o cocină de pe strada Henry.

— Bine, îmi cer scuze pentru deranj și dau să plec. Mulțumesc.

— Hei. Deschide ușa și vine după mine. Ce treabă ai cu fratele meu?

Fac o pauză.

— Încă nu știu.

— Dacă tot te duci acolo, zice el, ai putea să-mi faci o favoare, când îl vezi?

Ridic din umeri.

— Sigur.

— Ai putea să-i transmiți că lăcomia încă nu m-a înghițit?

Fraza aterizează între noi ca o minge dezumflată.

— Desigur. Nu e nicio problemă.

Aproape că ies pe poartă, când Tony O'Reilly mă mai strigă o dată. Mă întorc cu fața spre el.

— Cred că ar trebui să te avertizez. Se apropie. Fratele meu este preot.

În cele câteva secunde în care procesez informația, suntem amândoi complet pierduți.

— Mulțumesc, îi spun și mut mașina de pe alee.

„Tot e mai bine decât un bărbat care-și bate și violează nevasta", mă gândesc eu la plecare.

•

— De câte ori vrei să-ți repet?

— Acum ești sigur?

— Ed, nu am fost eu. Dacă aș fi fost, ți-aș fi spus.

Vorbesc la telefon cu Tommy, fratele meu. M-am gândit la el, după ce am fost condus la râu și la pietrele casei. Din câte știu eu, de vreme ce nu am spus nimănui nimic, Tommy e singurul care știe că noi am fost acolo. Întotdeauna am crezut că vom găsi o bună ascunzătoare, dacă vom urca atât de mult în amonte. Totuși, poate că mai știa și altcineva, dar a ales să nu-i pese. Amândoi știam să înotăm.

Mai devreme, i-am spus despre cărțile de joc, la care el mi-a răspuns: „Cum de numai ție par să ți se întâmple asemenea lucruri, Ed? Dacă plutește ceva ciudat prin aer, întotdeauna se nimerește să aterizeze pe tine. Ești ca un magnet care atrage ciudățenii".

Am râs.

M-am gândit la vorbele lui.

„Șofer de taxi. Un localnic ratat. Mediocritatea în persoană. Un nepriceput când vine vorba despre sex. Un jucător de cărți patetic. Și acum, colac peste pupăză, magnet pentru ciudățenii."

Trebuie să recunosc.

Nu e tocmai o listă rea.

•

— Și, ce mai faci, Tommy?

— Bine. Tu?

— Destul de bine.

Sfârșitul conversației.

Nu este Tommy.

•

În ultima vreme, nu prea am mai jucat cărți, așa că Marv organizează o întrunire importantă. Locul desfășurării este locuința lui Ritchie. Ai lui tocmai au plecat în concediu.

Înainte de a mă duce la Ritchie, mă îndrept spre strada Henry și-l caut pe Thomas O'Reilly. Mergând prin acest cartier, stomacul nu-mi dă pace și mă joc cu buzunarele. Strada e un dezastru maxim și întotdeauna a avut această reputație. E locul acoperișurilor sparte, al ferestrelor rupte și al oamenilor învinși. Până și casa părintelui este destul de jalnică. Îmi dau seama de la distanță.

Acoperișul roșu e stricat și ruginit.

Pereții sunt dintr-un azbest alb-murdar.

Vopseaua este coșcovită.

Gardul este jalnic, luptându-se să rămână în picioare.

Iar poarta e vai de capul ei.

Sunt pe-aproape, când îmi dau seama că nu am cum să ajung…

Trei bărbați masivi ies de pe o alee și încep să-mi ceară diverse lucruri. Nu mă amenință, dar însăși prezența lor mă face să mă simt ciudat și singur.

— Hei, omule, ai 40 de cenți? mă întreabă unul dintre ei.

— Sau țigări? zice următorul.

— Chiar ai nevoie de jacheta aia?

— Haide, omule, o țigară. Știu că fumezi. Nu mori dacă-mi dai una cu împrumut…

Îngheț pentru o clipă, mă întorc și plec.

Al dracului de repede.

•

Acasă la Ritchie, retrăiesc momentul, pe când ceilalți joacă și beau.

— Și, unde au plecat ai tăi, Ritchie? întreabă Audrey.

Până să răspundă la întrebare, face o pauză lungă.

— Habar n-am.

— Glumești, nu-i așa?

— Mi-au spus unde pleacă, dar am uitat.

Audrey scutură din cap, iar Marv râde prin fumul de țigară.

Eu mă gândesc la strada Henry.

Ca o schimbare, în această seară câștig.

Ratez câteva mâini, dar, cumva, reușesc să câștig majoritatea partidelor.

Marv continuă să discute mulțumit despre Jocul anual de fotbal pe gheață, care urmează să aibă loc în curând.

— Ați auzit? suflă fumul spre mine și spre Ritchie. Anul acesta, echipa The Falcons are un nou membru. Oamenii spun că are o sută cincizeci.

Ritchie:

— O sută cincizeci de ce? De kilograme?

La fel ca mine și ca Marv, Ritchie a jucat și el în ultimii câțiva ani, pe laterală, dar el e și mai puțin interesat decât mine. Ca să îți faci o idee, în timpul pauzelor, de obicei, bea o bere sau două cu cei din mulțime.

— Corect, Ritchie, confirmă Marv. Treaba e serioasă. O sută cincizeci de kilograme.

— Tu joci, Ed?

Întrebarea vine din partea lui Audrey. Ea știe că particip, dar mă întreabă doar ca să se dea bine pe lângă mine. De când cu incidentul doar Ed-la ușa din față, nu prea a știut ce să-mi spună. O privesc de la masă și-i zâmbesc pe jumătate. Știe că acest lucru înseamnă că nu-i port pică.

— Da, îi răspund. Voi fi acolo.

Îmi zâmbește și ea și spune: „E bine”. Cu alte cuvinte, e bine că nu suntem certați. Lui Audrey nici nu-i pasă de acest joc. Urăște fotbalul.

Mai târziu, după ce terminăm de jucat cărți, îmi face o vizită și bem ceva în bucătărie.

— Cum îți merge cu tipul cel nou? o întreb. Scutur firimiturile de pâine prăjită în chiuvetă. Când mă întorc să aud ce-mi spune, observ niște sânge uscat pe jos. Sângele care mi-a curs de la cap, amestecat cu părul de câine. Mementouri peste tot.

— Destul de bine, îmi răspunde ea.

Vreau să-i spun cât de rău îmi pare că am apărut așa la ușa ei ieri-dimineață, dar mă abțin. Acum nu mai suntem supărați și nu are rost să discut despre un lucru pe care nu-l pot schimba. De câteva ori, aproape că deschid subiectul, dar renunț. E mai bine așa.

Când pun prăjitorul de pâine la locul lui obișnuit, îmi surprind chipul reflectându-se în el, chiar dacă este cam murdar. Privirea îmi e neclară, de parcă aș fi fost rănit la ochi. În acea clipă, văd cât de jalnică e viața pe care o duc. Pe această fată, pe care nu pot să o am. Mesajele pe care simt că nu le pot transmite… Dar apoi văd cum privirea mi se schimbă și devine hotărâtă. Văd o viitoare versiune a mea, care se duce iar pe strada Henry, să-l vadă pe preotul Thomas O'Reilly. Ca și ultima dată, voi îmbrăca jacheta veche și nu voi avea nici bani, nici țigări asupra mea. Doar că atunci îmi voi propune să ajung la ușa de la intrare.

„Trebuie”, mă gândesc și-i vorbesc lui Audrey.

— Știu unde trebuie să ajung, îi spun.

Ia o înghițitură din sucul de grepfrut pe care i l-am oferit și mă întreabă:

— Ei bine, unde?

— La alte trei persoane.

Numele zgâriate pe piatra imensă îmi apar în minte, dar nu i le spun. Mă repet, nu are sens.

Moare de curiozitate să mă întrebe cum le cheamă.

Îmi dau seama de asta.

Totuși, nu rostește niciun cuvânt și trebuie s-o spun, Audrey nu întinde niciodată coarda. Știe că i-aș spune dacă ar insista.

Singurul lucru pe care i-l spun e locul în care am găsit numele.

— Am avut parte de unu' care nu a vrut să plătească și acolo s-a dus…

Tot ce poate Audrey acum să facă este să scuture din cap.

— Sunt sigură că, oricine ar fi, va avea parte de necazuri.

— În plus, ei par să mă cunoască incredibil de bine – aproape la fel de bine cum mă cunosc eu.

— Da, dar, începe Audrey, dar cine te cunoaște cu adevărat, Ed?

Asta e problema.

— Nimeni, spun eu.

•

Nici măcar eu? intră și mă întreabă Portarul.

Privesc în spate și-i răspund.

Uite ce e, amice – dacă am băut împreună câteva cești cu cafea nu înseamnă că mă cunoști.

Uneori, nici eu nu cred că mă cunosc.

Îmi surprind iar reflecția.

„Dar știi ceea ce trebuie să faci", îmi spune aceasta.

Sunt de acord.

•

În seara următoare, după ce ies de la muncă, intru pe strada Henry și reușesc să ajung la ușa de la intrare și, trebuie să spun, casa părintelui O'Reilly dă un nou înțeles cuvântului „atroce".

Mă prezint și, fără prea multe discuții, părintele mă invită înăuntru.

În hol, gura mi-o ia pe dinainte:

— Isuse, n-ai muri dacă ai mai face curat din când în când, nu?

„Chiar am spus asta?"

Însă nu trebuie să îmi fac griji, pentru că părintele îmi răspunde imediat:

— Ei bine, dar *tu* te vezi cum arăți? Când ți-ai spălat ultima dată jacheta?

— Bine punctat, îi răspund, mulțumit că mi-a răspuns atât de repede.

Părintele are un început de chelie și în jur de patruzeci și cinci de ani. Nu e la fel de înalt ca fratele lui, ochii îi sunt verzi ca sticla și urechile destul de mari. Poartă o sutană și mă întreb de ce locuiește aici, și nu în casa parohială. Întotdeauna am crezut că preoții locuiesc acolo, pentru ca oamenii să-i poată vizita, în caz că au nevoie de ajutor sau de vreun sfat.

Mă conduce în bucătărie și luăm loc la masă.

— Ceai sau cafea?

După cum o spune, se pare că neapărat trebuie să aleg *ceva.* De mine depinde ce anume.

— Cafea, răspund eu.

— Cu lapte și zahăr?

— Da, te rog.

— Câte cuburi de zahăr?

— Patru.

Sunt puțin jenat.

— *Patru* cuburi de zahăr! Cine ești tu, David Helfgott?

— Cine naiba e ăsta?

— Știi tu – unul care cântă la pian, e pe jumătate nebun. E uimit că nu-l cunosc. Obișnuia să bea cam douăsprezece cafele pe zi, în care punea câte zece linguri de zahăr.

— Cânta bine?

— Păi… da. Pune ibricul pe foc. Nebun, dar priceput. Ochii lui sticloși sunt acum blânzi. Extraordinar de blânzi. Și tu ești nebun, dar priceput, Ed?

— Nu știu, răspund, iar preotul râde mai mult pentru el.

Când cafeaua este gata, părintele o aduce și ia loc lângă mine. Înainte să ia prima înghițitură, mă întreabă:

— Ți-a cerut careva bani sau țigări afară?

Face un semn cu capul, spre stradă.

— Da, și un tip mi-a tot cerut jacheta.

— Serios? Scutură din cap. Dumnezeu știe de ce. Cred că nu are gusturi bune.

Bea.

Îmi privesc brațele.

— E chiar atât de urâtă?

— Nu. Acum vorbește sincer. Am făcut mișto de tine, fiule. Examinez din nou mânecile și materialul de lângă fermoar. Pielea neagră e aproape uzată.

O tăcere incomodă se instalează între noi. Îmi spune că e vremea să trec la fapte. Cred că și părintele o simte, și așteaptă, expresia feței lui arătându-mi că este curios, dar răbdător.

Sunt pe cale să vorbesc, când o ceartă izbucnește într-una dintre casele vecinilor de alături.

Se sparge o farfurie.

De peste gard, se aud urlete.

Cearta se intensifică, vocile sunt ridicate, iar ușile se închid zgomotos.

Părintele observă că sunt îngrijorat și spune:

— Ed, așteaptă o secundă.

Se îndreaptă către fereastră și o deschide și mai mult. Strigă:

— Puteți să-mi faceți amândoi o favoare și să vă calmați? Insistă. Hei, Clem!

Un murmur se aude dinspre fereastră, urmat de o voce:

— Da, părinte?

— Ce se întâmplă astăzi acolo?

Vocea răspunde:

— Părinte, ea mă calcă iar pe nervi!

— Ei bine, Clem, asta e evident, dar ce-i cu…

Se aude o altă voce. A unei femei.

— Părinte, iar a stat în bar toată noaptea. A băut și a pariat!

Vocea părintelui devine evlavioasă. Fermă și onorabilă:

— Este adevărat, Clem?

— Ei bine, da, dar…

— Dar nimic, Clem. În seara asta nu mai ieși, bine? Țineți-vă de mâini și uitați-vă la televizor.

Prima voce:

— Bine, părinte.

Vocea a doua:

— Mulțumesc, părinte.

Scuturând din cap, părintele O'Reilly se întoarce către mine.

— Fă cunoștință cu familia Parkinson, spune el. Sunt niște trântori.

Comentariul lui mă șochează. Nu am mai auzit niciun părinte vorbind așa. De fapt, nu am vorbit niciodată cu niciunul, dar cu siguranță nu toți vorbesc în acest fel.

— Asta se întâmplă des?

— De câteva ori pe săptămână. Cel puțin.

— Și cum îi suporți?

Își întinde brațele înainte, arătându-mi roba.

— Pentru asta sunt aici.

Mai vorbim o vreme.

Eu îi povestesc despre cum e să fii șofer de taxi.

El îmi spune despre cum e să fii preot.

Biserica lui e cea veche din capătul orașului și acum îmi dau seama de ce a ales să locuiască aici. Biserica este mult prea departe pentru a ajuta cu adevărat pe cineva, așadar, locul acesta e cel mai bun pentru el. Locuind aici, îi poate ajuta pe toți. Nu stând într-o biserică, prăfuindu-se.

Uneori mă miră felul în care vorbește, în care se justifică, atunci când îmi povestește despre biserică. El recunoaște faptul că, dacă biserica ar fi fost vreun magazin sau vreun restaurant, ar fi fost închisă de ani buni.

— Nu mai merg bine treburile? întreb eu.

— Vrei să-ți spun adevărul? Sticla din ochii lui se sparge și mă înțeapă. Merg ca dracu'.

Și atunci trebuie să îl întreb:

— Chiar ai voie să vorbești așa? Fiind sfânt și alte alea?

— Ce? Pentru că sunt preot? Termină de sorbit zațul. Sigur. Dumnezeu știe ce e important.

În acest moment, e o ușurare că nu se apucă să-mi predice despre Dumnezeu, Care ne cunoaște pe toți. Nu ține predici, niciodată. Chiar și atunci când nu mai avem ce să ne spunem, mă privește decisiv și-mi spune:

— Dar să nu discutăm despre religie astăzi, Ed. Să schimbăm subiectul. Devine ușor oficial. Să vorbim despre motivul pentru care te afli aici.

Ne privim.

Rapid.

Peste masă.

•

După o lungă tăcere, îi mărturisesc părintelui. Îi spun că încă nu știu de ce mă aflu acolo. Nu îi spun de mesajele pe care le-am transmis deja și nici despre cele pe care le mai am de livrat. Îi spun doar că am venit cu un scop, care mi se va arăta.

Mă ascultă foarte atent, cu coatele pe masă, cu mâinile și degetele împreunate sub bărbie. Mai trece o vreme, până când știe că nu prea mai am ce să-i spun. Atunci, îmi vorbește foarte calm și clar.

— Nu te îngrijora, Ed, îmi zice el. Vei afla ce ai de făcut. Cred că, în trecut, ai aflat.

— Așa a fost, confirm eu.

— Fă-mi, te rog, o favoare și ține minte un lucru, spune el și îmi dau seama că încearcă să nu fie preotul tipic. Ed, nu-ți pierde credința, bine?

Caut cana cu cafea, dar nu o găsesc.

•

Mă conduce până în stradă. Pe drum, ne întâlnim cu leprele care mi-au cerut țigările, banii și jacheta, iar părintele îi adună în jurul lui.

— Băieți, ascultați-mă puțin. Vreau să vi-l prezint pe Ed. Ed, ei sunt Joe, Graeme și Joshua. Dau mâna cu toți. Băieți, acesta este Ed Kennedy.

— Îmi pare bine de cunoștință, Ed.

— Bună, Ed.

— Ce mai faci, Ed?

— Băieți, țineți minte ceva. Vocea părintelui este aspră. Ed este prietenul meu, iar voi nu aveți voie să-i cereți bani sau țigări. Și, mai ales, să-i cereți jacheta. Îmi rânjește rapid. Joe, adică uită-te la ea. E groaznică, nu? Pur și simplu oribilă.

Joe confirmă, cu încântare:

— Cu siguranță așa este, părinte.

— Bun. Deci totul este clar?

Ei înțeleg.

Ne strângem mâinile și ne luăm rămas-bun, iar părintele aproape că dispare, când îmi aduc aminte de fratele lui. Alerg înapoi, strigând:

— Hei, părinte!

Mă aude și se oprește brusc.

— Era să uit. Mă opresc din alergat cam la cincisprezece metri în fața lui. Fratele tău. Părintele mijește ochii. M-a rugat să-ți transmit că lăcomia nu l-a înghițit încă.

Atunci, privirea preotului se luminează, lăsând, totuși, să se citească în ea o ușoară urmă de regret.

— Fratele meu, Tony… Cuvintele lui blânde se clatină spre mine. Nu mi-am mai văzut fratele de multă vreme – cum îi merge?

— Destul de bine, spun eu cu o încredere pe care nu o înțeleg.

Doar instinctul îmi arată că e răspunsul potrivit; rămânem pe loc, înconjurați de gunoaie și de stângăcie.

— Te simți bine, părinte? îl întreb eu.

— Da, Ed, răspunde părintele O'Reilly. Îți mulțumesc pentru că-mi porți de grijă.

Se întoarce, pleacă și, pentru prima dată, nu-l văd ca pe un preot.

Nici măcar ca pe un bărbat.

În acest moment, e doar o ființă care se îndreaptă spre casă, pe strada Henry.

•

O situație cu totul diferită.

Sunt acasă la Marv și ne uităm la *Baywatch*, cu sonorul dat la mic. Nu ne pasă nici de acțiune, nici de dialog.

Ascultăm muzica formației lui favorite, The Ramones.

— Nu putem să ascultăm altceva? întreabă Ritchie.

— Da, pune Pryor, spune Marv. Acum, chiar și lui Jimi Hendrix îi spunem Richard Pryor. Melodia „Purple Haze" începe, iar el întreabă: unde este Audrey?

— Sunt aici.

Intră în încăpere.

— Ce-i mirosul ăsta? întreabă el. Se încruntă. Îmi e cunoscut.

Fără îndoială, Marv știe și arată cu degetul spre mine. Acuzator.

— L-ai adus pe Portar cu tine, nu-i așa?

— Am fost nevoit – părea trist când am plecat.

— Știi că nu e bine-venit aici.

Portarul privește prin ușa deschisă, din spate.

Latră la Marv.

E singura persoană pe care o latră.

— Nu mă place, subliniază Marv.

O altă lătrătură.

— Pentru că te uiți urât la el și-l faci de rahat tot timpul. Să știi că el înțelege.

Ne mai certăm o vreme, dar Audrey ne întrerupe, împărțind cărțile.

— Domnilor? își drege ea vocea.

Luăm loc, iar eu ridic prima carte.

În al treilea joc, iau asul de treflă.

„Părintele O'Reilly", îmi spun în sinea mea.

— Marv, ce faci duminica asta?

— Cum adică *ce faci duminica asta*?

— La ce crezi că mă refer?

— Marv, jur că ești prost, spune Ritchie. Cred că Ed te-a întrebat, pur și simplu, dacă ești ocupat duminică.

Marv face un semn spre Ritchie. Astăzi e ostil, pentru că l-am adus și pe Portar cu mine.

— Nu începe și tu, Pryor. Acum, se uită la Audrey. Și tu să taci.

Audrey este uimită.

— *Eu* ce naiba am făcut?

Îi întrerup:

— Oricum, nu mă interesează numai ce planuri ai tu, Marv – ci mă interesează să știu planurile tuturor.

Pun cărțile pe masă, cu fața în jos.

— Am nevoie să-mi faceți o favoare.

— Cum ar fi? zice Marv.

Acum mă ascultă toți.

Așteaptă.

— Ei bine, mă întrebam dacă am putea merge toți – spun grăbit – la biserică.

— *Poftim*?

— Ce-i rău în asta? ripostez eu.

Marv încearcă să-și revină din soc.

— De ce dracu' ai vrea să mergem toți la biserică?

— Ei bine, e vorba despre un preot și…

— Nu e vreunul din Chester[14], nu?

---

[14] Stat american, în care un preot a fost acuzat de molestarea unui copil, (n.tr.).

— Nu, nu este.

— Ce e Chester? întreabă Ritchie, dar nu primește niciun răspuns.

În cele din urmă, nici nu-i pasă, așa că o lasă baltă.

Următoarea care ia cuvântul e Audrey care, în sfârșit, încearcă să afle motivul propunerii mele.

— Așadar, Ed, de ce vrei să mergem?

Cred că si-a dat seama că ideea mea are de-a face cu asul de treflă.

— Preotul e un tip de treabă și cred că ar fi bine, măcar să ne distrăm.

— Merge și *el*?

Marv arată spre Portar.

— Desigur că nu.

Și Ritchie este salvatorul meu. O fi el un neisprăvit, un parior și o fi având el cel mai dizgrațios tatuaj din lume pe braț, dar el este de acord cu aproape orice. În felul său tipic, amabil, îmi spune:

— De ce nu, Ed. Merg cu tine la biserică. Apoi adaugă: Ca să râdem puțin, nu?

— Sigur, îi spun eu.

Apoi, Audrey:

— Bine, Ed.

Acum e rândul lui Marv, care știe că se află într-o situație delicată. Nu vrea să meargă, dar e conștient că, dacă refuză, va părea un nenorocit cu acte în regulă. Într-un final, expiră și spune:

— Doamne, nu-mi vine să cred. Vin și eu, Ed. Râde, nefericit. Duminica la biserică. Scutură din cap. Isuse!

Îmi iau cărțile de pe masă.

— Exact.

•

Mai târziu în acea noapte, telefonul sună iar. Nu-l las să mă intimideze.

— Alo?

— Bună, Ed.

E mama. Respir ușurat și mă pregătesc să fiu luat la rost. Nu am mai vorbit cu ea de ceva vreme, așa că are la dispoziție între două săptămâni și o lună, ca să mă înjure.

— Ce mai faci, mamă?

— Ai apucat să o suni pe Kath? E ziua ei.

Kath, sora mea.

— A, la naiba.

— Da, la naiba, Ed. Acum mișcă-ți fundu’ și dă-i un telefon.

— Bine, o voi…

Se aude tonul.

Nimeni nu știe mai bine ca mama cum să încheie o conversație.

•

Singura mea greșeală e că nu gândesc destul de rapid încât să-i cer numărul de telefon al lui Kath, în caz că nu-l găsesc. O presimțire rea îmi spune că i-am pierdut numărul, presimțire care se dovedește adevărată, de vreme ce am căutat în fiecare sertar și-n fiecare locușor din bucătărie. Nu e nicăieri, iar ea nu e trecută în cartea de telefoane.

Vai, nu.

Ai ghicit.

Mă tem că trebuie să o sun pe mama.

Formez numărul.

— Alo?

— Eu sunt, mamă.

— Ce mai e acum, Ed?

Oftatul ei îmi spune cât de sătulă e de mine.

— Care e numărul ei?

Sunt sigur că vă puteți imagina.

•

Se face duminică, mai repede decât am crezut. Stăm aproape în spatele bisericii.

Ritchie e destul de fericit, iar Audrey e mulțumită. Marv e mahmur – a început iar să bea din berea tatălui său – și eu sunt agitat, din nu știu ce motiv.

În afară de noi, în biserică mai sunt aproximativ douăsprezece persoane. O asemenea pustietate e deprimantă. Covorul e mâncat de molii, iar stranele sunt ursuze. Doar ferestrele din plumb par sfinte. Ceilalți oameni sunt bătrâni și stau aplecați, ca niște martiri.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit, spune părintele O'Reilly când iese din altar. Pentru o clipă, pare înfrânt. Apoi, ne observă pe noi patru, în spate. Le urez un bun venit special șoferilor de taxi din această lume.

Chelia îi strălucește din cauza luminii pătrunse prin fereastra de plumb.

Mă caută, ca să mă vadă.

Eu râd, de unul singur.

Ritchie, Marv și Audrey se întorc spre mine și mă privesc fix. Ochii lui Marv sunt extrem de roșii.

— Ai avut o noapte grea? îl întreb eu.

— Dă-ți și tu seama.

Părintele își adună gândurile și observă publicul. Îl văd cum își adună puterile, ca să continue în forță. Părintele O'Reilly caută adânc în sinea lui. Își începe predica.

•

După încheierea slujbei, stăm toți afară.

— Care-a fost faza cu păstorul ăla de rahat? întreabă Marv. Se întinde în iarbă. Până și vocea lui pare mahmură.

Stăm sub o salcie uriașă, care plânge pe lângă noi. Mai devreme, în biserică, chiar înainte să plecăm, oamenilor li s-a dat o farfurie în care să pună bani. Eu am lăsat cinci dolari, Ritchie nu a avut bani la el, Audrey a dat câțiva, iar Marv s-a căutat prin buzunare și a dat o monedă de douăzeci de cenți și un capac de pix.

M-am uitat la el.

— Ce e?

— Nimic, Marv.

— Evident.

Stând sub copac, Audrey fredonează o melodie, iar Ritchie se întinde, sprijinindu-se de o treaptă. Marv adoarme, iar eu aștept.

În curând, în spatele meu apare cineva. Îmi dau seama că e părintele O'Reilly, înainte ca acesta să vorbească. Așa e felul lui de a fi. E caracterul lui liniștit, vesel și realist.

— Ed, îți mulțumesc pentru că ai venit, îmi spune el. Acum îl privește pe Marv. Băiatul ăsta pare mai distrus ca tine. O urmă de răutate îi traversează chipul. Pentru numele lui Dumnezeu; râdem toți, mai puțin Marv, care se trezește.

— A, se scarpină pe braț. Bună, părinte. Frumoasă predică.

— Mulțumesc. Ne privește din nou, pe toți. Vă mulțumesc pentru prezență. Ne vedem săptămâna viitoare?

— Poate, spun eu, dar Marv ține să vorbească pentru el.

— Nicio șansă, zice el.

Părintele nu se supără.

Nu cred că știu *exact* de ce anume are nevoie părintele, dar eu știu ce am de gând să fac. Întors acasă, stau cu Portarul, mai citesc din când în când și mă uit la pozele înrămate de pe televizor. Iau o decizie.

Voi aduce oamenii la biserică.

Mai rămâne să văd cum anume am să fac asta.

8 ♣ Tinerii

Trec câteva zile și mă gândesc la diversele modalități prin care-i pot aduce pe oameni la biserică. Intenționez să-i rog pe Audrey, Marv și Ritchie să-și aducă familiile și prietenii, dar, una la mână, nu te poți bizui pe niciunul, și doi

la mână, îmi va fi destul de greu să-i conving pe ei să mai vină acolo și a doua oară.

Conduc mult la începutul săptămânii, iar gândurile mă însoțesc, răsucindu-se în fel și chip în mintea mea.

De-abia când conduc un bărbat la aeroport, îmi dau seama cum trebuie să procedez. Suntem aproape de destinație, când îmi spune:

— Amice, am ceva timp la dispoziție – putem să oprim la barul de aici?

Privesc în oglinda retrovizoare și îmi dau seama.

— Asta-i! îi spun.

— Vreau o bere într-un bar adevărat, spune el. Nu suport foaierele astea de aeroport.

Trag pe dreapta și îl las să coboare.

— N-ai și tu chef de o bere? întreabă el. Plătesc eu.

— Nu, spun eu. Am altă comandă în scurt timp – dar pot veni să te iau în jumătate de oră, dacă dorești.

— Bineînțeles.

Și pare destul de fericit să-și țină singur companie.

Să fiu sincer, și eu simt același lucru, pentru că, și acum urmează să vă spun ceva adevărat:

În această țară, un singur lucru poate atrage o mulțime, fără niciun dubiu. Răspunsul?

Berea.

Berea pe gratis.

•

Merg la părintele, năvălind pe ușă aproape ca o furtună, spunându-i că putem organiza ceva măreț pentru duminica viitoare. Și-i prezint ideea mea.

— Bere gratis, lucruri pentru copii, mâncare. Am menționat berea gratis?

— Da, Ed. Cred că da.

— Ei bine? Ce părere ai? Calm, se așază și meditează.

— Sună fantastic, Ed, dar uiți un lucru.

Astăzi nu las pe nimeni să-mi stea în cale.

— Ce anume?

— Ne trebuie bani pentru toate astea.

— Am crezut că Biserica catolică e putred de bogată – aurul și toate bogățiile din catedralele alea gigantice…

Părintele râde.

— Ai văzut tu aur în biserica mea, Edward?

Edward?

Cred că părintele e singura persoană căreia i-am permis vreodată să-mi spună Edward. Chiar și pe certificatul de naștere tot Ed scrie.

Continui:

— Ești sigur că n-ai bani pe aici, pe undeva?

— Păi, nu prea, Ed. I-am depus pe toți în fondurile pentru mamele adolescente necăsătorite, în fondurile pentru alcoolici, pentru cei fără case, pentru dependenții de droguri și pentru vacanța mea în Fiji.

Presupun că glumește cu vacanța din Fiji.

— Ei bine, atunci, spun eu, am să strâng eu banii. Am ceva pus deoparte. Vin cu cinci sute.

— Cinci *sute*? Sunt o groază de bani, Ed. Nu pari tipul care să ai grămezi de bani.

Mergând cu spatele ca racul, mă îndrept cu pas grăbit spre ușă.

— Nu-ți face griji, părinte. Și râd în sinea mea. Ai puțină credință.

•

Acum, trebuie s-o spun.

Te ajută să ai prieteni imaturi în momente ca acesta. Găsești modalități de a răspândi zvonul foarte repede, atunci când pui la cale ceva. Nu trebuie să te complici cu afișe, cu anunțuri în ziarul local. Realizezi că răspunsul corect e unul singur. Ceva care să pătrundă ca focul în mintea fiecăruia din oraș…

Vopseaua graffiti.

Marv începe să-și dorească foarte mult să viziteze biserica duminică. Îi povestesc planul și știu, fără urmă de îndoială, că pot conta pe el. Acesta e un domeniu în care Marv excelează și în care se simte în elementul lui. Comportamentul juvenil poate fi, uneori, specialitatea lui.

Furăm dispozitivele de grătar ale mamei și ale lui Ritchie, sun și închiriez un castel de sărituri și împrumut una dintre instalațiile acelea de karaoke de la un amic de-al lui Marv, care lucrează într-un bar. Facem rost și de câteva butoiașe, încheiem o afacere pe jumătate onestă cu carnații de la măcelar și suntem gata de acțiune.

E timpul pentru graffiti.

Cumpărăm spray-urile de la magazinul local joi după-amiază și ne năpustim asupra orașului la trei dimineața. Mașina lui Marv se oprește, clătinându-se, la mine acasă și decidem să mergem pe jos în oraș. În fiecare capăt al străzii principale, scriem același lucru cu litere uriașe pe șosea:

ZIUA ÎN CARE TREBUIE SĂ FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU
UN PREOT
DUMINICĂ, LA ORA 10 DIMINEAȚA
LA BISERICA SFÂNTUL MIHAIL
MÂNCARE, CÂNTECE, DANSURI
ȘI

BERE GRATIS

FIE VENIȚI,
FIE PIERDEȚI O PETRECERE DATĂ *DRACULUI*

Nu știu ce părere are Marv, dar pe mine mă cuprinde un sentiment de camaraderie când îngenunchem amândoi și scriem graffiti-ul. Scrisul cuvintelor ăstora îmi aduce aminte de tinerețe. La un moment dat, mă uit la prietenul meu. Marv, certărețul. Marv, zgârcitul cu toți banii lui. Marv, cu iubita lui care a dispărut.

Când terminăm treaba, mă bate pe umăr și fugim, ca niște hoți chipeși. Râdem amândoi și alergăm și clipa mă învăluie atât de strâns, încât simt că mă pierd în ea, că mă duce cu ea.

Iubesc râsul din seara aceasta.

Alergăm și nu vreau să ne oprim niciodată. Vreau să evit orice moment stânjenitor, când realismul realității își înfige tridentul în carnea noastră, lăsându-ne acolo, împreună. Vreau să rămân aici, în această clipă, și să nu mai cutreier alte spații, unde nu știm ce să spunem ori ce să facem.

Deocamdată, să alergăm.

Alergăm prin râsul nopții.

•

Toată lumea vorbește despre ziua de mâine. Absolut toată lumea.

Polițiștii au trecut pe la părinte, întrebându-l dacă știe ceva despre ce se întâmplă. A recunoscut că știe despre sărbătoare, dar că nu știe nimic despre tehnicile de propagandă folosite de o parte din turma lui de enoriași.

La el acasă, vineri seara, îmi povestește ce s-a întâmplat.

— „Vă puteți imagina, le-am spus polițiștilor, că am o clientelă oarecum dubioasă. Ce biserică pentru săraci nu are parte de așa ceva?” M-au crezut, bineînțeles. Cine n-ar crede un om ca mine? „Bine, părinte, dar să ne anunți dacă descoperi ceva, da?”

— Bineînțeles, bineînțeles, am răspuns, și chiar când polițiștii se pregăteau să plece, părintele a mai pus o întrebare: „Veniți și voi duminică?”

Se pare că și polițiștii sunt oameni.

— Bere gratis? au răspuns ei. Nu putem refuza așa ceva.

Minunat.

•

Deci, totul e pregătit. Toată lumea merge. Familiile. Bețivanii. Ticăloșii. Ateii. Sataniștii. Gotheri locali. Toată lumea. Berea gratuită îi adună pe toți. Să fiți siguri. Berea gratuită e la fel de sigură precum casele.

În noaptea de vineri, sunt de tură, dar sâmbătă sunt liber.

Și, în acea zi, se întâmplă două lucruri.

Primul este că părintele vine la mine. Îi ofer supă, pe post de prânz. La jumătatea mesei, se oprește și văd că pe față i se așterne emoția.

— Ed, trebuie să-ți spun ceva, zise el și își lasă jos lingura.

•

Mă opresc și eu din mâncat.

— Ce anume, părinte?

— Știi tu, se spune că sunt nenumărați sfinți care n-au treabă cu biserica și nu știu mai nimic despre Dumnezeu. Dar se spune și că Dumnezeu merge alături de acești oameni, fără ca ei s-o știe. Ochii lui mă pătrund acum, urmați de cuvinte. Tu ești unul dintre acești oameni, Ed. Este o onoare că te-am cunoscut.

Sunt uluit.

Mi s-a spus în multe feluri, de multe ori – dar nimeni nu mi-a spus vreodată că ar fi o onoare să mă cunoască.

Brusc, îmi amintesc că Sophie a întrebat dacă sunt un sfânt, iar eu i-am răspuns că sunt și eu un prost de muritor.

De data aceasta, permit gândului să mă pătrundă.

— Mulțumesc, părinte, spun.

— Plăcerea e de partea mea.

Al doilea lucru care se întâmplă este că fac câteva vizite prin oraș. Mai întâi, trec pe la Sophie, pentru o vizită foarte scurtă. O întreb dacă reușește să vină duminică, la care ea răspunde:

— Bineînțeles, Ed.

— Adu-ți și familia, îi sugerez eu.

— Așa voi face.

Apoi, merg la Milla acasă și o întreb dacă îmi permite să o conduc la biserică duminică.

— Voi fi încântată, Jimmy.

Pe scurt, este extrem de bucuroasă.

Apoi.

Ultima vizită.

Bătând la ușa lui Tony Reilly, nu mă simt prea optimist.

— O, spune el, tu erai. Dar pare suficient de bucuros să mă vadă. I-ai transmis mesajul fratelui meu?

— Da, spun eu. Și, apropo, numele meu este Ed.

Sunt puțin stânjenit. Urăsc să le spun oamenilor ce au de făcut ori să-i rog s-o facă. Și totuși, mă uit în ochii lui Tony O'Reilly și continui să vorbesc:

— Am fost…

Restul propoziției rămâne pierdut.

— Ce?

Îmi adun gândurile, dar le păstrez pentru mine. Folosesc altele, în locul lor.

— Cred că știi despre ce e vorba, Tony.

— Da, confirmă el. Știu. Am văzut graffiti-ul.

Cobor privirea și mi-o ridic din nou.

— Și, cum rămâne?

Deschide ușa din plasă și mă tem că va deveni violent, dar îmi cere să intru și ne așezăm în sufragerie. Poartă aceeași îmbrăcăminte în care l-am văzut ultima dată. Pantaloni scurți, maiou și papuci de casă. Nu arată prea feroce, dar cred cu îndârjire în răutatea celor care se îmbracă astfel. Cei mai periculoși criminali poartă pantaloni scurți, strâmți, maiouri și curele.

Fără să mă întrebe, aduce băuturi reci.

— Lichior de portocale, bine?

— Bineînțeles.

Are chiar și gheață sfărâmată în el. Cred că are un frigider din acela minunat, care le face pe toate.

Aud niște copii care aleargă prin curtea din spate și, în curând, le văd și fețele apărând și dispărând, după cum se ridică sau coboară pe o trambulină.

— Ticăloși mici, chicotește Tony.

Are același tip de umor ca și fratele său.

Câteva minute, urmărim o emisiune specială, foarte interesantă, despre lupta cu odgonul într-un spectacol de genul *Wide World of Sports*[15], dar când pe ecranul gigantic apar reclamele, Tony îmi acordă din nou toată atenția.

— Deci, spune-mi, Ed. Bănuiesc că te întrebi de ce între mine și fratele meu s-a creat o așa ruptură.

Nu mă pot ascunde.

— Ei bine, da.

— Vrei să auzi ce s-a întâmplat?

Îl privesc.

Cu sinceritate.

Și scutur din cap.

— Nu, nu e treaba mea.

Tony răsuflă zgomotos și soarbe din pahar. Îl aud cum zdrobește și mai mult gheața în gură. Nu realizez, dar i-am dat răspunsul corect.

Unul dintre copii intră în cameră plângând.

— Tati, Ryan tot mă…

— Of, nu te mai plânge atâta și șterge-o! strigă Tony.

[15] Serie de antologii sportive difuzată de televiziunea americană (n.tr.).

Copilul se gândește dacă are sens să plângă mai tare, dar se îmbărbătează. Se adună.

— Tati, ăla e lichior?

— Da.

•

Pentru o clipă, am senzația că țâncul îl întreabă pe tatăl său dacă e prietenos sau abordabil. Abia după aceea, îmi amintesc de băutură[16].

— Pot să beau și eu?

— Care e cuvântul magic?

— Te rog?

— Chiar așa. În aceeași propoziție.

— Pot să beau și eu lichior, te rog?

— Da. E mai bine, George. Acum șterge-o la bucătărie și pregătește lichiorul, da?

Copilul strălucește de fericire.

— Mulțumesc, tati.

— Ai dracului copii, râde Tony. N-au deloc maniere…

— Știu, spun și râdem amândoi.

Râdem și Tony spune:

— Știi, Ed? Dacă te uiți cu atenție, s-ar putea să mă vezi acolo mâine.

În sinea mea, mă bucur, dar n-o arăt.

Asta e bine.

— Mulțumesc, Tony.

— Oh, tată! strigă George din bucătărie. Am vărsat lichiorul!

— Știam eu!

Tony se ridică, scuturând din cap.

— Mă ierți că nu te conduc, dar trebuie să mă ocup de mizeria asta!

— Nu-ți face probleme.

Părăsesc ușurat uriașul ecran TV și uriașa casă. Un rezultat mulțumitor.

•

Dorm mai profund decât mi-aș fi imaginat că e posibil și mă trezesc devreme. Seara trecută, am început să citesc o carte minunată și ciudată, cu titlul *Table of Everything*[17]. O caut, dar îmi dau seama că a căzut între pat și perete. Când o caut, îmi amintesc că astăzi e ziua cea mare. Ziua în care faci cunoștință cu un preot. Renunț la căutare și mă ridic din pat.

Audrey, Marv și Ritchie ajung la mine pe la opt și ne îndreptăm împreună spre biserică. Părintele a ajuns deja și se plimbă, repetându-și predica.

---

[16] Cordial: „lichior" sau „prietenos, cordial" (n.tr.).

[17] *Tabelul cu de toate*, colecție de povestiri scrisă de Trudy White (n.tr.).

Încep să apară și alții.

Camaradul lui Marv, cu butoiașele și instalația pentru karaoke.

Tipii de la castelul de sărituri.

Am adus grătarele și i-am organizat pe Ritchie și pe cei câțiva prieteni ai lui să păzească berea, cât durează predica.

Pe la zece fără un sfert, oamenii încep să se arate în grupuri și realizez că trebuie să mă duc s-o iau pe Milla.

— Hei, Marv…

Nu-mi vine să cred că fac asta.

— Poți să-mi împrumuți mașina zece minute?

— Ce? Și-mi dau seama că are de gând să profite la maximum de situație. *Tu* vrei să împrumuți rahatul meu de mașină?

N-am timp de asta.

— Da, Marv. Retractez tot ce am spus vreodată despre mașina ta.

— Și?

Și?

Și atunci îmi dau seama.

— Și n-o să mai spun niciodată nimic rău despre ea.

Surâde afectat și victorios și îmi aruncă cheile.

— Ai grijă de ea, Ed.

Chiar nu era nevoie să mai menționeze asta. Marv știe că trebuie să fac eforturi colosale, ca să nu spun ceva. Chiar așteaptă, ticălosul, poate cedez, dar reușesc să-mi țin gura închisă.

— Bun băiat, spune el și plec.

Milla mă așteaptă nerăbdătoare și deschide ușa înainte chiar să apuc să urc treptele verandei.

— Bună, Jimmy, spune ea.

— Bună, Milla.

Ajunși la mașină, îi deschid portiera, apoi ne îndreptăm spre biserică. O briză plăcută pătrunde prin geamul spart.

Când ajungem, e zece fără cinci și sunt uluit. Biserica este plină ochi. O văd chiar și pe mama intrând, îmbrăcată într-o rochie verde. Nu cred că îi pasă prea mult de bere. Vrea doar să știe tot ce se întâmplă.

Găsesc un scaun liber și o rog pe Milla să se așeze acolo.

— Și tu, Jimmy? întreabă ea nervoasă. *Tu* unde vei sta?

— Nu-ți face griji, îi spun.

Găsesc eu unde, dar nu mă grăbesc să caut. Prefer să mă alătur oamenilor care stau în picioare în spatele bisericii, așteptând ca Părintele O'Reilly să își facă apariția.

Când se face ora zece, clopotele bisericii pun stăpânire pe congregație și acum toată lumea – copiii, doamnele pudrate cu poșete, bețivanii, adolescenții și aceiași oameni care sunt întotdeauna aici – tace.

Părintele.

Iese.

Iese și toată lumea așteaptă cuvintele lui.

Un timp, se mulțumește să privească mulțimea. Apoi, zâmbește realist și spune:

— Bună, vouă, tuturor.

Și toată lumea o ia razna. Toți aplaudă și ovaționează, iar părintele pare mai plin de viață ca niciodată. Ceea ce nu știam este că și el are câteva trucuri la dispoziție.

Încă nu se spun alte cuvinte.

Nu se spun rugăciuni.

Așteaptă să se facă liniște, scoate o muzicuță de sub anteriu și începe să cânte o melodie nostalgică. La jumătatea cântării, apar trei bărbați ca niște epave, îmbrăcați în costume, unul bătând într-un pocal, altul cântând la vioară, iar ultimul cântând și el la o muzicuță. Una mare.

Toți cântă, iar muzica rezonează în biserică și peste oameni se revarsă o atmosferă cum n-am mai simțit niciodată.

Când se opresc, mulțimea explodează din nou, iar părintele așteaptă.

În cele din urmă, spune:

— Acel cântec a fost pentru Dumnezeu. A venit de la El și Îi este dedicat. Amin.

— Amin, repetă mulțimea.

•

Părintele a vorbit câtva timp, iar mie mi-a plăcut tot ce a spus și modul în care a spus-o. Nu vorbește ca predicatorii din bisericile pline de foc și pucioasă, unde auzi mai curând tâmpenii, decât ceva bun. Părintele vorbește cu o sinceritate care te hipnotizează. Nu despre Dumnezeu, ci despre apropierea dintre oamenii acelui oraș. Despre lucrurile făcute împreună. Despre ajutorul reciproc. Și despre a fi împreună, în general. Îi invită să facă asta în biserica lui, în fiecare duminică.

Îi pune pe tipii ăia, Joe, Graeme și Joshua, să citească. Sunt lipsiți de speranță și lenți la vorbă, dar sunt aplaudați ca niște eroi când termină și vezi cum mândria le schimonosește fețele. E un pas mare de la furatul banilor, țigărilor și hainelor.

Un timp, mă întreb unde ar putea fi Tony. Când mă uit prin mulțime, încercând să-l văd, Sophie îmi surprinde privirea și ridicăm amândoi mâna în

semn de salut, iar ea se întoarce să asculte cuvintele. Nu-l găsesc nicăieri pe Tony.

La sfârșit, părintele dirijează o versiune a cântecului favorit al școlarilor – singurul pe care îl știe toată lumea – „He's Got the Whole World in His Hands". Toată lumea cântă și aplaudă, iar când se termină, îl văd în sfârșit pe Tony.

Își face loc prin mulțime și ajunge lângă mine.

— Bună, Ed, mă salută.

De fiecare mână i se anină un copil.

— Ceva lichior? întreabă el. Pentru copii.

— Nu-ți face griji.

Poate cinci minute mai târziu, părintele mă vede cu Tony, stând în picioare, în spate.

Se apropie de sfârșit deja și încă nu s-a ținut nicio rugăciune. Thomas O'Reilly se hotărăște pentru una.

Și spune:

— Oameni buni, mă voi ruga acum, întâi cu voce tare, apoi în tăcere. Puteți să spuneți orice rugăciuni doriți, în timpul acesta.

Cu capul plecat, spune:

— Doamne Dumnezeule, Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru acest moment de slavă și pentru acești oameni minunați. Îți mulțumesc pentru berea gratis (mulțimea râde) și Îți mulțumesc pentru muzica și cuvintele pe care ni le-ai dăruit astăzi. Și totuși, mai presus de toate, Doamne, Îți mulțumesc că fratele meu a putut fi aici astăzi și Îți mulțumesc pentru anumite persoane din lume care au un gust execrabil în materie de haine… Amin.

— Amin, repetă mulțimea.

— Amin, spun și eu, întârziat, și acum, ca mulți dintre oamenii de față, mă rog pentru prima dată în ani de zile.

Mă rog:

„Doamne, să fie Audrey bine și Marv, și mama, și Ritchie, și toată familia mea. Te rog să-l primești în brațele Tale pe tata și Te rog, Te rog, ajută-mă cu mesajele pe care trebuie să le distribui. Te rog să mă ajuți să-mi fac datoria bine…"

Ultimele cuvinte ale părintelui ajung la urechile publicului un minut mai târziu.

— Vă mulțumesc tuturor. Și să înceapă petrecerea.

Mulțimea ovaționează încă o dată.

Ritchie și Marv se ocupă de grătar. Eu și Audrey ne ocupăm de bere. Părintele O'Reilly are grijă de mâncarea și băuturile copiilor și nimănui nu-i lipsește nimic.

Când se termină mâncarea și băutura, scoatem stația de karaoke și mulți hotărăsc să cânte tot felul de cântece. Petrec mult timp cu Milla, care găsește niște fete, după cum se exprimă ea, cu care a mers la școală. Stau toate pe o bancă și una dintre ele nu are picioarele suficient de lungi ca să ajungă la pământ. Își leagănă înainte și înapoi picioarele încrucișate la glezne și acesta e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut toată ziua.

Reușesc chiar să o conving pe Audrey să cânte cu mine. „Eight Days a Week" a formației Beatles. Bineînțeles, Ritchie și Marv dărâmă casa când reproduc melodia lui Bon Jovi, „You Give Love a Bad Name". Jur, tot orașul acesta trăiește în trecut.

Dansez.

Dansez cu Audrey, Milla și Sophie. Și cel mai mult îmi place să le învârt și să le aud râzând.

Când totul se termină și o duc pe Milla acasă, ne întoarcem la biserică și facem curățenie.

Ultimii oameni pe care îi văd în ziua aceea sunt Thomas și Tony O'Reilly, care stau pe treptele bisericii, fumând împreună. Probabil că nu se vor mai vedea câțiva ani de acum înainte, dar nu le pot cere mai mult decât atât.

N-am știut că părintele fumează.

9 ♣ Apar polițiștii

În acea noapte, primesc niște vizite – mai întâi vine părintele O'Reilly, apoi poliția.

Părintele bate la ușa mea și rămâne acolo, fără să spună nimic.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Dar părintele păstrează tăcerea. Se mulțumește să stea acolo și să mă urmărească. Îmi privește fața, ca și când ar încerca să-și explice ce anume s-a întâmplat astăzi. În cele din urmă, renunță la cuvinte. Se apropie un pas, își pune mâinile pe umerii mei și mă privește foarte serios în ochi. Văd că este cuprins de emoții. Se transformă într-un mod foarte pașnic, foarte sfânt.

Cred că este prima dată când părintele are ocazia să mulțumească pentru ceva. De obicei, ceilalți au motive să-*i* mulțumească. Cred că de aceea expresia îi este atât de pierdută și de aceea recunoștința de pe chip se poticnește în drum spre mine.

— Nu te îngrijora, îi spun.

O fericire tăcută se întinde între noi ca o punte, pe care o menținem între noi pentru un timp.

Când pleacă, îl urmăresc îndepărtându-se, până când nu-l mai văd.

•

Poliția se arată înjur de zece și jumătate. În mâini au perii de spălat și o soluție de săpun lichid.

— Pentru spălat vopseaua de pe drum, spun ei.

— Mulțumesc mult, spun eu ironic.

— Măcar atât să facem și noi.

Din nou, la trei dimineața, sunt pe strada principală a orașului, de data aceasta frecând vopseaua de pe șosea.

„De ce eu?” Îl întreb pe Dumnezeu.

Dumnezeu nu spune nimic.

Râd și stelele mă privesc.

E bine să trăiești.

10 ♣ Misiunea ușoară și înghețata

Brațele și umerii mă dor ca dracu’ în următoarele câteva zile, dar tot cred că a meritat.

În timpul acesta, o găsesc pe Angie Carusso. În cartea de telefoane nu sunt decât câțiva cu numele de Carusso și îi elimin unul câte unul, până când o găsesc.

Are trei copii și pare să fi fost o mamă adolescentă tipică pentru acest oraș. Are doi băieți și o fată și lucrează cu jumătate de normă la farmacie. Părul îi este scurt și de un castaniu-închis și e drăguță în rochia ei de lucru. Este unul dintre halatele acelea albe, până la genunchi, pe care par să le poarte toți asistenții de farmacie. Îmi plac.

În fiecare dimineață, își pregătește copiii pentru școală și-i conduce. De trei ori pe săptămână, trebuie să meargă la slujbă. În celelalte două, se întoarce acasă.

O urmăresc de la distanță și observ că își primește salariul joia. În acele după-amiezi, își ia copiii și-i duce în același parc în care stăteam cu Portarul când a venit Sophie și mi-a vorbit.

Cumpără fiecărui copil câte o înghețată, iar ei le mănâncă mai repede decât credeam că se poate. Imediat ce termină, mai vor una.

— Nu, știți regula, le spune Angie. Mai căpătați una săptămâna viitoare.

— Te rugăm?

— Te rugăm?

Unul dintre ei face o criză și, pentru o secundă, îmi doresc să-l pot pune la punct. Din fericire, se oprește destul de repede, pentru că vrea să se dea pe tobogan.

Angie îi urmărește un timp, până se plictisește și-i târăște după ea acasă.

Știu.

Știu deja.

„Asta e ușoară", gândesc.

Ușoară precum înghețata. Urmărind-o cum se îndepărtează, picioarele ei sunt cele care mă întristează. Nu știu de ce. Cred că pentru că se mișcă mai încet decât ar fi normal pentru vârsta ei. Își iubește copiii, dar o încetinesc. Merge puțin aplecată într-o parte, ca să-și poată ține fiica de mână.

— Ce avem la cină, mami? întreabă unul din băieți.

— Nu știu încă.

Își îndepărtează delicat o șuviță de păr castaniu de pe ochi și continuă să meargă, ascultându-și fiica. Fetița îi povestește lui Angie despre un băiat de la școală, care tot o șicanează.

În ceea ce mă privește, continui să urmăresc pașii mici pe care îi fac picioarele hoinare ale lui Angie.

Încă mă întristează.

După aceea, intru de mai multe ori pe tura de zi, iar serile, mă plimb mult. Prima oprire este strada Edgar, unde luminile sunt aprinse și le pot vedea pe mamă și pe fiică mâncând. Îmi dau seama dintr-odată că, fără un bărbat în casă, probabil că nu au suficienți bani să-și achite facturile. Pe de altă parte, probabil că soțul oricum bea o mare parte din bani, așa că sunt destul de sigur că preferă să fie mai săracă, decât să-l aibă în preajmă.

Trec și pe lângă casa Millei și, mai târziu, îl sun pe părintele O'Reilly, care încă e pe val după adunarea din Ziua în care faci cunoștință cu un preot. La slujba din săptămâna următoare au fost considerabil mai puțini oameni, dar biserica tot a fost mult mai plină decât era altădată.

În cele din urmă, am mers la fiecare adresă la care locuiesc persoane pe nume Rose. Sunt cam opt și, la a cincea încercare, o găsesc pe cea pe care o caut.

Gavin Rose.

Băiatul are paisprezece ani, poartă haine vechi și are un rânjet permanent pe buze. Are părul destul de lung, iar cămășile din flanelă seamănă cu niște zdrențe. Îi atârnă pe spate.

Merge la școală.

Este un adolescent dur și fumător.

Are ochi albaștri, de culoarea apei proaspete de toaletă, și pe față are împrăștiați vreo doisprezece pistrui.

A, și încă un lucru…

Este un ticălos.

•

De exemplu, intră în magazinele mici și este foarte obraznic cu proprietarii care nu vorbesc foarte bine limba engleză. Fură din acele magazine – tot ce poate intra sub braț sau în pantaloni. Îi împinge pe băieții mai puțin puternici și îi scuipă dacă are ocazia.

Cât timp îl supraveghez înainte să meargă la școală, evit să fiu depistat de Sophie. Temeri de altădată ies la suprafață și mă cutremur la ideea că m-ar observa și ar crede că-mi place să mă învârt pe lângă școli. Urmărind.

Dar, în cele mai multe dintre cazuri, îl văd pe Gavin Rose

Trăiește cu mama lui și cu un frate mai mare.

Mama lui fumează țigară de la țigară și poartă cizme UGG[18], iubește băutura, iar fratele mai mare e la fel de rău ca Gavin. De fapt, este o dilemă să decizi care este mai rău.

Locuiesc la ieșirea din oraș, nu departe de un pârâu murdar și spumegos, care izvorăște din râu. Caracteristica definitorie a acestui loc este că singurul lucru pe care îl fac frații Rose este să se bată. Dacă merg acolo dimineața, se ceartă. Dacă merg seara, se iau la pumni. Și tot timpul își aruncă invective.

Iar mămica nu-i poate controla.

Ca să suporte situația, bea.

Adoarme pe canapea, când ultima telenovelă spală ecranul, și pe ea, cu lacrimi.

Pe parcursul unei săptămâni, i-am văzut pe băieții aceia bătându-se de cel puțin douăsprezece ori, până într-o seară, marți, când are loc bătaia cea mai cumplită, care începe la ușă și continuă după colțul casei, iar fratele mai mare, Daniel, îl bate crunt pe Gavin. Gavin se prăbușește la pământ, iar Daniel îl ridică de guler.

Ii ține o predică fratelui său și îl zguduie, de-i zboară capul.

— Ți-am spus să – nu – te – atingi – de lucrurile – *mele*!

Îl izbește de pământ, înainte de a intra în casă.

Gavin rămâne acolo și, după câteva minute, se ridică în mâini și genunchi, sub privirile mele de vizavi.

În cele din urmă, după ce verifică dacă îi curge sânge, înjură și se deplasează, când mergând, când alergând pe stradă. Tot timpul vorbește despre ură și despre cum o să-și ucidă fratele, până când, în cele din urmă, se

---

[18] Cizme din piele de oaie (n.tr.).

oprește și se așază în rigolă, la capătul pantei, unde de o parte și de alta a drumului sunt tufișuri.

Și acesta este momentul meu.

•

Mă îndrept spre el și mă opresc în fața lui și, trebuie să v-o spun, începe să mă cuprindă o stare de nervozitate. Băiatul e dur și nu-mi va ceda fără luptă.

Deasupra noastră luminează un felinar, veghindu-ne.

O adiere îmi răcorește sudoarea de pe față și, încet, văd cum umbra mea îl calcă pe Gavin Rose.

•

El își ridică ochii.

— Ce dracu' vrei și *tu*?

Pe față îi curg lacrimi fierbinți, iar ochii mușcă.

Scutur din cap.

— Nimic.

— Atunci, vezi-ți de drum, onanist de clasă ce ești, ori te bat de te c… pe tine.

„Are paisprezece ani, gândesc. Îți amintești de strada Edgar?" E floare la ureche.

— Atunci, fă-o, pentru că nu plec, îi spun.

Umbra mea îl acoperă complet, iar el rămâne nemișcat. Așa cum mi-am imaginat, doar gura ce e de el. Smulge iarba și o aruncă pe drum. O smulge de parcă ar fi păr. Mâinile îi sunt feroce.

După un timp, mă așez în rigolă, la câțiva metri de el și mă folosesc de vorbe ca să distrug neantul provocat de amenințarea lui.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, dar nu-l privesc.

Funcționează doar dacă nu-l privesc.

— Fratele meu e complet cretin și tare îmi doresc să-l omor, izbucnește el.

— Foarte frumos din partea ta.

— Mă iei peste picior? se oțărăște el la mine.

Dau din cap, încă refuzând să-l privesc.

— Nu, bineînțeles că nu.

„Ticălosule", gândesc.

Începe să repete:

— Vreau să-l omor. Vreau să-l omor. Vreau să-l omor. Vreau. Să-l omor. Pe *fratele meu*.

Părul furios îi acoperă fața. Pistruii i se aprind sub felinar.

Îl privesc pe băiat și mă gândesc la ce am de făcut.

Mă întreb dacă băieții ăștia, din familia Rose, s-au confruntat vreodată cu lumea adevărată.

Dacă nu, e momentul să o facă.

J ♣ Culoarea buzelor ei

După-amiaza de joi pare să se desfășoare într-un mod plăcut.

Angie Carusso își derulează rutina la serviciu și își ia copiii de la școală. Merge cu ei în parc și hotărăsc asupra înghețatei pe care o vor primi. Unul dintre ei ia decizia vicleană de a alege înghețată mai ieftină, ca să capete două. Băiatul îi sugerează ideea lui Angie, iar Angie îi răspunde că tot numai una are voie. Atunci se răzgândește și preferă o înghețată mai scumpă.

Intră în magazin și eu îi aștept în parc. Stau pe una dintre băncile mai îndepărtate și îi aștept să iasă. După ce ies ei, intru și eu în magazin și încerc să-mi dau seama ce fel de înghețată ar prefera Angie Caruso.

„Grăbește-te, gândesc, ori până să ieși tu, vor fi plecați.” În cele din urmă, decid să-mi cumpăr una cu două arome. Mentă și bucăți de ciocolată și fructul pasiunii, într-un cornet din napolitană.

Când ies, copiii încă își ling înghețatele. Toți sunt așezați pe o bancă.

Mă îndrept spre ei.

Mă împiedic în cuvinte și sunt surprins că reușesc să le pronunț corect.

— Scuzați-mă, eu… Angie și copiii se întorc și mă privesc. Din apropiere, Angie e frumoasă și stranie. V-am văzut aici de câteva ori și am observat că niciodată nu-ti iei înghețată.

Mă privește de parcă aș fi nebun.

— M-am gândit că meriți și tu una.

Neîndemânatic, i-o întind și deja verdele și galbenul se preling peste marginile cornetului.

Întinde mâna și o ia, cu o expresie surprinsă și pe jumătate prăbușită. Câteva secunde, privește fix înghețata. După care, limba salvează râurile de înghețată topită.

După ce curăță bine cornetul, încearcă să muște din înghețată, de parcă ar comite păcatul originar. *Să o fac sau să nu o fac*? Mă privește neliniștită înainte de a se înfrupta din ciocolata cu mentă. Când băieții atacă panta alunecoasă a toboganului, buzele îi sunt deja de un verde-deschis. Lângă ea a rămas fata care, arătând spre buzele ei, comentează:

— Se pare că și tu ai căpătat înghețată astăzi, mami.

Angie îi dă fiicei sale la o parte bretonul din ochi.

— Da, Casey, așa se pare, nu? Du-te și tu, îi spune. Du-te la frații tăi și te joacă.

Casey se duce la frații ei și rămânem singuri lângă bancă.

E o zi caldă și umedă.

Angie Caruso își mănâncă înghețata și mă întreb ce să fac cu mâinile. Ea face cercuri cu buzele în jurul mentei și ajunge acum la fructul pasiunii, cu mișcări drăguțe și lente. Își folosește limba ca să împingă înghețata în cornet, să nu se golească. Pare că nu suportă ideea unui cornet gol.

•

Mâncând, își supraveghează copiii. De-abia au observat că sunt de față, fiind mai ocupați să-și strige mama și să se certe în legătură cu cine ajunge mai sus cu leagănul.

— Sunt frumoși, spune Angie cornetului, în cea mai mare parte a timpului. Dă din cap și continuă să vorbească: Când eram mai tânără, eram lipsită de griji. Acum am trei copii și sunt singură.

Privește leagănele și văd că-și imaginează cum ar fi arătat viața dacă n-ar fi fost copiii acolo. Vina acestor gânduri o doboară. Pare să fie o prezență continuă în viața ei. Nu e prea departe niciodată, în pofida iubirii pe care o poartă copiilor.

Realizez că nimic nu-i mai aparține, în timp ce ea aparține tuturor.

Urmărindu-și copiii, plânge. Măcar asta își permite. Lacrimi pe față și înghețată pe buze.

Nu are chiar gustul de altădată.

•

Și totuși, când se ridică, Angie Caruso îmi mulțumește. Mă întreabă cum mă cheamă, dar îi spun că acest lucru nu contează.

— Ba da, protestează ea, contează.

Atunci mă răzgândesc:

— Mă cheamă Ed.

— Ei bine, mulțumesc, Ed, spune ea. Îți mulțumesc.

Îmi mai mulțumește de câteva ori, dar cele mai frumoase cuvinte pe ziua de astăzi le aud venind din dreapta mea, când credeam că totul s-a terminat. Și vin de la fată, de la Casey. Se răsucește sub mâna lui Angie și spune:

— Săptămâna viitoare îți dau să guști de la mine, mami.

Cumva, mă simt trist și golit, dar am convingerea că am făcut ce trebuia. Măcar o dată, o înghețată pentru Angie Caruso.

Îmi voi aminti toată viața culoarea înghețatei pe buzele ei.

Q ♣ Sânge și trandafiri

Acum trebuie să rezolv problema cu frații Rose și, cum am spus, nu cred că s-au confruntat cu lumea reală până acum. Probabil că nu au fost niciodată întrebați cum ar reacționa, în cazul în care un străin ar interveni în bătăile lor.

Știu unde locuiesc.

Am numărul lor de telefon și sunt pregătit.

•

La începutul săptămânii următoare, sunt mai des în tura de dimineață și mă duc la ei în fiecare noapte liberă. De fiecare dată, se ceartă. Dar nu se bat cu adevărat, așa că mă întorc acasă dezamăgit. La întoarcere, mă uit după cea mai apropiată cabină telefonică și găsesc una, la câteva străzi distanță.

În următoarele două nopți sunt de serviciu și decid că ăsta e un lucru bun. De-abia s-au bătut zdravăn, așa că le mai trebuie câteva zile ca să adune energie pentru o altă bătaie. E suficient ca Gavin să plece din nou de acasă. Misiunea mea nu este una plăcută.

•

Duminică noaptea, se întâmplă.

Mă aflu acolo de aproape două ore, când casa se cutremură și Gavin iese din nou, ca furtuna.

Se întoarce în același loc de data trecută și se așază în rigolă.

Și, din nou, mă duc la el.

Umbra mea îi atinge conturul corpului.

— Iar *tu*, îmi vorbește el, dar nici măcar nu se uită la mine.

Mâinile mele coboară și îl apucă de guler.

•

Mă simt de parcă mi-aș fi abandonat trupul.

Mă văd cum îl târăsc pe Gavin Rose în tufiș și-l bat până cade pe iarbă, în țărână și în ramurile căzute ale copacilor.

Pumnii mei îi cotropesc fața și îi fac o gaură în stomac.

Băiatul plânge și mă imploră. Vocea îi tremură.

— Nu mă omorî, nu mă omorî…

Îi văd ochii și mă asigur că nu mă uit în ei și îl lovesc în nas cu pumnul, ca să-i distrug cu totul privirea. E lovit, dar continui să-l atac. Trebuie să mă asigur că, atunci când voi fi terminat cu el, nu mai mișcă.

Îi miros teama emanând din el.

Teama care curge din el.

Care se ridică și îmi intră în nas.

Îmi dau seama că acest lucru ar putea să se întoarcă împotriva mea, dar pare să fie singura opțiune pe care o am.

A venit momentul să vă explic faptul că, până la misiunea din strada Edgar, nu am lovit pe nimeni, niciodată. Nu-mi place, mai ales când este vorba despre un băiețel, care n-are multe șanse contra mea. Oricum, asta nu mă poate opri. Sunt posedat și continui să-l bat pe Gavin Rose, să-i lovesc fața și trupul. Este întuneric și vântul stăruie prin tufișuri.

Nimeni nu-l poate ajuta.

Cu excepția mea.

Și cum fac eu asta?

Îi mai dau un șut și mă asigur că nu va putea să se miște pentru măcar cinci sau zece minute.

Mă dau la o parte, gâfâind.

Gavin Rose nu mai pleacă nicăieri.

•

Cu mâinile pătate de sânge, mă îndepărtez repede de tufiș și ies în stradă. Trecând în viteză pe lângă casa familiei Rose, aud televizorul.

Când dau colțul și văd cabina telefonică, descopăr o mare problemă – în cabină este deja cineva.

— Ei bine, puțin îmi pasă ce spune *ea*, urlă o adolescentă grasă, cu un inel în buric. N-are legătură cu mine…

Nu mă pot abține.

„Ieși de-acolo, târfă proastă”, gândesc în sinea mea.

Dar ea nu face decât să devină și mai vehementă.

„Un minut, decid. Îi acord un minut, după care intru.”

Mă vede, dar e evident că puțin îi pasă. Se întoarce cu spatele la mine și continuă să vorbească.

„Foarte bine. Intru”, și bat în sticlă.

Ea răspunde întorcându-se spre mine și întrebând:

— *Ce vrei*?!

Cuvintele sună ca niște gloanțe. Încerc să fiu politicos.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar chiar trebuie să dau urgent un telefon.

— Șterge-o, amice!

În cel mai bun caz, pot spune că nu e fericită deloc.

— Uite ce e – ridic mâinile și-i arăt sângele de pe palme. Un prieten de-al meu a avut un accident și trebuie să sun la ambulanță…

Ea continuă să vorbească.

— Kel? Mda, tot eu. Ascultă, te sun din nou *într-un minut*. Spunând asta, se holbează obscen la mine. Bine?

Pune receptorul în furcă, apoi iese agale din cabina inundată de mirosul de transpirație și deodorant. Mirosul nu e prea fermecător, dar nici nu se compară cu duhoarea Portarului.

Închid ușa și formez numărul.

După trei apeluri, Daniel Rose ridică receptorul.

— Mda, alo.

Șoptesc, drăguț și dur:

— Acum ascultă-mă: dacă mergi la tufișul de la capătul străzii voastre, îl găsești acolo pe fratele tău, într-o stare destul de proastă. Îți sugerez cu tărie să te duci repede acolo.

— Cine e la telefon?

Închid.

•

— Mulțumesc, îi spun fetei, îndepărtându-mă.

— Sper să nu fie sânge pe receptor.

Drăguță fată.

•

Revenit pe strada familiei Rose, ajung exact la timp să văd urmările.

Daniel Rose își ajută fratele să ajungă acasă. Sunt destul de departe, dar văd cum îl susține, cu brațul în jurul umerilor. Pentru prima dată, par a fi frați.

Îmi imaginez câteva cuvinte pe care le-ar putea schimba: „Hai, Gavin. Ai să reușești. Hai să te ducem acasă și acolo te facem noi bine."

Pe mâinile mele este sânge și sânge este și pe stradă. Un moment, sper ca amândoi să fi înțeles ce fac și ce demonstrează prin actele lor.

Vreau să le spun eu, dar realizez că nu fac altceva decât să transmit mesajul. Eu nu descifrez și nici nu-l explic destinatarilor. Asta trebuie s-o facă singuri. Sperând că sunt capabili de asta, mă îndrept spre casă, spre apa de robinet și Portar.

K ♣ Fața treflelor

Ei bine, trebuie s-o spun, sunt foarte mulțumit de mine. În stânca mare de lângă pietrele care îmi străjuiesc casa erau sculptate trei nume și sunt destul de sigur că am îndeplinit misiunile.

Urc cărarea de-a lungul râului, însoțit de Portar și mă îndrept spre amonte, unde mă așteaptă numele din stâncă. Pentru Portar, se pare că drumul e cam dificil și îl privesc dezamăgit.

— Trebuia să vii neapărat, nu-i așa? Ți-am spus că drumul e anevoios, dar n-ai vrut să mă asculți.

Te aștept aici, se mulțumește el să-mi răspundă.

Îl mângâi și îmi continui drumul în amonte.

Escaladând stâncile mari, simt cum sunt cuprins de mândrie. Sentimentul de a mă afla acolo, victorios, mai ales după incertitudinea primei mele vizite, este unul minunat.

E după-amiaza târziu, dar nu este foarte cald așa că, atunci când ochii întâlnesc numele, de-abia simt transpirația.

Observ imediat ceva schimbat. Sunt aceleași nume, dar lângă ele, cineva a sculptat o bifa pentru fiecare dată în care mi-am finalizat misiunea.

Sunt foarte fericit să văd primul nume.

Thomas O'Reilly. O bifa mare.

Apoi, Angie Caruso. Încă o bifa.

După aceea…

Ce?

Privesc neîncrezător piatra, pentru că în dreptul numelui lui Gavin nu este niciun semn.

Cu brațul îndoit să mă scarpin pe coloană, stau acolo nedumerit.

— Ce trebuie să mai fac? întreb. Misiunea Gavin Rose era la fel de completă ca și celelalte.

Răspunsul nu poate fi prea departe.

•

Trec câteva zile și se apropie sfârșitul lui noiembrie. Se apropie jocul anual de fotbal pe gheață. Marv mă tot sună, îngrijorat de aparenta mea lipsă de interes.

Vine decembrie și, cu două nopți înainte de joc, încă sunt agitat din cauza lui Gavin Rose și a bifei invizibile de pe stâncă. M-am întors acolo și tot nu apăruse nimic. Am sperat că persoana care se ocupă de bife a întârziat, dar sub nicio formă n-ar fi întârziat trei-patru zile. Cine organizează asta nu ar permite niciodată așa ceva.

Nu pot dormi.

Îmi arăt enervarea fată de Portar.

Când văd că nici joi nu reușesc să dorm, mă duc la farmacia non-stop de la capătul străzii principale, să-mi iau ceva care să mă ajute să adorm. Ar fi trebuit să păstrez câteva pastile de dormit din cele pe care i le-am dat tipului de pe strada Edgar.

Ieșind din farmacie, observ un grup de băieți care pierd vremea vizavi.

Apropiindu-mă de casă, devine evident că mă urmăresc și, stând toți la intersecție, așteptând să se facă verde, remarc vocea lui Daniel Rose:

— El e, Gav?

•

Încerc să mă lupt cu ei, dar sunt prea mulți. Cel puțin șase. Mă târăsc pe o alee lăturalnică și mă bat cam cum l-am bătut eu pe Gavin. Mă lovesc cu mâinile și mă țin cu forța la pământ și mă lovesc cu rândul. Simt cum sângele îmi șiroiește pe față și cum îmi apar vânătăi pe coaste, pe picioare și în zona stomacului.

Iar ei se simt foarte bine.

— Asta o să te învețe minte să nu te mai legi de fratele meu.

Și acesta e Daniel Rose, făcând conversație. Mă lovește cu forță în coaste. Loialitatea doare.

— Hai, Gav – dă-i și tu una.

Gav face ce i se spune.

Îmi repede un bocanc în stomac și îmi dă un pumn în fată.

Apoi fug, în noapte. În ceea ce mă privește, încerc să mă ridic, dar cad la loc.

Mă târăsc acasă și mă simt de parcă am încheiat un ciclu care a început când am primit Asul de Treflă.

Când mă vede cum intru clătinându-mă pe ușă, Portarul pare șocat. Aproape îngrijorat. Tot ce pot face este să dau din cap și să-l asigur că sunt bine, zâmbind vag și dureros. Îmi imaginez că, în timp ce mi se întâmplă toate acestea, cineva sculptează în piatră o bifa mare lângă numele lui Gavin Rose. Misiunea s-a încheiat.

•

Mai târziu, în noapte, mă privesc în oglinda de la baie.

Ochii înnegriți.

Maxilarul umflat.

Pe gât mi se scurge un fir de sânge.

Mă privesc și fac tot ce pot ca să zâmbesc.

„Bine lucrat, *Ed*, îmi spun și privesc nemișcat preț de câteva secunde fața distrusă și însângerată din oglindă.

Și e straniu pentru că, de fapt, privesc urmele treflelor.

• PARTEA A TREIA: VREMURI GRELE PENTRU ED KENNEDY

A ♠ Jocul

Un țânțar îmi cântă la ureche și mă simt aproape recunoscător pentru companie. Sunt chiar tentat să cânt și eu cu el.

Este întuneric, am fața plină de sânge și, dacă ar vrea, țânțarul ar avea parte de o masă bună, fără efortul de a mă înțepa. Ar putea să se lase simplu în genunchi și să sugă sângele de pe obrazul meu drept și de pe buze.

Când mă ridic din pat, dușumeaua e rece și picioarele se bucură de senzația plăcută. Așternuturile par țesute cu fire de sudoare; acum mă sprijin de peretele din hol. Picături de sudoare mi se preling până la gleznă și se rostogolesc sub bolta piciorului.

Nu mă simt rău.

Când mă uit la ceas, de pe buze îmi scapă un hohot de râs; merg la baie și fac un duș rece. Apa înghețată îmi trimite flăcări în tăieturi și vânătăi, însă totul e minunat. E aproape patru dimineața și nu-mi mai este teamă. După ce îmbrac o pereche de blugi vechi și nimic altceva, mă întorc spre pat, în căutarea celor doi ași. Deschid sertarul și iau cărțile de joc. Lumina galbenă a camerei mă însoțește, în timp ce privesc fericit poveștile acelor cărți. Sunt copleșit de emoții când mă gândesc la Milla și la strada Edgar și sper ca Sophie să aibă o viață strălucitoare. Mă distrez pe seama părintelui O'Reilly, a străzii Henry și a Zilei în care faci cunoștință cu un preot. Și urmează Angie Carusso, pentru care îmi doresc să fi făcut mai mult. Și ticăloșii ăia de băieți Rose.

„Care va fi următoarea carte?" mă întreb.

Și mă aștept să fie cupa.

Aștept.

Lumina zilei și următorul as.

•

De data aceasta, vreau să se petreacă totul repede.

Vreau cartea acum. Fără obscurități. Fără ghicitori. Doar adresele. Doar numele și să mă trimiți acolo. Asta vreau.

Singura mea grijă este că, de câte ori mi-am dorit ca un lucru să meargă într-un anumit fel, a mers exact invers, perfect regizat pentru a mă pune în fața necunoscutului. Vreau ca Keith și Daryl să intre pe ușă din nou. Vreau să-mi dea următoarea carte de joc și să îl critice pe Portar pentru că miroase și are purici. Am lăsat și ușa descuiată, să poată intra într-o manieră civilizată.

Dar știu că nu vor veni.

•

Îmi găsesc cartea și mă îndrept spre sufragerie. Iau cu mine așii și, cât citesc, îi țin între degete.

Când mă trezesc din nou, sunt pe podea, cu cele două cărți de joc lângă mâna stângă. E deja zece și e foarte cald și cineva bate cu pumnul în ușă.

„Ei sunt”, gândesc.

— Keith? strig, ridicându-mă în genunchi. Daryl? Voi sunteți?

— Cine dracu’ e Keith?

Ridic privirea și îl văd pe Marv aplecat deasupra mea. Mă frec la ochi.

— Ce cauți aici? îl întreb.

— Așa se vorbește cu prietenii? Acum îmi vede bine fața și vergelele negre și galbene în care mi s-au transformat coastele. *Dumnezeule*, îi citesc gândul pe față, dar n-o spune. Îmi răspunde la întrebare cu un răspuns la cu totul altă întrebare. E tipic pentru Marv și frustrant. În loc să spună ce caută la mine, îmi povestește cum a intrat:

— Ușa era neîncuiată și Portarul m-a lăsat în sfârșit și pe mine să trec.

— Vezi? Ți-am spus că e OK.

Mă duc în bucătărie, cu Marv pe urmele mele. Mă întreabă cum mă simt.

— Și cum de-ai ajuns așa, Ed?

Pun ceainicul să fiarbă.

— Cafea?

Da, te rog.

Și bineînțeles, Portarul tocmai intră.

— Mulțumesc, răspunde Marv.

Sorbim cafeaua, iar eu îi povestesc lui Marv ce s-a întâmplat.

— Niște tipi tineri. Mi-au aruncat o privire și s-au năpustit prin spatele meu.

— I-ai pocnit și tu?

— Nu.

— De ce nu?

— Erau șase, Marv.

Marv clatină din cap.

— Isuse, lumea o ia razna.

Decide să revină la ceva mai puțin nebunesc.

— Crezi c-o să poți juca în seara asta?

Meciul anual de fotbal pe gheață.

Astăzi e ziua cea mare.

— Da, Marv. Și insist ca răspunsul să fie cât se poate de clar: Joc.

Dintr-odată, mă simt cât se poate de în formă pentru jocul anului. Deși sunt un dezastru din punct de vedere fizic, mă simt mai puternic ca niciodată și chiar mă bucură ideea de a fi luat la bătaie încă o dată. Nu mă întreba de ce. Nici eu nu înțeleg.

— Vino!

Marv se ridică și se îndreaptă spre ușă.
— Hai să-ți fac cinste cu micul dejun.
— Pe bune?
Lui Marv nu-i stă în fire să facă asemenea gesturi.
Plecând, îi cer să-mi spună **adevărul**.
— Ai face-o dacă ți-aș fi spus că m-am retras din joc?
Marv deschide portiera și urcă în mașină.
— Sub nicio formă.
Măcar e cinstit.

•

Dar mașina nu vrea să pornească.
— Să nu îndrăznești să spui ceva, zice el și se uită la mine.
Amândoi chicotim, ușurel.
E o zi bună. Simt asta.

•

Mergem pe jos până la o cafenea mizeră, din capătul străzii principale. Servesc ouă și salam și un soi de pâine aplatizată. Chelnerița este o femeie masivă, cu o gură uriașă și o batistă în mână. Dintr-un motiv necunoscut, mi se pare că seamănă cu o Margaret.
— Ce vreți, boiților?
Suntem șocați.
— Boiți? întreabă Marv.
Ne aruncă o privire de „N-am timp de asta”. E plictisită până la refuz. „Sunteți niște boiți, nu?” Și de-abia atunci am realizat că a spus „băieți”[19].
— Ei, îi spun lui Marv. Băieți.
— Ce?
— *Băieți*.
Marv frunzărește meniul.
Margaret își drege vocea.
Nevrând s-o enervăm și mai mult, comand rapid:
— Un milk-shake cu banane, dacă se poate.
Ea se încruntă.
— Nu mai avem lapte.
— Nu mai aveți lapte? Cum dracu' poate o cafenea să nu mai aibă lapte?
— Uite ce e, nu cumpăr eu laptele. Nu am nimic de-a face cu laptele. Știu doar că nu mai avem. De ce nu comandați ceva de mâncare?
Își iubește slujba doamna asta!

---

[19] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe pronunția relativ asemănătoare a cuvintelor *bores* (plicticoși) și *boys* (băieți) (n.tr.).

Simt asta.

— Dar pâine, aveți?

— Acum, n-o face pe-a deșteptul, boitule!

Mă uit prin cafenea, ca să văd ce mănâncă alții.

— Vreau ce mănâncă tipul acela de acolo.

Și toți trei ne întoarcem privirile spre tip.

— Ești sigur? mă avertizează Marv. Pare destul de experimental, Ed.

— Păi măcar au *căpătat* ce-au cerut, nu?

Și acum, Margaret chiar e nefericită. Și spune:

— Ia ascultă.

Se scarpină în cap cu pixul. Aproape că mă aștept să-și curețe urechile cu el.

— Dacă locul ăsta nu-i destul de bun pentru voi, boiților, puteți s-o ștergeți dracului și să găsiți alt loc în care să mâncați.

E nesuferită tare, ca să fim delicați.

— Bine, bine, îmi ridic mâna, aproape dând un pas înapoi.

— Dă-mi ce mănâncă tipul acela și o banană, OK?

— Bine gândit, aprobă Marv. Potasiu pentru joc.

Potasiu?

Nu cred că asta o să ajute.

— Și tu?

Margaret își mută atenția asupra lui Marv.

El se foiește stânjenit pe scaun.

— Ce spui de turtă cu cea mai aleasă selecție de brânzeturi pe care o aveți?

Trebuia s-o comită. Marv nu poate rezista să n-o facă pe deșteptul cu o persoană ca asta. E în firea lui.

Dar Margaret e bună. Are de-a face cu idioți ca noi tot timpul.

— Singura brânză de pe-aici ești tu, răspunde ea și trebuie s-o spun, pufnim amândoi în râs și o încurajăm puțin.

Dar ea alege să nu ne bage în seamă.

— Altceva mai doriți, boiților?

— Nu, mulțumim.

— Bine. Face 22 de dolari și 50 de cenți.

— *22 de dolari și 50 de cenți*?

Nu ne putem ascunde exasperarea.

— Ei bine, mda – să știți că asta-i o șandrama stilată.

— Asta-i evident – serviciul e incredibil.

Și acum ne aflăm pe terasa cafenelei în căldura ca de furnal, transpirând și așteptându-ne micul dejun. Margaret simte o plăcere deosebită să nu ne bage în seamă, în timp ce altora le duce farfurii cu mâncare. Aproape că ne-a venit

s-o întrebăm de câteva ori unde a dispărut mâncarea noastră, dar știm că asta n-ar fi făcut decât să ne întârzie și mai mult masa. Până să ne mâncăm noi micul dejun, unii iau deja prânzul și când, în sfârșit, ne vine mâncarea, Margaret ne-o aruncă pe masă de parcă ne-ar servi cu compost[20].

— Felicitări, iubito, spune Marv. Te-ai întrecut pe tine.

Margaret își suflă nasul și pleacă. Indiferență năprasnică.

— Cum e mâncarea ta? întreabă Marv după puțin timp. Ori, mai la obiect, *ce* e?

— Ouă, cașcaval și ceva.

— Măcar îți plac ouăle?

— Nu.

— Și atunci, de ce-ai cerut?

— Ei bine, nu arătau a ouă când erau pe farfuria celuilalt tip.

— Destul de corect. Vrei să-ți dau de la mine?

Îi accept oferta și mănânc puțin din turta lui. Nu e chiar rea și, la sfârșit, l-am întrebat pe Marv de ce a ales ziua de azi, dintre toate zilele, să mă scoată la un mic dejun în oraș. Nu s-a mai întâmplat până acum. Niciodată nu am luat micul dejun în oraș. Asta, iar Marv nu s-ar fi gândit niciodată să plătească pentru mine. Ar fi fost imposibil. În circumstanțe normale, ar fi preferat să moară.

— Marv, am spus, privindu-l în ochi, de ce suntem aici?

El clatină din cap.

— Vrei să te asiguri că mă prezint la jocul din seara asta, nu? Vrei să mă îndulcești.

Marv nu mă poate minți cu chestia asta și o știe.

— Cam asta ar fi.

— Voi fi acolo, îi spun. La patru fix.

— Bine.

•

Restul zilei se scurge pe nesimțite. Din fericire, Marv mă lasă liber următoarele câteva ore, așa că mă întorc acasă și dorm.

Când vine momentul, mă îndrept spre terenuri împreună cu Portarul, care s-a molipsit de fericirea mea recentă, în pofida aspectului meu îngrozitor.

Ne oprim la Audrey.

Nu-i nimeni acasă.

Poate că a ajuns deja la Terenuri. Urăște fotbalul, dar în fiecare an o găsești acolo.

---

[20] Îngrășământ pe bază de bălegar (n.tr.).

E aproape patru fără un sfert când pătrundem în valea unde se află terenurile și îmi amintesc cum stăteam cu Sophie lângă pistele de atletism. Jocul acesta de fotbal pare demn de milă, prin comparație – ceea ce și este. Pe terenul de fotbal deja se adună mulțimea, în timp ce pista de atletism este pustie, în afara imaginilor fetei desculțe.

Cât pot, o admir pe frumoasă, apoi mă întorc cu spatele la ea și înfrunt ceea ce mi se oferă.

•

Pe măsură ce mă apropii, mirosul de bere devine mai puternic. E torid. Sunt cam treizeci și două de grade.

Cele două echipe se află în colțuri diferite ale terenului și mulțimea de câteva sute crește, încetul cu încetul. Deja se transformă într-un soi de eveniment. Are loc în prima sâmbătă din decembrie și mă gândesc că este a cincea oară când se organizează. Pentru mine, este al treilea an.

Îl las pe Portar la umbra unui copac și, când mă apropii de echipă, cei care mă observă se mai uită o dată la fața mea. Interesul, totuși, îi părăsește destul de repede. Sunt tipul de oameni care văd vânătăi și sânge destul de des.

În nici cinci minute, sunt aruncat într-un tricou albastru cu dungi roșii și galbene pe el. Numărul doisprezece. Mă schimb de blugi într-o pereche de pantaloni scurți. Fără șosete și fără bocanci – acestea sunt regulile jocului. Fără încălțări și fără echipament de protecție. Doar tricoul, pantalonii scurți și o gură spurcată. Doar de asta ai nevoie.

Echipa noastră este cunoscută sub numele de Mânjii. Adversarii sunt Șoimii. Ei poartă tricouri verde cu alb, cu pantaloni scurți asortați, deși nimănui nu-i pasă de asta. Suntem norocoși că avem măcar tricouri, dacă ne gândim că fiecare echipă le-a cerșit de la unul dintre cluburile locale sau le-a luat pe cele aruncate.

•

Jucătorii sunt bărbați de patruzeci de ani. Pompieri sau mineri mari și urâți. Există și câțiva jucători de statură medie; unii tineri, ca Marv, Ritchie și cu mine, și alții care joacă bine.

Ritchie e ultimul care apare.

— Ei, ia uitați-vă ce-a adus blestematul de câine, spune unul dintre tipii masivi.

Unul dintre colegii lui îi spune că se presupune că pisica e cea care aduce, dar să fim sinceri, grăsanul e prea grobian a să înțeleagă. Are ceea ce am numi o mustață à la Merv Hughes[21]. Dacă nu înțelegi asta, tot ce trebuie să știi este că e mare. E stufoasă și chiar reprobabilă. Cel mai trist lucru este că se

[21] Merv Hughes, fost jucător australian de crichet (n.tr.).

întâmplă să fie și căpitanul nostru de echipă. Cred că numele lui adevărat este Henry Dickens. Nicio legătură cu Charles.

Ritchie își aruncă bâta și răspunde.

— Hei, flăcăilor, ce mai faceți? însă privește în pământ și, de fapt, nimănui nu-i pasă de cum se simte celălalt.

Mai sunt cinci minute până la patru și mai toată echipa bea bere. Mi se aruncă și mie una, dar o păstrez pentru mai târziu.

Mai stau pe margine puțin, în timp ce mulțimea continuă să se îngrămădească pe lângă terenul de fotbal, iar Ritchie se apropie de mine.

Mă studiază, din cap până în picioare, și vorbește:

— Dumnezeule, Ed – arăți al naibii de disperat. Însângerat și făcut bucăți și ca dracu'.

— Mulțumesc.

Mă privește atent:

— Ce s-a întâmplat?

— A, niște tinerei care aveau chef de-o distracție nevinovată.

Mă bate pe spate, destul de tare ca să mă doară.

— Asta o să te învețe minte, nu?

— Ce anume?

Ritchie îmi face cu ochiul și își termină berea.

— Habar n-am.

Nu poți să nu-l iubești pe Ritchie când e așa. Nu prea îi pasă cum s-au întâmplat lucrurile, nici nu se sinchisește să mă întrebe de ce. Își dă seama că nu țin în mod deosebit să discut despre incident, așa că face o glumă și lăsăm totul baltă.

Ritchie e un camarad bun.

Mi se pare ciudat că nimeni nu a *sugerat* măcar că ar fi trebuit să chem poliția. Nu faci chestii de astea pe aici. Oamenii sunt jefuiți și bătuți tot timpul și, în majoritatea cazurilor, fie te răzbuni imediat, fie o încasezi.

În cazul meu, o încasez.

•

Făcând câteva întinderi leneșe, îmi privesc adversarii. Sunt mai mari ca noi și pun ochii pe masivul despre care vorbise Marv cu puțin timp în urmă. E gigantic și, să fiu sincer, nu mă pot decide dacă e bărbat sau femeie. De fapt, de la distanță seamănă cu Mimi din *The Drew Carey Show*[22].

Apoi.

Ce poate fi mai rău.

Mă uit la numărul lui.

---

[22] Comedie de situații americană, difuzată de ABC din 1995 până în 2004 (n.tr.).

E doisprezece, ca al meu.

— Tu îl marchezi, spune o voce în spatele meu.

Știu că e Marv și se apropie și Ritchie.

— Noroc, Ed, spune el, reprimându-și amuzamentul.

Ceea ce face să-mi scape un hohot de râs.

— La dracu', o să mă facă plachie. La propriu.

— Ești sigur că e bărbat? întreabă Marv.

Mă aplec și-mi ridic degetele de la picioare, întinzându-mi mușchii coapsei.

— Am să-l întreb când va fi călare pe mine.

Ciudat, totuși, nu sunt deloc îngrijorat.

•

Mulțimea devine neliniștită.

— Bine, intră pe teren, spune Merv.

Așa e, am spus Merv, nu Marv – l-am numit pe tipul grăsan cu mustață Merv, pentru că nu sunt sigur că numele lui real este Henry. Camarazii lui cred că îi spun Merv, oricum, din cauza mustății.

Toată lumea se adună și ne ambalăm pentru meci. Este o colecție de sudoare oribilă de subsuoară, răsuflare cu aromă de bere, dinți lipsă și barbă nerasă de trei zile.

— Așa, spune Merv, când ieșim pe teren, ce trebuie să facem?

Nimeni nu răspunde.

— Ei bine?

— Nu știu, spune unul în cele din urmă.

— O să-i *distrugem* pe fătălăii ăștia! urlă Marv și acum se aude un bubuit de aprobare, cu excepția lui Ritchie, care cască.

Câțiva dintre ceilalți urlă și ei, dar nu poți spune că e chiar un zid de sunet. Înjură și-și suflă nasul și vorbesc de toate și cum le vor scoate mațele Șoimilor.

„Și totuși, se presupune că sunt adulți, gândesc eu. Nu ne maturizăm niciodată."

Arbitrul fluieră. Ca întotdeauna, e Reggie La Motta, care este foarte popular în oraș, fiind un bețivan notoriu. Singurul motiv pentru care acceptă să arbitreze este că primește două sticle de alcool gratis, pentru care cotizăm toți. Câte una de fiecare echipă.

— Bine, haideți să-i ucidem pe tipii ăștia, e consensul general și flancurile aleargă spre locurile lor.

Repede, mă întorc la copacul unde l-am lăsat pe Portar. Doarme și un băiețel îl mângâie.

— Nu vrei să ai grijă de câinele meu? îl întreb.

— Sună bine, răspunde el. Numele meu e Jay

— Și el e Portarul, și alerg pe teren alăturându-mă liniei.

— Acum, băieți, ascultați la mine, începe Reggie.

Vocea îi este nesigură. Jocul nici n-a început, iar arbitrul este deja furios. De fapt, e chiar amuzant.

— Dacă se întâmplă rahatul de anul trecut, plec și puteți să vă arbitrați singuri.

— Și atunci, nu te capeți cu cele două sticle, Reg, spune cineva.

— Ba pe dracu' nu, răspunde tăios Reggie. Acum, fără porcării, auziți?

Și toate lumea îi face pe plac.

— Mulțumim, Reggie.

— Chiar așa, Reg.

Toți avansăm și ne strângem mâinile. Eu strâng mâna adversarului meu direct, care se înclină spre mine ca un turn, ținându-mi umbră. Am avut dreptate. E bărbat, dar e leit Mimi din *Drew Carey*.

— Noroc, îi spun eu.

— Lasă-mă câteva minute, răspunde amenințător Mimi.

Cu puțin machiaj de scenă, e Mimi.

— Te rup în bucăți.

Să înceapă jocul.

•

Șoimii aruncă în afară și repede am șansa unui tur.

Sunt oprit.

Iar fac un tur.

Iar sunt blocat și mai aud și limbajul porcos al lui Mimi, care îmi înfundă capul în pământ. Despre asta e vorba în acest joc. Mulțimea strigă permanent ooo și aaa, urlând obscenități și făcând glume porcoase – și toate astea, între partidele de băut vin și bere și de mâncat plăcintă și crenvurști de la același tip care apare în fiecare an să le vândă. Își amplasează toneta la marginea terenului și chiar face catering pentru copii, cu răcoritoare și acadele.

Șoimii marchează de câteva ori și preiau conducerea bine.

— Ce dracu' se întâmplă? întreabă cineva, când ne aflăm lângă stâlpi.

E marele Merv. În postura de căpitan, simte că trebuie să comenteze.

— Isuse, numai unul dintre noi are viteză și acesta e – hei, cum ai spus că te cheamă?

Sunt surprins, pentru că arată spre mine.

Mirat, răspund:

— Ed. Kennedy.

— Ei bine, Ed aici de față e singurul care aleargă și placheză. Haideți odată!

Continui să alerg.

Mimi continuă să mă chinuiască și să mă înjure, iar eu mă întreb dacă rămâne vreodată fără răsuflare. Cu certitudine cineva atât de mare, pe o căldură *ca asta*, nu poate rezista prea mult.

Când Reggie anunță sfârșitul primei reprize, sunt la pământ. Toată lumea merge să-și ia bere. După asta, fiecare jucător va munci din greu să-l convingă să continue jocul.

•

În pauză, stau întins la umbră, lângă Portar și băiat. Și atunci se arată Audrey. Nu mă întreabă cum mă simt, pentru că știe că e doar slujba mea de mesager. Devine deja normalitate, așa că n-are sens să mai discutăm.

— Ești bine? mă întreabă ea.

Suspin fericit și răspund:

— Sigur, iubesc viața.

•

În a doua jumătate a jocului, norocul se întoarce și e rândul nostru să ripostăm. Ritchie înscrie în colț și, apoi, un alt tip înscrie pe sub stâlpi. Și scorul devine egal.

Marv joacă și el bine acum și egalul se menține multă vreme.

Mimi obosește în sfârșit și, într-o pauză pentru o accidentare, Marv vine la mine și mă stârnește.

— Hei, mă împunge el, încă nu l-ai accidentat pe ticălosul acela.

E tot numai păr blond unsuros și privire hotărâtă.

Obiectez.

— Păi, uită-te la el, cât e de mare, Marv! E mai mare decât Mama Grape[23], pentru Dumnezeu.

— Cine-i Mama Grape?

— Știi tu – din carte.

Cedez.

— Și au făcut și un film după ea. Nu-ți amintești? Johnny Depp?

— Mă rog, Ed – ridică-te și dă-i câteva!

Asta și fac.

Un tip este ajutat pe margine și eu mă duc la Mimi.

Ne privim reciproc.

— Când prinzi mingea data viitoare, aleargă spre mine, îi spun.

După care plec, făcând pe mine de frică.

Jocul se reia și Mimi chiar o face.

---

[23] Mama obeză din filmul american *What's Eating Gilbert Grape* (1993), regizor: Lasse Hallström, scenarist: Peter Hedges, în rolurile principale: Johnny Depp, Leonardo DiCaprio, Juliette Lewis. După romanul omonim al lui Peter Hedges. (n.tr.).

Își ia avânt și aleargă spre mine și, nu știu din ce motiv, știu că o voi face. Se repede la minge, eu îl urmăresc, avansez și tot ce aud este sunetul. Are loc o coliziune puternică și totul înjur se cutremură. Când mulțimea o ia razna, îmi dau seama că încă sunt în picioare, iar Mimi e la pământ, ca o grămadă informă.

Curând, toată lumea mă înconjoară, spunând ce treabă bună am făcut și toate alea, dar brusc simt că mi-e rău la stomac. Mă simt oribil pentru ce am făcut și giganticul număr doisprezece de pe spatele lui Mimi se uită jalnic la mine, imobil.

— Mai trăiește? întreabă cineva.

— Cui îi pasă? vine și răspunsul.

Vomit.

•

Încet, mă îndepărtez de teren, în timp ce toată lumea discută despre cum să scape de Mimi ca să reia jocul.

— Aduceți targa, aud.

— N-avem și, în afară de asta – uită-te la el. E prea mare. Avem nevoie de o afurisită de macara.

— Sau de un motostivuitor.

Sugestiile sunt nelimitate. Oamenilor de genul ăsta nu le pasă de nimeni. Nu contează nimic. Nici înălțimea, nici greutatea, nici duhoarea. Dacă le ai, ți-o spun, chiar dacă ești călcat în picioare și făcut una cu pământul.

Ultima voce pe care o aud este a marelui Merv. Iar el spune:

— E cel mai bun caz fără drept de apel pe care l-am văzut de mult timp.

Și-a exprimat o mare bucurie prin acele cuvinte, iar ceilalți jucători au fost de acord cu el.

Continui să mă îndepărtez. Încă mă simt oribil. Vinovat.

Pentru mine, jocul s-a sfârșit.

Jocul s-a sfârșit, dar începe altul.

•

Mă întorc la copac și Portarul nu mai e.

O teamă familiară se cuibărește în mine.

2 ♠ Douăzeci de dolari pentru câine și cartea de joc

Mă ridic și mă învârt disperat, încercând să-mi găsesc câinele și pe puști.

Dincolo de terenul de fotbal este un pârâu și aleg să încep de acolo. Alerg cât pot de repede în starea în care sunt, uitând de joc, și, cu coada ochiului, văd o fată cu părul blond care vine spre mine.

— Portarul, strig către Audrey. A dispărut, zic și îmi dau seama cât de mult îmi iubesc câinele.

Mi se alătură pentru un timp, apoi o ia în altă direcție.

La pârâu, nu văd nimic.

Mă întorc la iarba luxuriantă a terenului. Jocul continuă și aud mulțimea, undeva în zecile de kilometri din fundalul minții mele.

— Nu e? întreabă Audrey.

Mersese mai departe în josul pârâului.

—Nu.

Ne oprim.

Calm.

Așa e cel mai bine și acum, întorcându-mă la copacul sub care a stat inițial Portarul, îi văd pe puști și câinele din nou acolo. Băiatul ține o doză de răcoritoare și un băț lung de lemn dulce și acum văd că mai este cineva cu ei.

Ea mă vede.

E o tinerică și, când îmi întâlnește privirea, îngenunchează repede și pune mâna pe băiat. Îi dă ceva, îi vorbește și se îndreaptă imediat în direcția opusă.

•

— E următoarea carte de joc, îi spun lui Audrey și o iau la picior.

Alerg mai repede ca niciodată.

Când ajung la băiat și la câine, mă opresc și văd că am dreptate. Băiatul ține o carte de joc, dar deocamdată nu văd ce culoare este. Plec din nou în urmărirea tinerei. A dispărut în mulțime, dar continui să alerg, pentru că sunt sigur. Sunt absolut sigur că urmăresc o persoană care știe cine e în spatele poveștii ăsteia.

Dar ea a dispărut.

A dispărut și eu stau pe marginea terenului, fără răsuflare.

Aș continua să o urmăresc, dar n-are sens. A dispărut și eu trebuie să mă întorc la carte. Băiatul ar putea să o rupă în bucăți chiar acum.

Din fericire, când mă întorc, văd că băiatul încă o ține în mână. Strâns. Și arată de parcă nu are de gând s-o cedeze fără luptă.

Și s-a demonstrat că aveam dreptate.

•

— Nu, spune el.

— Uite.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să pierd timpul cu băiatul acesta.

— Dă-mi cartea.

— Nu! și băiatul se pregătește să plângă.
— Ei bine, ce ți-a spun doamna asta?
— A spus…
Își șterge ochii.
— Că această carte aparține proprietarului câinelui.
— Păi, *eu* sunt ăla, spun eu.
— Ba nu – e al meu. Câinele e al meu!
„Îi prefer pe Daryl, Keith și bătaia lor oricând”, gândesc eu. Orice ar fi de preferat, decât băiatul acesta.
— Bine, adaptez eu planul de bătaie. Îți dau zece dolari pentru câine și pentru carte.
Puștiul nu-i prost:
— Douăzeci.
Sunt nemulțumit, asta ca să nu zic mai mult, dar îi cer lui Audrey o bancnotă de douăzeci și ea îmi dă.
— Ți-i înapoiez mai târziu, spun eu.
— Nu-ți face probleme.
Înmânez cei douăzeci de dolari și-l primesc pe Portar, împreună cu cartea de joc.
— Mi-a plăcut să facem afaceri împreună.
Băiatul se bucură de laurii victoriei.
Simt că-mi vine să-l strâng de gât.

•

Nu asta așteptam.
— Pică, îi spun lui Audrey.
E suficient de aproape, ca părul ei să-mi atingă umărul. Portarul stă pe piciorul meu.
— Și tu, îl acuz eu. *Tu* să stai unde-ți spun data viitoare.
Bine, bine, răspunde el și, brusc, îl apucă o criză de tuse.
O bucată de lemn dulce îi sare din gură și în ochi i se strecoară vina.
— Asta o să te învețe minte, îndrept furios degetul spre el.
El încearcă să mă ignore.
— Se simte bine? întreabă Audrey pregătindu-se de plecare.
— Bineînțeles, răspund eu. Va trăi mai mult decât mine, ticălosul nesătul, dar, în sinea mea, zâmbesc.

3 ♠ Săpături

Se pare că am câștigat meciul și, acasă la marele Merv, are loc o petrecere. Marv mă sună seara și îmi ordonă să vin, deoarece toată lumea m-a votat ca fiind cel mai bun jucător, pentru că l-am trimis în lumea viselor pe Mimi.

— Trebuie să vii, Ed.

Așa că, mă duc.

•

Din nou, mă opresc pe la Audrey pe drum, dar ea nu e acasă. Presupun c-a ieșit cu prietenul ei. Aproape că nu-mi mai vine să merg la Merv, dar mă mobilizez și ajung acolo.

Nimeni nu mă recunoaște.

Nimeni nu-mi vorbește.

La început, nu-l pot găsi pe Marv, dar el mă localizează mai târziu, pe veranda din față.

— Ai reușit să ajungi. Cum te simți?

Mă uit la prietenul meu și îi spun:

— Mai bine ca niciodată.

În spatele nostru, auzim bețivii țipând și sărbătorind, iar în dormitorul din față este un cuplu care face ceea ce fac cuplurile acolo.

Stăm pe verandă o vreme și Marv îmi descrie ultimele evenimente ale meciului. Se întreabă unde am dispărut, dar îi spun doar că m-am simțit rău și n-am mai putut continua. Am vorbit mult timp despre lovitura pe care i-am aplicat-o lui Mimi.

— A fost un moment glorios, îmi împărtășește Marv.

— Vai, mulțumesc mult.

Încerc să reprim împunsăturile vinovăției înapoi în stomac. Încă îmi pare rău pentru el sau pentru ea, indiferent ce-o fi fost.

După încă vreo zece minute, simt că Marv ar dori să se întoarcă în casă.

În buzunar am noua carte de joc.

Asul de pică.

Mă face să scrutez cu atenție strada, încercând să descopăr evenimentele pe care mi le rezervă viitorul. Sunt fericit.

— Ce e? întreabă Marv. La ce te hlizești, boitule?

„Boitule”, îmi zic și pufnim amândoi în râs, simțind pentru un moment o legătură între noi.

— Zău, insistă Marv. Ce e, Ed?

— Timpul pentru săpături, spun și părăsesc veranda. Trebuie să plec, Marv. Îmi pare rău. Ne vedem mai târziu.

Am remușcări, pentru că se pare că zilele astea nu fac decât să mă îndepărtez de Marv. Noaptea asta, mă lasă în pace. Cred că în sfârșit înțelege că tot ceea ce e important pentru el nu trebuie să fie și pentru mine.

— Pa, Ed, spune el și, după voce, îmi dau seama că e suficient de fericit.

•

Noaptea e întunecată, dar plăcută și mă întorc pe jos acasă. La un moment dat, mă opresc sub un felinar cu lumină pâlpâitoare și examinez din nou Asul de Pică. M-am uitat de câteva ori la el, acasă și pe veranda lui Marv. Sunt cât se poate de nedumerit de alegerea culorii, pentru că mă așteptam la cupă. Cupa ar fi urmat un model roșu-negru și m-am gândit că pica, fiind culoarea cea mai amenințătoare, ar fi ultima.

Cartea de joc are trei nume pe ea:

Graham Greene
Morris West
Sylvia Plath

Numele sunt familiare, deși nu sunt sigur de ce. Nu îi cunosc, dar am auzit de ei. Cu certitudine. Când ajung acasă, îi caut în cartea de telefon și găsesc un Greene și câțiva West, dar niciunul cu un G sau un M înainte. Și totuși, ar putea fi alți oameni la acele adrese cu acele nume. Decid că trebuie să colind orașul mâine.

Mă relaxez în sufragerie cu Portarul. Am făcut chipsuri la cuptor și acum le împărțim. Simt cum trupul îmi este cuprins de dureri suplimentare, de la partida de fotbal și, la miezul nopții, de-abia mă mai pot mișca. Portarul este la picioarele mele și rămân unde sunt, așteptând să vină somnul.

Capul îmi cade pe spate.

Asul de Pică îmi alunecă din mână într-o despărțitură a canapelei.

Visez.

•

E o noapte lungă, în care sunt prins într-o lume de vis și nu-mi pot da seama dacă totul e aievea sau nu. Când mă trezesc aproape de dimineață, sunt încă prins în meciul de fotbal și urmăresc femeia care mi-a adus cartea și mă cert cu puștiul. Mă târguiesc cu el.

Mai târziu, visez că sunt din nou la școală, dar nu mai este nimeni cu mine. Numai eu și aerul din clasă, plin de un praf galben. Stau acolo cu manualele înșirate pe pupitru și cuvinte scrise pe tablă. Cuvintele sunt scrise cursiv și nu le pot descifra.

În clasă intră o femeie.

O profesoară cu picioare slăbănoage, fustă neagră, o bluză albă și un sacou purpuriu. Are aproape cincizeci de ani, dar are ceva sexy. Mă ignoră în cea mai mare parte a timpului, până se aude clopoțelul, tare, de parcă ar fi la ușa clasei. E prima dată când pare să mă observe.

Își ridică privirea.

— E timpul să începi, Ed.

Sunt gata.

— Da?

— Poți citi cuvintele din spatele meu, te rog?

— Nu pot.

— Și de ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți?

Mă concentrez mai tare asupra cuvintelor, dar tot nu le pot înțelege. Acum clatină din cap. Nu văd, dar îi simt dezamăgirea, pentru că am ochii lipiți de pupitru. Mă uit mult timp în același loc și chiar îmi pare rău că am dezamăgit-o pe femeie.

•

Câteva minute mai târziu.

Aud.

•

Un zgomot ca de plesnet ajunge la urechile mele, urmat de o scârțâiala.

Ridic ochii și un șoc mă întâmpină. Îmi taie respirația – profesoara atârnă de un ștreang în fața tablei.

E moartă.

Se leagănă.

Tavanul a dispărut și frânghia este legată strâns în jurul unui căprior.

Oripilat, rămân așezat, sufocându-mă cu aerul care pare să nu mai aibă oxigen și pe care îl trag sacadat în mine. Mâinile îmi rămân lipite de masă, atât de puternic încât trebuie să mi le smulg când mă ridic și încerc să fug, să chem ajutoare. Mâna dreaptă atinge mânerul ușii, când, încet, mă opresc și mă întorc din nou la femeia care atârnă în ștreang.

Încet.

Aproape furișându-mă.

Mă duc în fata ei.

Tocmai când mă gândesc că arată chiar împăcată, deschide ochii și îmi vorbește.

Vocea îi este sugrumată și aspră.

— Acum recunoști cuvintele, Ed? spuse ea și rămân acolo în picioare, uitându-mă în spatele ei, la tablă.

Acum văd titlul de sus și înțeleg la ce se referă:

„Femeia stearpă”[24].

Și atunci, trupul se rostogolește la picioarele mele și mă trezesc.

•

Portarul e la picioarele mele și aerul din sufragerie este prăfos și galben de la soarele care răsare.

Visul mai persistă în mintea mea câteva secunde după ce deschid ochii și văd din nou femeia, cuvintele și titlul. O simt cum cade la picioarele mele și aud ce-mi spune.

— Acum recunoști cuvintele, Ed?

— Femeia stearpă, șoptesc eu.

Știu că le-am auzit și altădată. De fapt, știu că am citit un poem intitulat „Femeia stearpă”. L-am citit la școală, pentru că am avut o profesoară de engleză deprimată. Iubea poezia aceasta și îmi amintesc până și astăzi câteva versuri. Expresii precum „cel mai ușor pas”[25], „un muzeu fără statui”[26] și compararea vieții ei cu o fântână care se ridică și cade în ea însăși.

Femeia stearpă.

Femeia stearpă.

Mă ridic imediat când îmi dau seama. Aproape că mă împiedic de Portar, care, pentru că veni vorba, nu este impresionat. Îmi aruncă o privire de genul *Prietene, m-ai trezit*.

— Femeia stearpă, îi spun.

Și ce dacă?

Repet titlul și de data asta îl apuc în glumă de bot, pentru că acum știu răspunsul la Asul de Pică. Sau, cel puțin, sunt pe rumul cel bun.

Poemul „Femeia stearpă” a fost scris de o femeie care s-a sinucis și sunt destul de sigur de asta – numele ei era Sylvia Plath.

Caut pe canapea, ca să dau de cartea de joc, și i-am văzut din nou numele, al treilea pe listă. „Toți sunt scriitori”, îmi spun. Graham Greene, Morris West și Sylvia Plath. Mă surprinde că n-am auzit niciodată de primii doi, dar nu poți să-i cunoști pe toți care au scris vreodată o carte. Dar sunt sigur de Sylvia. Ne spunem chiar pe nume acum. Așa de mândru sunt de mine!

Mă mai bucur puțin de acest moment, simțindu-mă de parcă aș fi dezlegat cine știe ce mare mister din pură întâmplare. Sunt incredibil de țeapăn acum și coastele mă omoară, dar încă sunt capabil să mănânc cereale cu un lapte care e cel puțin dubios și cu cantități industriale de zahăr.

În jur de șapte și jumătate, descopăr că nu am rezolvat decât o parte din problemă. Încă nu am habar unde să merg și pe cine trebuie să vizitez.

---

[24] *Barren Woman*. Poem de Sylvia Plath.

[25] The least footfall. Din *Barren Woman*.

[26] A museum without statues. Din *Barren Woman*.

„Încep cu biblioteca”, gândesc. Păcat că e duminică. Nu deschid decât mai târziu.

•

Audrey trece pe la mine.

Ne uităm la un film pe care îl recomandă călduros.

Este bun.

Mă abțin s-o întreb unde a fost noaptea trecută.

•

Îi povestesc despre Asul de Pică, și anume că am intenția să mă duc la bibliotecă după-amiază. Sunt destul de sigur că e deschis duminica, între douăsprezece și patru.

Când bea cafeaua pe care i-am făcut-o, mă uit la roșul buzelor ei și-mi doresc să mă pot ridica, să mă apropii de ea și să le sărut. Îmi doresc să simt carnea buzelor ei și moliciunea gurii ei pe a mea. Îmi doresc să expir în ea și cu ea. Îmi doresc să-i simt pielea gâtului cu dinții și să-i ating spatele cu degetele și să mi le plimb prin culoarea plăcută, de un blond potolit, a părului ei.

Pe bune.

Nu știu ce e cu dimineața asta.

Dar curând înțeleg de ce simt asta – *merit* ceva. Repar viețile oamenilor, măcar pentru un moment sau două. Îi lovesc pe cei care trebuie loviți, chiar atunci când a produce durere e împotriva întregii mele simțiri.

„Merit și eu ceva în schimb”, mă gândesc. Cu certitudine, *Audrey m-ar putea iubi măcar pentru o clipă*, dar știu. Fără îndoială, știu că nu se va întâmpla nimic. N-o să mă sărute. De-abia mă va atinge. Umblu prin tot orașul, sunt călcat în picioare, sunt bătut, abuzat, și pentru ce? Ce îmi iese din asta? Ed Kennedy, cu ce se alege?

Vă spun eu cu ce…

Cu nimic.

•

Dar mint.

•

Mint și jur, chiar în clipa asta, să mă opresc. Am mai trecut prin asta și credeam că, după Asul de Treflă, chiar mi se va schimba viața.

Că mă opresc.

Că o termin cu toate.

Și fac ceva stupid…

Mă ridic din impuls și mă duc la Audrey și o sărut pe gură. Îi simt buzele roșii și carnea și aerul din ea și, cu ochii închiși, o simt pentru o secundă. Îi

simt întreaga ființă, care trece în viteză pe lângă mine. Prin mine, și pe lângă mine, și peste mine, și mi-e cald, și tremur, și mă prăbușesc.

Mă prăbușesc la sunetul gurii mele care alunecă de pe a ei, în timp ce tăcerea se clatină între noi.

Simt gust de sânge.

Apoi văd sânge, pe buzele lui Audrey, pe fața surprinsă a acesteia.

Dumnezeule, nici măcar n-o pot săruta cum trebuie. N-am putut-o face fără să mă deschid și să sângerez peste ea.

Închid ochii.

Îi strâng bine.

În curând, totul înjur se oprește și spun:

— Îmi pare rău, Audrey. Mă întorc cu spatele la ea. Nu știam ce fac. Sunt… și cuvintele mi se opresc și ele.

Se opresc înainte de a fi prea târziu, iar noi doi ne aflăm în picioare în bucătărie.

Amândoi avem sânge pe buze.

Nu vrea să aibă astfel de sentimente față de mine și pot accepta asta, dar mă întreb dacă va ști vreodată că nimeni n-o va iubi așa cum o iubesc eu. Își șterge sângele de pe buze și eu spun din nou cât de rău îmi pare. Audrey este blândă ca întotdeauna și acceptă scuza, explicându-mi că nu poate face asta cu mine. Cred că ar face-o mai curând fără vreun înțeles sau adevăr. Doar ceea ce este, fără riscul implicării. Dacă nu vrea iubire de la nimeni, trebuie să accept asta.

— Nu-ți face griji, Ed, spune ea și vorbește serios.

Un lucru minunat este că Audrey și cu mine suntem întotdeauna OK. Cumva, reușim să ne împăcăm. Nu pare să conteze prea mult ce se întâmplă. Mă gândesc un moment la asta și, ca să fiu întru totul sincer, mă întreb cât va mai dura. Cu certitudine, nu o veșnicie.

— Oferă-mi un zâmbet, Ed, spune ea mai târziu, când se pregătește să plece.

Nu mă pot abține.

Îi zâmbesc.

— Noroc cu Asul de Pică, spuse ea.

— Mulțumesc.

Ușa se închide.

E aproape douăsprezece și îmi pun pantofii și mă îndrept spre bibliotecă. Încă mă simt ca un prost.

•

Acum, e adevărat că am citit o mulțime de cărți, dar le-am cumpărat pe toate, în principal, de la anticariate. Ultima dată când am fost la bibliotecă,

încă mai aveau dulapuri lungi și mari cu fișe. Chiar și la scoală, când calculatoarele deveniseră dotarea standard, încă utilizam dulapurile. Îmi place să scot fișa unui autor și să mă uit la cărțile enumerate acolo.

Când intru în bibliotecă, mă aștept să văd o bătrână în spatele tejghelei, dar e un tânăr, cam de vârsta mea, cu păr lung și cârlionțat. E cam obraznic, dar îmi place.

— Ai vreuna dintre cărțile acestea? îl întreb.

— Ce fel de cărți? De joc[27]? De bibliotecă? Sau cărți de credit? Se distrează la maximum. Mai exact, ce vrei?

Îmi dau seama că încearcă să mă facă să par needucat și inutil, deși nu am cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

— Știi tu, îi explic, cartonașele cu toți scriitorii și autorii și chestii de astea.

— Ooo, și acum râde cu toată gura. N-ai mai fost de mult pe la bibliotecă, nu-i așa?

— Nu, spun.

Acum *chiar* că mă simt needucat și inutil. Aș putea la fel de bine purta un semn pe care să scrie prostovan sută la sută. Îmi joc rolul.

— Dar i-am citit pe Joyce, Dickens și Conrad.

— Cine-s ăștia?

Acum eu sunt cel care deține atuurile.

— Ce? Vrei să spui că nu i-ai citit pe tipii ăștia? Și te mai chemi bibliotecar?

Pare să mă vadă pentru prima dată și afișează un zâmbet diavolesc.

— Touché.

Touché.

Urăsc expresia asta.

Totuși, tipul devine mult mai de ajutor acum. Spune:

— Nu mai folosim așa ceva – totul e pe calculator. Vino cu mine.

Mergem la calculatoare și-mi spune:

— Așa, spune-mi un autor.

Mă bâlbâi, pentru că nu vreau să-i spun unul dintre numele scrise pe Asul de Pică. I-l dau pe Shakespeare.

Tastează numele și toate titlurile apar pe ecran. Apoi tastează numărul de lângă *Macbeth* și spune:

— Uite-l. L-ai notat?

Citesc pe ecran și înțeleg.

— Mulțumesc.

— Strigă când ai nevoie de mine.

— Nu-ți face griji.

---

[27] Playing cards = cărți de joc; cards – carduri (n.tr).

Pleacă și rămân singur, cu cheile, cu cititorii și monitorul.

Întâi și întâi, îl caut pe Graham Greene. Merg în ordinea în care sunt enumerați pe cartea de joc. Caut în buzunar hârtie, dar tot ce găsesc este un șervețel de masă decrepit. Prins de masă este un pix și, când tastez numele și apăs tasta Return, toate titlurile lui Graham Greene apar pe ecran.

Unele dintre ele sunt strălucite.

Factorul uman.

Brighton Rock.

Miezul lucrurilor.

Puterea și gloria.

Omul nostru din Havana.

Le scriu pe toate pe șervețel, cât și cota cărților de pe primul. Toate numerele sunt la fel.

Apoi tastez West, Morris. Unele titluri sunt la fel de bune ca ale lui Greene, dacă nu chiar mai bune.

Spânzurătoare pe nisip.

Sandalele pescarului.

Copiii soarelui.

Directorul de circ.

Bufonii Domnului.

Și acum, Sylvia.

Trebuie să recunosc, am o slăbiciune pentru ea, pentru că am citit-o odată și scrierea ei a fost cea care m-a vizitat în vis. Dacă nu era ea, nu aș sta aici, mai aproape de a-mi afla destinația. Vreau ca titlurile ei să fie cele mai bune și, subiectiv sau nu, sunt.

Nava de iarnă.

Colosul.

Ariel.

Traversând Marea.

Clopotul de sticlă.

Iau șervețelul și mă îndrept spre rafturi și le caut din nou, în ordine. Sunt toate minunate. Toate vechi și cu coperți tari, de un roșu, albastru sau negru simplu. Le iau pe toate și mă așez. Și acum, ce urmează?

•

Cum naiba am să citesc toate cărțile astea într-o săptămână sau două? Poemele Sylviei, poate, dar ceilalți doi trebuie să fi scris cărți destul de lungi, asta, ca să fiu optimist. Sper că sunt și bune.

— Ascultă, spune bibliotecarul.

Sunt la pupitru, cu toate cărțile.

— Nu poți împrumuta atât de multe. Este o limită, știi? Măcar ai card?

— Ce fel de card? Nu mă pot abține.

— O carte de joc? Un card de credit? La ce tip de card te referi?

— Bine, șmechere.

Amândoi ne bucurăm de momentul ăsta și își bagă mâna sub tejghea și îmi întinde o foaie de hârtie.

— Completează formularul, te rog.

După ce primesc cardul, încerc să-l îndulcesc puțin, ca să pun mâna pe toate cărțile.

— Mulțumesc, prietene. Faci o treabă a dracului de bună.

Își ridică privirea.

— Tot mai vrei toate cărțile alea, nu?

— Așa e.

Le stivuiesc spre tejghea, începând de la podea.

— În esență, am cu adevărat nevoie de ele și, într-un fel sau altul, tot le voi obține. Numai într-o societate bolnavă precum a noastră, poate fi acuzat un om că citește prea multe cărți. Îmi întorc privirea spre pustietatea bibliotecii. Nu prea se năpustesc spre rafturi, nu? Nu cred că le vrea și altcineva chiar acum.

Mă lasă să vorbesc, făcând tot ce trebuie pentru înregistrare.

Uite, ca să fiu sincer, spune el, eu personal nu dau doi bani pe cât de multe cărți vrei să împrumuți. Dar acesta-i regulamentul. Dacă mă prinde șeful, intru tare.

— În ce?

— Să fiu *al dracului* dacă știu în ce, dar intru adânc.

Totuși, continui să mă uit în ochii lui, necedând nici un pas.

Și cedează el:

— Bine, dă-mi-le încoace. Să văd ce pot face pentru tine.

Începe să le scaneze.

— Șeful meu e oricum un mare nesuferit.

După ce termină, sunt exact optsprezece cărți de cealaltă parte a tejghelei.

— Mulțumesc, îi spun. Apreciez mult.

„Cum am să le duc pe toate acasă?” mă întreb.

•

Mă gândesc să-l sun pe Marv să mă ia cu mașina, dar reușesc până la urmă singur. Mai scap câteva pe drum, mă odihnesc de câteva ori, dar până la urmă, toate cărțile ajung acasă.

Brațele mă omoară.

Nu știam că niște cuvinte pot fi atât de grele.

Toată după-amiaza, citesc.

Adorm, și asta nu înseamnă că nu-i respect pe scriitori. Doar că încă sunt epuizat de la bătaia luată de la Rose și de la meciul de fotbal.

Citind, descopăr că-mi place opera lui Graham Greene. Nu aflu niciun indiciu despre destinația mea, dar cred că trebuie să fie mai simplu de atât. Mă uit la micuții munți de cărți pe care i-am construit. E cel puțin demoralizant. Cum am să descopăr vreodată ce-mi trebuie prin miile alea de pagini?

Când mă trezesc, afară suflă un vânt de sud și e destul de răcoare pentru perioada asta. E începutul lui decembrie, mă simt puțin ciudat că trebuie să pun o geacă pe mine. Trec pe lângă ușa de la intrare și văd o bucată de hârtie zăcând acolo.

Nu, e un șervețel.

Anxios, țin ochii închiși pentru o clipă și mă aplec să-l ridic. Mă convinge că am fost urmărit în tot acest timp. M-au urmărit când am mers la bibliotecă. M-au urmărit în bibliotecă și pe drumul spre casă. Știau că mi-am scris titlurile pe șervețel.

Ochii citesc.

Doar câteva cuvinte, în roșu.

Dragă Ed,
Faci treabă bună – dar nu-ți face griji, e mai simplu decât crezi.

Mă întorc și mă așez printre cărți. Am citit *Femeia stearpă*, până am învățat-o pe de rost.

Portarul vrea plimbare mai târziu, așa că mergem. Ne învârtim pe străzile orașului și încerc să ghicesc unde va fi următoarea adresă.

— Vreun indiciu, Portarule? întreb.

Nu-mi răspunde. E mult prea ocupat să se țină de stilul lui obișnuit de adulmecat, de investigator.

Ce n-am observat până acum este că răspunsurile sunt pe indicatoarele de direcție. Sunt peste tot, la fiecare stradă și la fiecare intersecție. „Și dacă mesajele sunt ascunse în titluri? mă întreb. Titlurile cărților.” Tot ce am de făcut este să asociez strada cu una dintre cărțile fiecărui scriitor.

— Mai ușor decât crezi, îmi spun.

Șervețelul este încă în buzunar, împreună cu Asul de Pică. Le scot pe amândouă și mă uit la ele. Numele mă urmăresc și jur că lumea îmi vede înțelegerea în ochi. Mă aplec un moment și îi spun agitat Portarului.

— Vino, spun. Trebuie să ne mișcăm.

Alergăm acasă sau, cel puțin, mergem cât de repede îmi permite Portarul. Am nevoie de cărți, de directorul străzilor și, să sperăm, de numai câteva minute.

Da, alergăm.

•

Fiecare carte mă așteaptă și mă așez lângă ele cu vechiul meu *Gregory's*, încercând să găsesc o potrivire cu vreunul dintre titluri. Încep cu Graham. Nu există nicio stradă Human, nicio stradă Factor, nicio stradă Heart.

După un minut, o găsesc.

Țin cartea în mână.

E neagră, iar titlul este scris cu auriu pe cotor. *Puterea și Gloria*. Nu există o stradă Power, dar ochii mi se măresc când dau câteva pagini înapoi și pricep. Numele îmi sare ochii ca un pumn. Glory Road.

Pe hartă, e aproape de marginea orașului.

Acum parcurg și titlurile lui Morris West. Merge mai repede de data asta.

Bufonii Domnului.

Găsesc o stradă Clown în partea superioară a orașului.

Și la urmă, a Sylviei Plath e strada Bell, de la *Clopotul de sticlă*. Conform directorului, strada Bell este una dintre străduțele laterale ale străzii principale a orașului.

Acum verific, să fiu sigur că niciunul dintre ridurile rămase nu se potrivește, dar pot să stau liniștit. Acestea sunt.

Doar o întrebare, pentru fiecare stradă.

Ce număr?

•

Și acum trebuie să fac săpături.

E vorba de pică, deci trebuie să sap[28].

•

Indiciile trebuie să fie în cărți, așa că le împing pe celelalte într-o parte, concentrându-mă pe cele trei finaliste. Îmi pare oarecum rău pentru cele abandonate, să fiu sincer. Arată ca pierzătorii dintr-o cursă dramatică, tumultuoasă, așa cum stau pe podea. Dacă ar fi oameni, ai putea spune că stau cu capul în mâini.

Mai întâi, mă întind după *Putere și Glorie*. Noaptea se lăsase de mult când mi-am ridicat ochii din carte și am văzut că e ora unu. Nu am niciun indiciu încă și simt cum frustrarea se strecoară. „Și dacă mi-a scăpat?" Mă întreb, dar sunt sigur că voi ști când voi vedea indiciul. Poate că numerele pe Glory Road

---

[28] Joc de cuvinte intraductibil, spade în lb. engl. Înseamnă și cazma, și e și semnul cărții de joc, pica. (n.tr.).

merg doar până la 20 sau 30, dar continui să citesc. Simt că trebuie. La asta se referă totul. Ar fi un păcat să renunț acum.

La 3.46 (și ora mi-e gravată cu fierul în memorie), îl găsesc.

Pagina 114.

La capătul paginii, în colțul din stânga, există un simbol de pică, desenat cu negru. Lângă el se află cuvintele:

„Bună treabă, Ed”.

Triumfător, mă sprijin de spătarul canapelei. Nu se poate mai bine ca asta. Fără pietre. Fără violență, e timpul ca totul să devină civilizat.

Acum mă îndrept direct spre *Bufonii Domnului* și frunzăresc. Nu-mi vine să cred că n-am făcut asta de la bun început. E mult mai rapid decât să încerc să găsesc indiciile în fiecare cuvânt de pe fiecare pagină. „Mai simplu decât crezi”, îmi reamintesc.

De data asta, e la pagina 23. Doar simbolul. Și în *Clopotul de sticlă*, este pagina 39. Am adresele și sufăr și de o epuizare masivă.

Săpatul s-a terminat.

Adorm.

4 ♠ Avantajele minciunii

Este marți seara și jucăm cărți la mine. Ritchie se plânge că-l doare clavicula de la meciul de fotbal, Audrey se distrează, iar Marv câștigă. Este insuportabil, ca de obicei.

Am fost pe Glory Road și am văzut numărul 114. Este o familie polineziană cu un soț mai mare decât tipul de pe strada Edgar. Lucrează în construcții și-și tratează soția ca pe o regină și copiii, ca pe niște zei. Când vine acasă de la serviciu, îi ridică și-i aruncă în aer. Ei râd și o țin tot așa și așteaptă nerăbdători venirea tatălui.

Glory Road este lungă și izolată. Casele sunt toate destul de vechi. Toate din fibro[29].

Încă nu știu ce am de făcut acolo, dar sunt destul de sigur că îmi voi da seama.

•

— Se pare că iar câștig, se laudă Marv. Este în formă bună, cu un trabuc înghesuit în colțul buzelor.

— Te urăsc, Marv, spune Ritchie.

---

[29] Fibrociment (n.tr.).

Și el doar rezumă ceea ce gândim cu toții în astfel de momente.

Marv se repede să organizeze un joc de Crăciun.

— Al cui e rândul anul acesta? întreabă el, deși știm cu toții că e al lui și va încerca să scape de obligație. Marv n-ar putea niciodată găti o cină de Crăciun. Nu pentru că este irecuperabil. E doar prea zgârcit. N-ar da banii pe un curcan nici să moară. Micul dejun din ziua jocului de fotbal a fost o premieră.

— Tu, spune Ritchie și arată cu degetul direct spre Marv. E rândul *tău*, Marv.

— Ești sigur de asta?

— Da, Ritchie e emfatic. Sunt sigur.

— Dar știi, vor fi și ai mei acolo, și sora mea, si…

— Rahat cu perje, Marv, îi iubim pe părinții tăi.

Ritchie e în formă. Știm cu toții că puțin îi pasă unde are loc petrecerea. Doar că adoră să-l împungă Marv.

— Și o iubim și pe sora ta. E fierbinte ca nisipul de vară, băiete. E uluitoare.

— Nisipul de vară? întreabă Audrey. Uluitoare?

Ritchie trântește cu pumnul în masă.

— Chiar așa, fato.

Toți trei râdem, iar Marv se foiește.

— Nu-i ca și cum n-ai avea bani, spun eu. Treizeci de mii, nu-i așa?

— Tocmai s-au făcut patruzeci, replică el.

Ceea ce declanșează o discuție despre ce intenționează Marv cu banii ăștia. Ne spune că e doar treaba lui și nu ne mai batem capul cu asta. Cred că nu ne mai batem capul cu multe.

După câteva momente, mă înduioșez.

— Hai s-o facem aici, spun. Mă uit la Marv. Dar va trebui să te descurci cu Portarul, prietene.

Marv nu e fericit, dar este de acord. Și supralicitez.

— Foarte bine, Marv, spun. Uite cum facem – organizez eu aici partida de Crăciun, cu o condiție.

— Care?

— Trebuie să-i aduci Portarului un cadou.

Nu mă pot abține să nu insist. Cu Marv, trebuie să mergi departe și trebuie s-o recunosc, iese mai bine decât speram. Sunt încântat de mine.

— Îi poți aduce o friptură zemoasă și…

Și acum lucrurile devin și mai plăcute.

— Trebuie să-i dai un sărut de Crăciun din toată inima ta.

Ritchie își pocnește degetele.

— O idee minunată, Ed. Perfectă.

Marv a încremenit.

E ultragiat.

— Asta-i jignitor, îmi spune, dar totuși, e mai bine decât să plătească pentru curcan și să facă efortul de a găti. În cele din urmă, se hotărăște: Foarte bine, mă prind.

Mă arată cu degetul.

— Dar ești un ticălos scrântit la cap, Ed.

— Mulțumesc, Marv, apreciez, și pentru prima dată în mulți ani, de-abia aștept Crăciunul.

În funcție de turele mele pe taxi, continui să mă întorc pe Glory Road și, deși este evident că familia asta încearcă din greu să o scoată la capăt cu banii, încă nu știu ce am de făcut. Într-o seară, pe când stau ascuns în tufișuri, tatăl se apropie de mine. E un tip foarte mare și m-ar putea strangula cu o mână la spate. Nu pare fericit.

— Hei, mă strigă el. Tu de acolo. Te-am mai văzut.

Se deplasează repede spre mine. Ieși imediat din tufișuri. Vocea nu-i este puternică. Sună de parcă ar fi blândă și scăzută în majoritatea situațiilor în viața. Dimensiunile lui sunt cele care mă îngrijorează.

„Nu-ți face griji, mă calmez singur. Trebuie să fii aici. Și vei suporta ce vei avea de suportat."

Ies din tufișuri și mă întorc spre bărbat, cu soarele asfințind în spatele casei. Are o piele neagră și netedă și păr negru creț și ochi care mă amenință.

— Îmi spionezi copiii, băiete?

— Nu, domnule.

Îmi ridic fața. Trebuie să par mândru și sincer.

„Ia stai puțin, îmi amintesc. Sunt onest. Ei bine, destul de."

— Păi, ce cauți aici?

Mint și sper.

— Am locuit aici, spun.

„Rahat. Bine gândit, Ed." Chiar m-am impresionat pe mine.

— Cu mulți ani în urmă – înainte de a ne muta mai aproape de oraș. Uneori îmi place să vin aici și să mă uit la casă.

„Și Te rog, Doamne, îl implor, fă ca oamenii ăștia să nu stea de mult timp aici."

— Tatăl meu a murit nu cu mult timp în urmă și când vin aici, mă gândesc la el. Mă gândesc la el când te văd cu copiii tăi, aruncându-i în aer și peste umăr…

Omul se înmoaie, puțintel.

„Mulțumescu-Ți, Doamne!"

— Da, e o cocioabă destul de veche, și arată cu mâna, dar doar atât ne permitem acum.

— Mi se pare în ordine, spun.

Continuăm încă puțin și, în sfârșit, omul îmi pune o întrebare surprinzătoare, face un pas în spate, se gândește, apoi spune:

— Hei, ți-ar plăcea să intri, să arunci o privire? Tocmai ne pregăteam să luăm cina. Ești bine-venit să stai cu noi.

Instinctul îmi spune să refuz, dar nu pot. Cea mai grea decizie este să intru.

Îl urmez pe om pe verandă și în casă. Înainte de a intra, el spune:

— Numele meu e Lua. Lua Tatupu.

— Ed Kennedy, răspund și ne strângem mâinile.

Lua aproape că-mi rupe fiecare oscior din mâna dreaptă.

•

— Marie?! strigă el odată aflați în casă. Copii?!

Se întoarce spre mine.

— E la fel cum îți amintești?

— Poftim?

Apoi îmi amintesc.

— O, da, este.

Copiii intră, revărsându-se din lemnărie, și încep să se cațăre pe noi. Lua mă prezintă, lor și soției lui. Cina constă în piure și cârnați.

Mâncăm și Lua spune glume și copiii râd și râd, chiar dacă au auzit aceeași glumă de o mie de ori, cum spune Marie. Marie are riduri sub ochi și pare epuizată de viață și de copii și de pus mâncare pe masă în fiecare noapte. Are pielea mai deschisă decât Lua și păr negru, ondulat. A fost frumoasă odată – chiar mai frumoasă de-atât. Lucrează șapte zile pe săptămână într-un supermarket.

Copiii sunt cinci la număr. Toți au probleme când e vorba să mănânce cu gura închisă, dar când râd, poți vedea întreaga lume în ochii lor. Înțeleg de ce Lua îi tratează cum îi tratează și de ce îi iubește atât de mult.

— Mă poate plimba Ed în spinare, tati? întreabă una dintre fete.

Încuviințez din cap și Lua spune:

— Bineînțeles, iubito, dar trebuie să pui și altceva în propoziția aceea.

Îmi amintește de fratele părintelui O'Reilly, Tony.

Fata se pocnește pe frunte.

— Mă poate plimba Ed în spinare, *vă rog*? zâmbește ea.

— Sigur, copilă, spune Lua, și eu mă conformez.

Până să mă salveze Marie de cel mai mic dintre băieți, am executat treisprezece cărăușii.

— Jessie, cred că Ed este istovit, bine?

— Biiine, cedează Jessie și cad secerat pe canapea. Jessie are cam șase ani și, cât mă odihnesc pe canapea, îmi șoptește în ureche.

E răspunsul.

El spune:

— În curând, tati montează luminile de Crăciun – trebuie să vii și să le vezi într-o zi. Iubesc luminile alea…

— Promit, spun eu. Voi veni.

•

Mă uit pentru ultima oară la casă, aproape convingându-*mă* că am locuit acolo. Chiar am evocat o grămadă de amintiri minunate cu tatăl meu între acei pereți.

Lua doarme deja când mă pregătesc să plec, așa că mă conduce Marie.

— Mulțumesc pentru tot, spun eu.

Ea se mulțumește să se uite la mine cu ochii ei sinceri și calzi și spune:

— Nu-ți face probleme, Ed. Poți să treci pe aici când vrei.

— Voi trece, spun eu.

Și de data aceasta, nu mint.

În weekend, trec pe lângă casă. Luminile de Crăciun sunt aprinse și sunt foarte vechi și palide. Unele dintre becuri lipsesc. Sunt lumini de stil vechi. Nu sunt tipul care luminează intermitent. Sunt doar becuri mari de culori diferite, întinse de-a lungul streșinii de deasupra verandei.

„Mă voi întoarce mai târziu", gândesc, să arunc o privire.

•

Și seara, când luminile sunt aprinse, văd că numai jumătate dintre cele care sunt acolo funcționează. Ceea ce se traduce prin patru globuri care operează. Patru globuri să lumineze casa Tatupu anul acesta. Nu-i mare lucru, dar bănuiesc că e adevărat – lucrurile mari sunt adeseori doar lucruri mici care sunt observate.

Cu prima ocazie, mă voi întoarce, în timpul zilei, când toată lumea e la scoală sau la lucru.

Trebuie făcut ceva cu luminile alea.

•

Merg la Kmart și cumpăr un set nou de lumini, identice cu cele vechi. Globuri drăguțe, mari, cu roșu, albastru, galben și verde. Este o miercuri toridă și, surprinzător, niciun vecin nu mă întreabă nimic când ajung pe veranda familiei Tatupu și mă urc pe un ghiveci mare răsturnat. Demontez luminile vechi, îndoind cuiele care susțin cablul electric. Când toată chestia e la pământ, observ că alimentarea e din casă (cum ar fi trebuit să mă aștept), așa că nu pot termina treaba. Decid să pun înapoi luminile vechi și să le las pe cele noi în fața ușii.

Nu las niciun bilet.

Nu mai este nimic de făcut.

•

La început, am vrut să scriu „Crăciun fericit” pe cutie pe undeva, dar am renunțat la idee.

Nu are legătură cu cuvintele.

Are legătură cu luminile strălucitoare și lucrurile mici care sunt mari.

5 ♠ Puterea și gloria

În noaptea aceea, eram în bucătărie mâncând ravioli, când o dubiță a tras în fața barăcii. Motorul se oprește cu un mârâit și aud portiera trântindu-se. Apoi aud sunetul unor pumni mici la ușă.

Portarul latră, dar îl calmez și deschid.

Și acolo sunt Lua, Marie și toți copiii familiei.

— Bună, Ed, spune Lua și restul grupului îl imită. El continuă: Te-am căutat în cartea de telefoane, dar nu ești trecut, așa că am sunat la toți Kennedy de pe-aici. Mama ta ne-a dat adresa.

Și s-a lăsat tăcerea, eu întrebându-mă ce le-o fi spus mama. Marie îmi întrerupe firul gândurilor.

— Vino cu noi, spune ea.

În dubiță, înghesuit între toți copiii, stau acolo și, pentru prima dată în această familie, toată lumea e tăcută. Asta, după cum vă puteți imagina, îmi creează o stare de neliniște. Lampadarele stradale luminează în trecere, ca niște pagini de lumină, fiecare apropiindu-se de mine și apoi abandonându-mă. Închizând calea în urma mea. Când mă uit în partea din față a mașinii, îl surprind pe Lua privindu-mă în oglinda retrovizoare.

Ajungem în cinci sau zece minute acasă.

Marie preia conducerea.

— Gata, înăuntru, copii.

Și ea îi însoțește, lăsându-ne, pe mine și pe Lua, în mașină, împreună.

Din nou privește în oglindă și ochii i se reflectă înapoi, spre mine.

— Ești gata? întreabă.

— Pentru ce?

Se mulțumește să dea din cap.

— Nu mă lua cu de-astea, Ed.

Coboară și trântește portiera.

— Hai, vino, mă cheamă prin geam. Ieși, băiete! Băiete.

Nu mi-a plăcut modul în care a spus-o. Cumva prevestitor. Temerea mea cea mare este că l-am insultat cu noile lumini. Poate că a luat-o ca pe un semn

că nu poate avea grijă cum se cuvine de propria familie. Cine știe, poate crede că în sinea mea îmi spun: „Nebunul acesta sărac și neadaptat nu poate să facă nici măcar un set complet de lumini să funcționeze cum trebuie". Nu îndrăznesc să privesc spre casă; îl urmez spre locul unde stă pe marginea drumului, privind peste umăr. Este întuneric acolo. Foarte întuneric.

Așteptăm amândoi.

Lua mă urmărește.

Eu mă uit în pământ.

Următorul lucru pe care îl aud este sunetul plasei contra muștelor de la ușă deschizându-se și trântindu-se de câteva ori. Copiii vin spre noi în goană, urmați de Marie, cu un pas rapid.

Când număr copiii, observ că unul dintre ei lipsește.

Jessie.

Analizez toate fețele înainte de a mă uita din nou în pământ. Chemarea puternică a vocii lui Lua aproape că mă face să sar.

— OK, Jess! strigă el.

Se adună și se scurg câteva secunde și când îmi ridic privirea, vechea casă din fibro e luminată. Luminile sunt atât de frumoase, încât par să susțină casa. Fețele copiilor, a lui Lua și a lui Marie sunt stropite cu roșu, albastru, galben și verde. Simt o culoare roșie care strălucește pe fața mea și propriu-mi zâmbet ușurat. Copiii ovaționează și bat din palme și spun că acesta va fi cel mai frumos Crăciun. Fetele încep să danseze împreună, ținându-se de mâini. Și atunci vine și Jessie din casă, să arunce o privire.

— A insistat să aprindă el luminile, îmi spune Lua și, când mă uit la el, zâmbetul lui Jessie este cel mai mare și mai frumos.

Cel mai viu. Acesta e momentul lui, gândesc, al lui și al lui Lua și al lui Marie.

— Când am primit luminile acestea noi, Jessie a spus că vrea să fii și tu aici când le aprindem. Așa că, ce puteam face?

Dau din cap, privind la culorile care strălucesc dincolo de gard.

Și ele îmi înoată în ochi.

În sine, îmi spun, „Puterea și gloria".

6 ♠ Un moment de frumusețe

În timp ce copiii dansează prin curte, sub cerul nopții și sub lumini, văd ceva.

Lua și Marie se țin de mână.

Par atât de fericiți în acel moment, privindu-i pe copii și luminile de pe casa lor din fibro!

Lua o sărută.

Doar ușor, pe buze.

Și ea îi răspunde.

Uneori, oamenii sunt frumoși.

Nu după înfățișare.

Nu după cuvinte.

Ci după ceea ce sunt.

7 ♠ O clipă de adevăr

Marie mă obligă să intru pentru o ceașcă de cafea. La început refuz, dar ea insistă:

— Trebuie, Ed.

Cedez și intrăm în casă, și bem, și vorbim.

Un timp, totul e foarte confortabil, până când cuvintele lui Marie se opresc și se ridică, în mijlocul conversației. Amestecă în ceașca de cafea și spune:

— Mulțumesc, Ed.

Ridurile din jurul ochilor devin puțin îngrijorătoare și ochii par a-i fi umpluți cu scântei.

— Mulțumesc foarte mult.

— Pentru ce?

Scutură din cap.

— Nu mă obliga s-o spun, Ed. Știm că tu ai fost acela – Jessie n-ar putea ține un secret nici dacă i-am lipi gura. Știm că ai fost tu.

Mă predau necondiționat:

— O meritați.

Încă nu e mulțumită:

— Dar de ce? De ce noi?

— Nu știu, și acesta e adevărul.

Sorb din cafea. E o poveste lungă și aproape inexplicabilă. Tot ce știu este că stăteam în fata casei ăsteia bătrâne și restul doar s-a întâmplat.

Acum Lua intră în mijlocul cuvintelor și le dă un impuls.

— Știi tu, Ed, locuim aici de aproape un an și nimeni – absolut nimeni – nu a ridicat măcar un deget vreodată să ne ajute sau să ne facă să ne simțim bine-veniți, îmi spune el.

Soarbe.

— Nu că m-aș plânge. Nu ne așteptăm la nimic bun pe timpurile astea. Oamenii au suficiente probleme încercând să se descurce cu ale lor…

Ochii îi rămân aninați de mine, pentru o secundă.

— Și pe urmă, apari tu, de nicăieri. Pur și simplu, nu pricepem.

În clipa aceea, un moment de clarviziune ia formă în fața mea.

— Nici măcar să nu încercați – nici eu nu înțeleg, le spun.

Marie îmi acceptă declarația, dar insistă puțin:

— Corect, Ed, dar tot *vrem* să-ți mulțumim.

— Da, o susține Lua.

Marie îi face semn cu capul și merge la frigider. Lipit de el cu un magnet se află un plic. Numele „Ed Kennedy” este scris pe el, îl ia și mi-l întinde.

— Nu avem prea multe, spune el, dar măcar atât putem face ca să-ti mulțumim.

Îmi pune plicul în mână.

— Am cumva sentimentul că-ți va plăcea.

Înăuntru este o felicitare de Crăciun făcută în casă. Toți copiii au desenat pe ea. Pomi de Crăciun, lumini strălucitoare și copii jucându-se. Unele dintre desene sunt șocante, dar minunate. În interiorul felicitării sunt cuvintele, scrise și ele de unul dintre copii.

> Dragă Ed,
>
> Să ai un Crăciun fericit! Sperăm că și tu ai lumini frumoase precum cele pe care ni le-ai dăruit.
>
> De la întreaga familie Tatupu

Mă face să zâmbesc și mă ridic și merg în sufragerie, unde copiii sunt răspândiți peste tot, urmărind ceva la televizor.

— Hei, mulțumesc pentru felicitare, le spun.

Îmi răspund cu toții, dar vocea lui Jessie iese în evidență și, în câteva secunde, s-au concentrat din nou asupra televizorului. Este un film. Una dintre chestiile alea de aventuri cu animale. Ochii lor urmăresc fascinați cum o pisică alunecă la vale pe un râu într-o cutie din carton.

— Ne vedem mai târziu, le spun, dar nu mă aude niciunul dintre ei.

Mă uit mulțumit la imaginile de pe ecran, după care mă întorc în bucătărie.

Când ajung acolo, prezentarea nu s-a sfârșit.

Lua stă în picioare cu o piatră mică neagră care are un model ca o cruce.

Și spune:

— Mi-a dăruit-o un prieten odată, Ed – poartă noroc.

Mi-o întinde.

— Vreau să fie a ta.

La început ne uităm toți la ea, fără să vorbim.
Sunt surprins la auzul propriei mele voci.
— Nu, spun. N-o pot accepta, Lua.
Cuvintele lui liniștite, blânde sunt calme, dar insistente. Ochii îi sunt sălbatic de sinceri.
— Nu, Ed – trebuie s-o primești. Ne-ai dăruit atât de multe! N-o să știi niciodată cât de multe.
Îmi întinde din nou piatra și mi-o pune în mână, pe care mi-o închide, ținând-o ferm închisă. Îmi ține mâna cu mâinile lui.
— Este a ta.
— Nu poartă doar noroc, îmi spune Marie. E și un memento.
Accept piatra și o privesc.
— Mulțumesc, le spun amândurora. Voi avea grijă de ea.
Lua îmi pune mâna pe umăr.
— Știu.
Toți trei stăm acolo în bucătărie, împreună.

•

La plecare, Marie mă sărută pe obraz și ne luăm la revedere.
— Să nu uiți, spune ea. Poți veni oricând la noi. Ești bine-venit întotdeauna.
— Mulțumesc, răspund și mă îndrept spre ușă.
Lua vrea să mă ducă acasă cu mașina, dar refuz, în principal pentru că simt că am chef de o plimbare în seara asta. Ne strângem mâinile, Lua mi-o zdrobește încă o dată pe a mea.
Mă conduce până la marginea peluzei și îmi cere să-i răspund la o ultimă întrebare:
— Vreau să te întreb ceva, Ed.
Ne despart câțiva pași.
— Bineînțeles.
Se îndepărtează încă puțin în întuneric. În spatele nostru, luminile continuă să strălucească mândre în noapte. Acesta e momentul adevărului.
Lua spune:
— Nu ai locuit niciodată aici, Ed. Nu?
Nu mai am unde să mă ascund. N-am cum să scap.
— Nu, răspund. N-am locuit.
Ne uităm atent unul la celălalt și pot vedea că Lua dorește să știe multe lucruri. Tocmai se pregătește să mă întrebe, când îl văd renunțând. Preferă să nu strice lucrurile cu mai multe întrebări.
Ceea ce este este.
— Pa, Ed.
— La revedere, Lua.

Ne strângem mâinile din nou și ne îndreptăm în direcții diferite.

La capătul străzii, chiar înainte să iau colțul, mă întorc să mă uit la lumini pentru ultima dată.

8 ♠ Strada Clown, chipsuri, Portarul și cu mine

E cea mai caldă zi a anului și am o zi de mizerie în oraș. Taxiul are aer condiționat, dar acesta se strică, spre dezgustul tuturor pasagerilor. Îi avertizez de fiecare dată când urcă, dar numai unul renunță. E un bărbat care încă ține în gură ultimul fum de Winfield.

— Lipsit de speranță, îmi spune.

— Știu, dau din umeri și încuviințez.

Piatra pe care mi-a dat-o Lua Tatupu este în buzunarul stâng. Mă face fericit în traficul urban aglomerat, chiar când semafoarele sunt pe verde și toate mașinile stau pe loc.

•

La scurtă vreme după ce returnez taxiul la sediu, Audrey parchează și ea. Își coboară geamul ca să discute cu mine.

— Transpir ca nebuna aici, spune ea.

Îmi imaginez transpirația pe ea și cum mi-ar plăcea să o gust. Cu un chip lipsit de expresie, încep să visez cu ochii deschiși detaliile.

— Ed?

Părul ei este unsuros, dar minunat. De un blond deosebit, ca fânul. Văd trei sau patru pete de soare care se joacă pe fața ei. Din nou, îmi vorbește:

— Ed?

— Scuze, spun, mă gândeam la ceva. Privesc în spate, unde stă prietenul ei, așteptând-o.

— Te așteaptă.

Când îmi întorc privirea spre fața lui Audrey, nu reușesc s-o mai văd și prind în treacăt doar degetele ei pe volan. Sunt relaxate și îmbrăcate în lumină. Și sunt minunate. „Observă el oare toate lucrurile astea mici?” Mă întreb, dar nu-i spun și lui Audrey. Spun numai:

— Să aveți o seară minunată, și mă îndepărtez de mașină.

— Și tu, Ed.

Pornește mașina.

Mai târziu, când soarele asfințește și mă plimb prin oraș și spre strada Clown, o văd pe Audrey în întregime. Îi văd brațele și picioarele osoase. O văd zâmbind și vorbind în timpul mesei cu prietenul. Îmi imaginez cum el îi dă de

mâncare din palma lui în bucătăria ei și ea mănâncă, atingându-l cu buzele atât cât să-l însemne cu frumusețea ei.

Portarul mă însoțește.

Tovarășul meu credincios.

Pe drum îmi cumpăr chipsuri fierbinți cu multă sare și oțet. De stil vechi, ambalate în secțiunea cu curse a ziarului de astăzi.

Favoritul e o iapă de doi ani cu numele de Bacon Rashers[30]. Mă întreb cum s-a descurcat. Portarului, pe de altă parte, puțin îi pasă. Îi miroase a chipsuri.

Când ajungem la numărul 23 de pe strada Clown, descoperim că este un restaurant. Este micuț și se numește MELUSSO'S. Italian. Este în interiorul unui minimarket și respectă ritualul restaurantelor mici, de a fi luminate foarte slab. Miroase bine.

Pe trotuarul de vizavi este o bancă și ne așezăm acolo, mâncând chipsuri. Îmi bag adânc mâna în ambalajul transpirat și uleios. Și mă bucur de fiecare clipă. De fiecare dată când îi arunc Portarului un chips, îl lasă să atingă pământul, se apleacă spre el și îl linge până îl bagă în bot. Nu refuză nimic câinele acesta. Nu cred că-i pasă foarte mult de colesterolul lui.

•

În noaptea asta, nimic.

Nici în următoarea.

De fapt, pierd timpul.

Acum a devenit o tradiție. Strada Clown. Chipsuri. Portarul și cu mine.

Patronul e bătrân și plin de demnitate și sunt destul de sigur că nu pe el trebuie să-l văd. Îmi dau seama de asta. Dar ceva se apropie.

•

Vineri seara, după ce am stat în afara restaurantului și am plecat după închidere, o găsesc pe Audrey pe veranda mea, așteptându-mă. Poartă pantaloni scurți pentru boarding și o cămașă de o culoare deschisă, fără sutien. Nu e prea dezvoltată acolo sus, Audrey, dar arată bine. Mă opresc un moment, ezit și continui. Portarul o iubește și se aruncă asupra ei.

— Bună, Portarule, spune ea.

Își îndoaie genunchii să-l salute cu căldură. Sunt buni prieteni ăștia doi.

— Bună, Ed.

— Bună, Audrey.

Deschid ușa și ea mă urmează în casă.

Ne așezăm.

În bucătărie.

— Deci, unde ai fost de data asta? întreabă ea.

---

[30] Feliuțe de șuncă (n.tr.).

E aproape rizibil, pentru că de obicei întrebarea e pusă cu dispreț soților ticăloși și în care nu poți avea încredere.

— Strada Clown, răspund.

— Strada *Clown*?

Dau din cap.

— Un restaurant de acolo.

— Chiar există o stradă numită Clown?

— Știu.

— Și s-a întâmplat ceva pe acolo?

— Nu.

— Aha.

Când își întoarce privirea într-o parte, mă hotărăsc.

— De ce ai venit aici, Audrey? o întreb.

Ea își coboară privirea.

Se uită într-o parte.

Când răspunde în cele din urmă, spune:

— Cred că mi-a fost dor de tine, Ed.

Ochii ei sunt de un verde palid și umezi. Vreau să-i spun că de-abia a trecut o săptămână de când ne-am văzut, dar cred că știu la ce se referă.

— Simt că te îndepărtezi cumva. Te-ai schimbat de când au început toate astea.

— M-am schimbat?

E o întrebare, dar știu că așa e. M-am schimbat.

Mă ridic și o privesc atent.

— Da, confirmă ea. Înainte, te mulțumeai să fii.

Explică de parcă nu dorește neapărat să audă. De parcă mai mult este obligată s-o spună.

— Acum ești *cineva*, Ed. Nu știu tot ce ai făcut și prin ce ai trecut, dar nu știu – pari mai distant acum.

E ironic, nu credeți? Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu mai aproape de ea. Chiar am încercat cu disperare.

Iar ea încheie cu:

— Ești mai bun.

Cu aceste cuvinte, am început să văd lucrurile din perspectiva lui Audrey. Îi plăcea să fiu doar *Ed*. Era mai sigur așa. Stabil. Acum, am schimbat lucrurile. Mi-am lăsat amprentele asupra lumii, indiferent cât de mici, și asta a stricat echilibrul relației noastre – a mea și a lui Audrey. Poate că se teme că n-o să mai vreau să păstrăm relația, pentru că nu îmi cedează.

Relația de atunci.

Cea de altădată.

Nu vrea să mă iubească, dar nici nu vrea să mă piardă.

•

Vrea să rămânem prieteni. Ca înainte.

Dar nu mai sunt toate așa de certe.

Vom rămâne prieteni, încerc să promit.

Și sper să am dreptate.

•

Încă sunt în bucătărie, degetele ating în buzunar piatra de la Lua. Mă gândesc la ce mi-a spus Audrey. Poate că într-adevăr renunț la vechiul Ed Kennedy, pentru această nouă persoană care are mai multă încăpățânare decât incompetență. Poate că într-o dimineață mă voi trezi și voi ieși din mine însumi, pentru a privi în urmă la vechiul meu eu, care zace mort printre cearșafuri.

E un lucru bun, știu.

Dar cum poate un lucru bun să-ți transmită așa o tristețe?

Doar asta mi-am dorit de la bun început.

•

Mă întorc la frigider și mai aduc de băut. Am ajuns la concluzia că trebuie să ne îmbătăm. Audrey e de acord.

•

— Așadar, ce ai mai făcut cât am fost eu pe strada Clown? o întreb mai târziu, stând așezați amândoi pe canapea.

Văd cum își deapănă gândurile.

E suficient de beată încât să-mi spună, măcar într-un fel viclean.

— Știi tu, spune încurcată.

— Nu, o iau puțin în râs. Nu știu.

— Am fost cu Simon la mine și am… câteva ore.

— Câteva *ore*.

Mă doare, dar nu las să mi se ghicească în voce.

— Cum de-ai avut puterea să ajungi aici?

— Nu știu, admite ea. El a mers acasă, iar eu mă simțeam pustie.

„Și ai venit aici”, gândesc, dar nu sunt supărat. Nu acum. Îmi dau seama că lucrurile fizice nu contează așa de mult. Audrey are nevoie de mine acum și, de dragul trecutului, este suficient.

•

Mă trezește puțin mai târziu. Suntem încă pe canapea. O mică grămadă de sticle este aranjată pe masă. Stau acolo de parcă ar fi spectatori. Ca observatorii la un accident.

Audrey mă privește dur în față, ezită și îmi pune o întrebare:

— Mă urăști, Ed?

Încă prostit, cu bule și vodcă în stomac, răspund. Foarte serios.

— Da, șoptesc. Te urăsc.

Amândoi lovim tăcerea cu hohote de râs. Când tăcerea se întoarce, iar o lovim. Râsul se învârte în fata noastră și continuăm să lovim tăcerea.

După ce ne calmăm, Audrey șoptește:

— Nu-ți port pică.

Data următoare când mă trezesc, o fac din cauza unui ciocănit în ușă.

Mă clatin până acolo, o deschid și în fața mea este tipul care a sărit din mașina mea. Parcă s-ar fi petrecut cu o eternitate în urmă.

Pare enervat.

Ca de obicei.

Ridică mâna cerându-mi să tac și spune:

— Doar – se oprește, pentru efect – taci și ascultă-mă.

Și când continuă, pare mai mult emoționat decât enervat:

— Uite ce e, Ed.

Ochii mărginiți de galben mă zgârie.

— Este trei dimineața. Încă umed ca în iad și noi suntem aici.

— Da, consimt.

Un nor de beție atârnă deasupra mea. Aproape că mă aștept să plouă.

— Iată-ne.

— Acum, nu mă lua în râs, băiete.

Dau înapoi.

— Îmi pare rău. Ce este?

El face o pauză, iar aerul dintre noi pare violent. Vorbește:

— Mâine. La ora opt seara, punct. La MELUSSO’S.

Se întoarce să plece și, brusc, își amintește ceva:

— Și fă-mi un serviciu, te rog.

— Bineînțeles.

— Mai redu chipsurile, pentru numele lui Dumnezeu. Mi-e rău când te văd.

Și acum îndreaptă degetul spre mine, amenințător.

— Și grăbește-te cu toate chestiile astea. Poate crezi că n-am treburi mai bune de făcut, dar să știi că am, da?

— Bine. E corect.

Spre stupoarea mea, încerc ceva în plus:

— Cine te trimite?

Tânărul cu ochii mărginiți cu auriu, costum negru și o dispoziție brutală se întoarce, urcă înapoi treptele verandei. Spune:

— De unde dracu’ să știu, Kennedy?

Chiar râde și clatină din cap.

— Poate că nu ești singurul care primește ași în poștă. Te-ai gândit vreodată la asta?

Mai zăbovește puțin, se întoarce și pornește încetișor, dizolvându-se în întuneric. Amestecându-se.

Audrey este în spatele meu la ușă și acum chiar am ceva la care să mă gândesc.

•

Îmi notez ce mi-a spus despre Melusso's.

La ora opt, mâine-seară, trebuie să fiu acolo.

După ce lipesc notița pe frigider, merg la culcare și Audrey vine cu mine. Doarme cu picioarele peste mine și iubesc senzația respirației ei pe gâtul meu.

Poate zece minute mai târziu, spune:

— Povestește-mi, Ed. Povestește-mi unde ai fost.

I-am spus și altădată despre mesajele cu Asul de Caro, dar nu cu detalii. Sunt atât de obosit acum, dar îi povestesc totuși.

Despre Milla. Frumoasa Milla. Vorbind, îi văd fața imploratoare când mă ruga s-o asigur că făcuse ce trebuia cu Jimmy al ei.

Despre Sophie. Fata desculță cu…

Audrey a adormit.

A adormit, dar eu continui să vorbesc. Îi spun despre strada Edgar și toate celelalte. Pietrele. Bătăile. Părintele O'Reilly, Angie Caruso. Băieți Rose. Familia Tatupu.

În clipa aceasta, sunt fericit și vreau să rămân treaz, dar în curând noaptea se așterne, lovindu-mă până adorm.

9 ♠ Femeia

Căscatul unei fete poate fi atât de frumos, încât să te facă să te contracți.

Mai ales când stă în bucătăria ta în chiloți și o cămașă, căscând.

Și Audrey tocmai asta face acum, în timp ce eu spăl vasele. Clătesc o farfurie și uite-o, frecându-se la ochi, căscând, apoi zâmbind.

— Ai dormit bine? o întreb.

Dă din cap și spune:

— Ești foarte confortabil, Ed.

Îmi dau seama că m-aș putea simți jignit, dar de fapt este un compliment.

— Ia loc, spun și, fără să gândesc, mă uit la nasturii de la cămașă și la soldurile ei.

Îi cercetez cu privirea picioarele până la genunchi, coapsele și gleznele. Toate într-o clipă foarte scurtă. Picioarele lui Audrey par moi și delicate. Aproape de parcă s-ar putea topi prin podeaua bucătăriei.

Îi pregătesc cereale și ea le ronțăie. Nu trebuie să întreb dacă vrea. Unele lucruri le știu pur și simplu.

Aspect care mi se confirmă mai târziu, după ce Audrey face un duș și se îmbracă.

La ușă, îmi spune:

— Mulțumesc, Ed.

Face o pauză, apoi continuă:

— Știi? Dintre toți, tu mă cunoști cel mai bine și mă tratezi cel mai frumos. Cu tine, mă simt cât se poate de în largul meu.

Chiar se apleacă spre mine și mă sărută pe obraz.

— Mulțumesc că mă suporți.

O privesc îndepărtându-se și încă îi simt buzele pe piele. Gustul lor.

O urmăresc până în capul străzii, până dă colțul. Chiar înainte de a dispărea, știe că încă stau în pragul ușii și se întoarce pentru ultima dată și-mi face cu mâna. Ca răspuns, ridic și eu mâna și dispare.

Încet.

Uneori dureros.

Audrey mă omoară.

•

„Și fă-mi un serviciu, te rog. Mai redu chipsurile, pentru numele lui Dumnezeu."

Aud din nou cuvintele prietenului meu de seara trecută.

Toată ziua mă urmăresc, împreună cu alte declarații pe care le-a făcut.

„Poate că nu ești singurul care primește ași în poștă. Te-ai gândit vreodată la asta?"

Bineînțeles, la sfârșitul cuvintelor era un semn de întrebare, dar știu că de fapt era o declarație. Mă face să mă gândesc la toți oamenii cu care am intrat în contact. Și dacă toți sunt mesageri, ca mine, și toți sunt amenințați și disperați să termine de făcut ce au de făcut ca să supraviețuiască? Mă întreb dacă și ei au primit cărți de joc și arme în cutiile poștale sau dacă li s-au furnizat unelte personalizate. *Probabil că totul e personal*, gândesc. *Eu am primit cărțile de joc pentru că asta e îndeletnicirea mea. Poate că lui Daryl și Keith li s-au dat cagule, iar tovarășului meu de seara trecută i s-au dat costumul negru și comportamentul certăreț*.

Până la opt fără un sfert, voi fi înapoi la Melusso's, dar fără Portar. De data aceasta, voi intra. Trebuie să-i explic asta înainte de a pleca.

Se uită la mine.

Ce? Fără chipsuri în seara asta?

— Îmi pare rău, prietene. Dar îți aduc ceva când mă întorc, îți promit.

Când plec, pare destul de fericit, pentru că i-am lăsat ceva cafea în care am pus înghețată. Aproape că sare de pe o labă pe alta când îi pun castronul jos.

E bun, îmi spune în bucătărie. Rămânem prieteni.

Trebuie să recunosc, chiar mi-e dor puțin de el pe când mă îndrept spre strada Clown și Melusso's. Parcă am fi fost în asta împreună și acum trebuie să termin singur și să culeg toți laurii.

Asta e.

Dacă vor fi lauri.

Aproape că am uitat că lucrurile pot merge rău și că misiunea poate fi dificilă. Proba A pentru acest caz a fost strada Edgar. Proba B, băieții Rose.

Mă întreb ce mesaj voi transmite acum, intrând pe ușa restaurantului MELUSSO'S, în mirosul epuizant și căldura sosului de spaghete, paste și usturoi. Prudent și în gardă, am încercat să-mi dau seama dacă mă urmărește cineva, dar n-am văzut niciun suflet care să pară interesat. Doar oameni care își vedeau de treabă.

Vorbind. Parcând strâmb.

Înjurând. Spunându-le copiilor să se grăbească și să nu se mai plângă.

Chestii de genul acesta.

Acum, în restaurant, o rog pe chelnerița plinuță să mă plaseze în colțul cel mai întunecat.

— Acolo? întreabă ea uluită. Lângă bucătărie?

— Da, te rog.

— Nimeni n-a cerut vreodată să fie așezat acolo, pretinde ea. Ești sigur, prietene?

— Foarte.

„Ce tip ciudat", o văd gândind, dar mă conduce acolo.

— Lista de vinuri?

— Poftim?

— Ai dori puțin vin?

— Nu, mulțumesc.

Smulge lista de vinuri de pe masă și-mi înșiră specialitățile. Comand spaghete cu chifteluțe și o lasagna.

— Aștepți pe cineva? Scutur din cap.

— Nu.

— Deci, ai de gând să mănânci *ambele* feluri?

— O, nu, răspund. Lasagna e pentru câinele meu – i-am promis că-i aduc ceva.

De data aceasta îmi aruncă o privire gen „Ce amărât patetic și singuratic”, ceea ce e de înțeles, presupun. Dar de spus, spune:

— Atunci, îți aduc lasagna chiar înainte să pleci, OK?

— Mulțumesc.

— Ceva de băut?

— Nu, mulțumesc.

Refuz toate băuturile restaurantului, pentru că îmi imaginez că pot să-mi iau de băut de oriunde – sunt aici pentru mâncarea pe care n-o pot găti.

Mă părăsește și supraveghez restaurantul, care este plin pe jumătate. Văd oameni care se îndoapă, oameni care sorb vin, în timp ce un cuplu tânăr se sărută peste masă și împarte mâncarea. Singura persoană de interes este un bărbat care stă în aceeași secțiune a restaurantului ca și mine. Așteaptă pe cineva, bând vin, dar fără să mănânce. E îmbrăcat în costum și are un păr bine pieptănat pe spate, negru-argintiu.

La scurt timp după ce primesc chifteluțele cu spaghete, semnificația nopții se fructifică.

Aproape că mă înec cu ce am în furculiță, când sosește oaspetele tipului. Acesta se ridică și o sărută și își pune mâinile pe șoldurile ei.

Femeia este Beverly Anne Kennedy.

Bev Kennedy.

Cunoscută și sub numele de Mama.

•

„O, drace”, gândesc și îmi țin capul plecat.

Nu se știe din ce motiv, îmi vine să vomit.

•

Mama mea poartă o rochie sexy. De un albastru-închis strălucitor. Aproape de culoarea furtunii. Se politicos și, să fiu sincer, părul îi încadrează fața într-un mod foarte plăcut.

Pe scurt, este prima dată când mi se pare că arată ca o femeie. De obicei arată doar ca mama cu gura spurcată care mă înjură și îmi spune că sunt „inutil”. În seara aceasta, totuși, poartă cercei și fața ei întunecată și ochii căprui zâmbesc. Când zâmbește, face câteva riduri, dar da, pare fericită.

Pare fericită că e femeie.

•

Bărbatul este un adevărat gentleman, îi toarnă vin și o întreabă ce i-ar plăcea să mănânce. Discută cu plăcere și ușurință, dar nu pot auzi ce-și spun. Sincer să fiu, chiar mă străduiesc să nu aud.

Mă gândesc la tata.

Mă gândesc la el și asta mă deprimă pe loc.

Nu mă întrebați de ce, dar simt că merita mai mult de atât. Da, era un bețiv, în special spre sfârșitul vieții, dar era așa de bun, generos și blând! Cu privirea la chifteluțe, îi văd părul scurt și negru și ochii aproape incolori. Era destul de înalt și, când pleca la muncă, întotdeauna purta o cămașă din flanel și avea o țigară în colțul gurii. Acasă nu fuma niciodată. Nu în casă. În pofida a toate, era și el un gentleman.

Îmi amintesc și când se împleticea pe ușă și se prăbușea pe canapea după ce se închidea pubul.

Bineînțeles că mama țipa la el, dar fără efect.

Oricum îl bătea la cap permanent. Lucra până la epuizare, dar nu era niciodată de ajuns. Vă aduceți aminte incidentul cu măsuța de cafea? Ei bine, tata se confrunta cu asta în fiecare zi.

Când eram mai tineri, obișnuia să ne ducă în locuri precum Parcul Național și plaja și un loc de joacă aflat la zeci de kilometri, care avea o rachetă uriașă din metal. Nu precum locurile de joacă de acum, din plastic, unde trebuie să se joace copiii de astăzi. Ne ducea în locurile acelea și ne urmărea liniștit cum ne jucam. Îi aruncam câte o privire și el era acolo, fumând fericit, poate chiar visând. Prima mea amintire e de când aveam patru ani și avusesem plăcerea să călăresc în spinarea lui Gregor Kennedy, tatăl meu. Asta e de pe când lumea nu era atât de mare și puteam vedea totul. Pe când tatăl meu era erou, nu om.

Și acum stau aici, întrebându-mă ce ar trebui să fac în continuare.

•

Primul punct pe ordinea de zi a afacerilor este să nu-mi termin chifteluțele. Mă mulțumesc să o urmăresc pe mama la minunata ei întâlnire. Este destul de evident că perechea a mai fost acolo. Chelnerița îi cunoaște și se oprește să schimbe o vorbă cu ei. Par a se simți în largul lor.

Încerc să simt amărăciune și furie, dar mă controlez. Ce sens are? Până la urmă, este și ea o persoană și are dreptul să fie fericită ca toată lumea.

Doar la puțin timp după aceea înțeleg de ce primul meu impuls este să o invidiez pentru această fericire.

Și n-are nimic de-a face cu tatăl meu.

E vorba de mine.

Într-un val brusc de greață, văd oroarea absolută, dacă vreți s-o numim așa, a situației.

Acolo e mama mea, de cincizeci de ani, plimbându-se prin oraș cu un tip – în timp ce eu stau aici, în floarea tinereții, cu totul singur.

Clatin din cap.

La mine.

10 ♠ Ciclonul de pe verandă

Chelnerița îmi ia chifteluțele și îmi aduce lasagna Portarului într-o cutie din plastic ieftină. Portarul va fi foarte fericit.

În drum spre tejghea, unde vreau să plătesc, arunc o privire îndărăt spre mama mea și bărbat, atent să nu fiu văzut. Dar ea e cu totul absorbită de însoțitorul ei. Îl privește fix și îl ascultă atât de concentrată, încât nici măcar nu mă mai străduiesc să mă ascund de ei. Plătesc și ies din restaurant, doar că nu mă duc acasă. Mă duc la casa mamei și mă așez pe verandă să o aștept.

Casa asta miroase precum copilăria mea. Se simte chiar și pe sub ușă, așa cum stau acolo, pe cimentul rece.

Noaptea palpită vie cu stele și, când mă întind și mă uit la cer, mă pierd între ele. Simt că parcă m-aș prăbuși, dar în sus, în abisul cerului de deasupra mea.

Următorul lucru pe care-l simt este piciorul cuiva, care mă împinge în coapsă.

Mă trezesc și găsesc fața căreia îi aparține piciorul.

— *Ce faci* aici? mă întreabă ea.

E mama.

Prietenoasă ca întotdeauna.

Mă sprijin într-un cot și decid să nu mai amân.

— Am venit să te întreb dacă te-ai distrat la Melusso's.

O expresie de surpriză îi cade de pe față, deși încearcă să și-o păstreze. Se rupe și ea pare să o prindă și să se joace cu ea în mâini.

— A fost foarte plăcut, spune ea, dar îmi dau seama că trage de timp, ca să își recapituleze opțiunile. O femeie trebuie să trăiască și ea.

Mă ridic.

— Bănuiesc că așa e corect.

Ea dă din umeri.

— E singurul motiv pentru care ai venit – să mă tragi la răspundere că am fost să iau cina cu un bărbat? Am și eu nevoile mele, știi?

Nevoi.

Ia ascultați-o!

Trece pe lângă mine spre ușă și bagă cheia în yală.

— Acum, dacă nu te superi, Ed, sunt foarte obosită.

Acum.

Momentul.

De obicei renunț, dar în seara aceasta o înfrunt. Acum știu foarte bine că, dintre toate progeniturile ei, eu sunt singurul pe care această femeie nu l-ar

invita în casă într-o astfel de situație. Dacă surorile mele ar fi fost acolo, deja ar fi făcut cafeaua. Dacă ar fi fost Tommy, l-ar fi întrebat cum îl tratează cei de la universitate, oferindu-i o cola sau o felie de tort.

Și totuși, cu mine, Ed Kennedy, copilul ei ca și ceilalți, se retrage și-mi refuză comportamentul prietenos, ca să nu mai spunem o invitație de a intra. Mi-ar plăcea să fie măcar cât de puțin amabilă.

Ușa aproape că se închisese, când o opresc cu mâna. Sunetul unei fețe pălmuite.

Expresia i se alterează sub ochii mei.

Vorbesc, pronunțând cuvintele dur.

— Mamă? întreb eu.

— Ce-i?

— De ce mă urăști așa de mult?

Și acum se uită la mine, femeia asta, eu încercând să mă asigur că nu mă trădează ochii.

Plat, simplu, răspunde:

— Pentru că îmi amintești de *el*.

De el?

Înregistrez semnificația.

De el – tatăl meu.

Intră în casă și ușa se trântește.

•

A trebuit să duc un om la Catedrală și să încerc să-l omor. Am servit unor ucigași de profesie plăcintă în bucătăria mea, după care m-au bătut până m-au lăsat inconștient. Am fost asaltat de o bandă de mardeiași adolescenți.

Și totuși, asta pare să fie cea mai întunecată oră a mea.

În picioare.

Îndurerat.

Pe veranda mamei mele.

•

Cerul se deschide acum, făcându-se fărâme.

Îmi vine să izbesc în ușă cu mâinile, cu picioarele.

Dar n-o fac.

Tot ce fac este să mă las în genunchi, doborât de cuvintele care pot da așa o lovitură năucitoare. Încerc să văd partea bună a lucrurilor, pentru că mi-am iubit tatăl. În afara părții cu alcoolismul, cred că nu e cu totul rușinos să fii ca el.

Deci, de ce mă simt atât de oribil?

Rămân nemișcat.

De fapt, am jurat să nu părăsesc veranda asta mizerabilă până nu obțin răspunsurile pe care le merit. Voi dormi aici, dacă va fi nevoie, și voi aștepta în căldura năprasnică toată ziua de mâine. Mă voi ridica și o voi striga.

— Nu plec de-aici, mamă!

Din nou.

— Mă auzi? Nu plec.

După cincisprezece minute, ușa se deschide din nou, dar nu o privesc. Mă întorc și îi vorbesc drumului, spunând:

— Îi tratezi atât de frumos pe toți ceilalți – Leigh, Keith și Tommy. De parcă…

Dar nu-mi pot permite să devin slab. Încep să pășesc de colo colo.

— Dar mie îmi vorbești cu o totală lipsă de respect și eu sunt singurul care sunt aici. Acum mă întorc și mă uit la ea. Eu sunt cel care e aici când ai nevoie de ceva – și de fiecare dată, eu rezolv problema, nu?

Ea încuviințează:

— Da, Ed.

Dar contraatacă în același timp. Mă asaltează cu propria ei versiune de adevăr. Cuvintele îmi taie auzul atât de dur, încât mă aștept să-mi curgă sânge din urechi.

— Da, ești aici – și tocmai asta e! Își întinde brațele. Uită-te la mormanul acesta de gunoi. Casa, orașul, toate. Vocea devine întunecată. Și tatăl tău… mi-a promis că odată vom părăsi acest loc. Mi-a spus că vom împacheta într-o zi și vom pleca, și uite unde suntem, Ed! Încă aici. *Tu ești* aici și, ca și bătrânul tău, ești totul numai promisiuni deșarte, Ed, fără finalitate. Tu, și ridică înveninată un deget acuzator. Ai putea fi la fel de bun ca toți ceilalți. La fel de bun ca Tommy chiar… Dar ești încă aici și vei fi aici și peste cincizeci de ani.

Vocea îi este deosebit de rece:

— Și nu vei fi realizat niciodată nimic.

•

Cădem în tăcere.

•

— Mi-aș dori, întrerupe ea tăcerea, să realizezi ceva.

Încet, își croiește drum către treptele din față și spune:

— Trebuie să realizezi și tu ceva, Ed.

— Ce?

— Ai grijă, declară ea. Mă crezi sau nu – e nevoie de multă dragoste ca să te urăsc atât.

Încerc să înțeleg.

•

Încă mai era pe treptele verandei când eu cobor pe peluză și mă întorc spre ea.

Dumnezeule, s-a lăsat întunericul.

Un întuneric precum Asul de Pică.

•

— Te întâlneai cu bărbatul acela și pe când trăia tata? o întreb eu.

Se uită la mine, dorind să nu fi fost obligată să o facă, și, deși nu spune nimic, știu. Știu că nu numai pe tata îl urăște, ci și pe ea. Și atunci îmi dau seama că a înțeles greșit.

„Nu e vorba de loc, gândesc eu, ci de oameni.”

Am fi aceiași oriunde am merge.

Vorbesc din nou. O ultimă întrebare:

— Tata a știut?

O pauză lungă.

O pauză care ucide, până când mama se întoarce cu spatele, plânge, iar noaptea este atât de adâncă și întunecată, încât mă întreb dacă va mai răsări vreodată soarele.

J ♠ Un telefon

— Mamă?

— Mda?

Cobor privirea la Portar, care își mănâncă lasagna cu ceva ce nu aș putea numi decât extazul suprem. Este ora 2.30 dimineața și țin receptorul la ureche.

— Ești bine, mamă?

Vocea tremură, dar răspunde așa cum mă așteptam:

— Mda, sunt bine.

— Asta e bine.

— Doar că m-ai trezit, nenorocitul dracu…

Închid, dar zâmbesc.

Aș fi vrut să-i spun că încă o iubesc, dar poate că e mai bine așa.

Q ♠ Teatrul de pe strada Bell

Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care le-a spus mama seara trecută.

Este duminică dimineață și n-am dormit mai deloc. Portarul și cu mine am băut câteva cafele, dar care nu prea m-au trezit. Mă întreb dacă mi-am terminat treaba pe strada Clown și cu mama, dar am senzația că da. Trebuia doar să-mi spună acele lucruri.

Bineînțeles, faptul că mama mă consideră un ratat total nu este foarte plăcut.

Faptul că se consideră și ea însăși o ratată iar nu mă reconfortează foarte mult, deși ar trebui. Într-un fel, m-a trezit puțin la realitate. Îmi dau seama acum că nu voi putea fi șofer de taxi toată viața mea. Aș ajunge la ospiciu.

Pentru prima dată, un mesaj a atins o parte din viața mea.

Și pentru cine a fost acest mesaj?

Pentru mama sau pentru mine?

Îi aud din nou cuvintele.

„E nevoie de multă dragoste ca să te urăsc într-atât”.

Și mi s-a părut că am văzut o undă de ușurare străbătându-i fața când a spus asta.

Mesajul fusese al ei.

•

M-am dus cu Portarul la biserică să-l vedem pe părintele O’Reilly, care încă mai avea o congregație destul de numeroasă.

— Ed, spune el emoționat puțin mai târziu. Mă temeam că n-o să te mai întorci. Mi-ai lipsit în ultimele câteva săptămâni.

Îl mângâie pe Portar.

— Am cam fost ocupați, spun eu.

— Domnul a fost cu tine?

— Nu prea, răspund eu.

Mă gândesc la noaptea trecută și la adulterul mamei mele, care îl urăște pe tatăl meu pentru că nu și-a ținut promisiunile și își disprețuiește singurul copil care i-a rămas în oraș.

— Ah, afirmă el. Orice pe lumea asta are un scop.

Nu pot decât să fiu de acord. Nimic nu s-a întâmplat fără un scop și mă concentrez pe următorul mesaj.

•

Există numai strada Bell acum și acolo mă și duc spre seară. Numărul 39 este un cinema vechi, prăpădit, în care intri coborând câteva trepte. Deasupra

lui este o casă cu terasă, pe marchiza căruia este lipit un panou. Astăzi, pe panou scrie „*Casablanca*, 2.30 după-amiază" și „*Some Like It Hot*[31], 7 seara". Coborând scările, am văzut că în vitrină erau expuse postere de filme vechi, hârtia era îngălbenită pe margini și, când am intrat, în cinematograf erau și mai multe postere.

Mirosea a popcorn vechi și mochetă umedă. Și pare gol.

— E cineva aici? strig.

Nimic.

Locul acesta trebuie să fi murit cu ani în urmă, când s-a deschis Greater Union în partea cealaltă a orașului. Acum e abandonat.

— E cineva aici? strig din nou, de data aceasta mai tare.

Mă uit într-o cameră din spate și văd un bătrân care doarme. Poartă un costum și papion, ca un ușier de modă veche.

— Ești bine, prietene? întreb eu, iar el sare ca ars.

— O! sare de pe scaun și își netezește sacoul. Cu ce vă pot ajuta?

Mă uit la raftul de deasupra tejghelei și spun:

— Îmi poți da un bilet la *Casablanca*, te rog?

— Dumnezeule, ești primul meu client de săptămâni întregi!

Ridurile din jurul ochilor bărbatului sunt enorme și are sprâncene extraordinar de stufoase. Părul alb este pieptănat perfect și, deși chelește, nu poartă o pieptănătură peste cap. Expresia feței îi este sinceră. Bărbatul e încântat. Ca să fiu sincer, e agitat până la leșin.

Îi întind zece dolari și el îmi dă rest cinci.

— Popcorn?

— Da, te rog.

Se declară încântat, în timp ce extrage popcornul și îl pune în cutie.

— Din partea casei, și-mi face cu ochiul.

— Noroc.

•

Cinematograful în sine e mic, dar ecranul e gigantic. Trebuie să aștept un timp, dar înjur de 2.25, bărbatul intră în sală.

— Nu cred că mai vine cineva. Te-ar deranja dacă începem mai devreme?

Probabil că e speriat la culme că mă voi supăra pe el dacă va trebui să aștept prea mult.

— Nu-ți face griji.

Se grăbește înapoi pe culoar.

Stau aproape fix în mijlocul teatrului. Dacă înseamnă ceva, stau în ultimul rând înainte de mijloc.

---

[31] În România prezentat sub titlul Unora le place jazzul (n.tr.).

Filmul începe.

Alb și negru.

După un timp, se întrerupe și-mi arunc privirea în spate, la fereastra de proiectare. A uitat să schimbe rola. Strig:

— Hei!

Nimic.

Mă gândesc că a adormit din nou, așa că ies și găsesc o ușă pe care scrie NUMAI PENTRU PERSONAL și intru. Ușa mă duce la camera de proiecție, unde omul sforăie încetișor, lăsat pe spate în scaun și sprijinit de perete pe o coastă.

— Domnule? spun eu.

— O, nu! țipă el. Nu din nou!

Este vizibil supărat, grăbindu-se să aducă rola nouă, criticându-se aspru și cerându-și iertare.

— E OK, îi spun. Calmează-te, dar nu vrea deloc, îmi spune din nou și din nou:

— Nu-ți face griji, fiule, îți dau banii înapoi și îți dau și un bilet la liber. Alegerea ta. Continuă, cu ardoare: La orice film vrei tu.

Accept. Nu am de ales.

O ia înainte în fugă și spune:

— Acum, dacă lungești puțin pasul, vei ajunge la timp ca să nu pierzi nimic.

Înainte de a mă întoarce în sală, mă simt obligat să mă prezint. Spun:

— Numele meu e Ed Kennedy și întind mâna.

El se oprește și-mi strânge mâna, privindu-mă în ochi.

— Da, știu cine ești. Pe moment, uită de rolă și mă privește în ochi cu o prietenie absolută: Mi s-a spus că vei veni.

Și își reia programul.

Eu rămân nemișcat în picioare.

E din ce în ce mai bine.

Urmăresc restul filmului și-mi spun: „Nu ies de aici până nu aflu cine l-a informat pe bătrân că vin”.

— Îți place? întreabă când ies, dar nu mă las atras într-o astfel de discuție.

Spun:

— Cine te-a anunțat că vin?

Încearcă să scape cu un ridicat din umeri.

— Nu.

Aproape că intră în panică.

— Nu pot.

Se îndepărtează.

— Le-am promis și sunt niște tipi așa simpatici…

Îl trag spre mine, cu fața spre mine.

— Cine?

Pare și mai bătrân acum, inspectându-și papucii și covorul.

— Erau doi bărbați? întreb eu.

El se uită la mine, de parcă ar spune da.

— Daryl și Keith?

— Cine?

Încerc altă abordare:

— Au mâncat și ei din popcornul tău?

Din nou, un *da*.

— Erau Daryl și Keith, confirm eu. Ticăloșii ăia nesătui. Nu ți-au făcut niciun rău, nu?

— O, nu. Nu, au fost foarte simpatici. Amabili. Au venit pe aici cu o lună în urmă și au vizionat *Mister Roberts*. Înainte să plece, mi-au spus că un tip numit Ed Kennedy urmează să vină și să-i dau ceva când își termină treaba.

— Și când îmi termin treaba?

Își întinde mâinile.

— Mi-au spus c-o să știi singur. Fața i se înclină, de parcă ar fi fost cuprins de tristețe. Ți-ai terminat treaba?

Scutur din cap.

— Nu. Simt că mai am ceva de făcut.

Privesc în lături, apoi din nou la el.

— Trebuie să fac ceva pentru tine. Ceva bun, aș spune, în cazul tău.

— De ce?

Am fost pe aproape să-i spun că nu știu, dar refuz să mint.

— Pentru că ai nevoie.

Are nevoie de o întorsătură pozitivă, precum părintele O'Reilly?

Mă îndoiesc. Nu de două ori.

— Poate, și se apropie de mine, îți vei termina treaba când te întorci să vezi filmul gratuit.

— Bine, sunt de acord.

— Și poți să-ți aduci și iubita, sugerează el. Ai o iubită, Ed?

Mă bucur de moment.

— Da, spun. Am o iubită.

— Ei bine, adu-o și pe ea.

Își freacă mâinile.

— Nimic mai frumos decât tu și prietena ta în fața marelui ecran.

Un râs zburdalnic i se rostogolește de pe buze.

— Îmi plăcea la nebunie să aduc fete aici când eram tânăr. De aceea am cumpărat locul acesta când m-am retras din construcții.

— Ai scos vreodată bani din afacerea asta?

— O, nu, Isuse, nu, nu-mi trebuie. Îmi place doar să pun filmele, să urmăresc puțin, să dorm puțin. Soția mea spune că, dacă mă ține departe de necazuri, de ce nu?

— Corect.

— Deci, când crezi că te poți întoarce?

— Poate mâine.

Îmi dă un catalog de dimensiunea unei enciclopedii, ca să mă uit prin el și să-i sugerez un film, dar n-am nevoie de el.

— Nu, mulțumesc, îi explic. Știu ce vreau.

— Chiar așa? Deja?

Încuviințez din cap.

— *Cool Hand Luke*[32].

Își freacă mâinile și rânjește.

— O alegere minunată. Un film mare. Paul Newman este extraordinar, iar George Kennedy, omonimul tău – de neuitat. La 7.30 seara, mâine-seară?

— Sună bine.

— Minunat, vă aștept mâine, pe tine și pe prietena ta. Care e numele ei, al fetei ăsteia?

— Audrey.

— A, foarte drăguț.

Sunt pe cale să-l părăsesc, când îmi dau seama că n-am idee care e numele bărbatului.

Își cere scuze.

— O, îmi pare tare rău, Ed. Numele meu e Bernie. Bernie Price.

— Ei bine, îmi pare bine să te cunosc, Bernie.

Și mă îndrept spre ieșire.

— Și mie, spune el. Mă bucur c-ai venit.

— Și eu.

Pășesc în aerul fierbinte al serii târzii și al verii.

•

Anul acesta, Ajunul Crăciunului este joi și atunci toată lumea vine cu felicitări, curcan și sărutul aprig al lui Marv pentru Portar.

O sun pe Audrey în legătură cu ziua de mâine și ea contramandează o întâlnire cu iubitul ei. Cred că și-a dat seama după tonul vocii mele că am nevoie de compania ei.

Imediat ce am rezolvat asta, merg la o plimbare până la Milla, pe Harrison Avenue.

---

[32] În România, prezentat sub titlul Luke, mână rece (n.tr.).

Deschide ușa și parcă, în săptămânile care au trecut, a devenit mai fragilă ca niciodată. A trecut ceva timp de când n-am mai trecut pe la ea și se luminează toată când mă vede. La început stă aplecată, dar când îmi vede fața, se îndreaptă.

— Jimmy! Și vocea îi prinde aripi: Intră, intră!

Fac așa cum spune și, când intru în sufragerie, văd că încerca să citească singură *La răscruce de vânturi*, dar nu ajunsese prea departe.

— O, da, spune ea, când intră în cameră cu ceaiul. Am încercat s-o citesc fără tine, dar nu merge prea bine.

— Vrei să-ți citesc puțin acum?

— Ar fi plăcut, zâmbi ea.

Iubesc zâmbetul femeii ăsteia. Iubesc peticele de riduri omenești de pe fața ei și bucuria din ochii ei.

— Ți-ar plăcea să vii pe la mine în ziua de Crăciun? o întreb.

Pune ceaiul jos și răspunde:

— Da, bineînțeles, mi-ar plăcea la nebunie. Sunt… îmi aruncă o privire. Sunt din ce în ce mai singură fără tine, Jimmy.

— Știu, spun, știu.

Îi acopăr mâna cu a mea și i-o mângâi cu blândețe. În momente ca acestea, mă rog ca sufletele să se întâlnească după moarte. Milla și Jimmy cel real. Mă rog pentru asta.

— *Capitolul șase*, citesc. *Domnul Hindley a venit acasă pentru înmormântare*; *și – lucru care ne-a uluit și i-a făcut pe vecini să clevetească în dreapta și-n stânga – și-a adus cu el și o nevastă*…[33]

•

Lunea este o zi de lucru plină în oraș. Am avut o groază de clienți și se pare că am reușit și eu să manevrez bine prin trafic măcar o dată. Adeseori, țelul meu ca șofer de taxi este să nu enervez alți șoferi. Și astăzi funcționează.

Ajung acasă înainte de șase, mănânc împreună cu Portarul și o iau pe Audrey în jur de șapte. Port cei mai buni blugi ai mei, cizmele și o cămașă roșie, așa de veche că bate spre portocaliu.

Audrey răspunde la ușă și îi simt parfumul.

— Miroși grozav, îi spun.

— O, mulțumesc, bunule domn, și îmi permite să îi sărut mâna.

E îmbrăcată cu o fustă neagră, pantofi cu toc și o bluză de culoarea nisipului. Toate se potrivesc foarte bine, iar părul este împletit la spate într-o coadă cu câteva fire rebele care îi cad pe laturi.

---

[33] Emily Bronte, La răscruce de vânturi, București: Editura pentru Literatură, 1967, tr. Henriette Yvonne Stahl, p. 55.

Ne plimbăm pe stradă și ne ținem de braț.

Când ne uităm unul la altul, ne pufnește râsul. Nu ne putem abține.

— Dar miroși atât de bine, îi spun din nou, și arăți minunat.

— Ca și tine, replică ea și se gândește un moment. Chiar și cu cămașa aia atroce.

Privesc în josul corpului.

— Știu, e uluitoare, nu-i așa?

Dar lui Audrey nu-i pasă. În loc să meargă, aproape că sare sau dansează și spune:

— Deci, ce film vedem?

Încerc să-mi ascund expresia de autosatisfacție, pentru că știu că e unul dintre favoritele ei.

— *Cool Hand Luke*.

Se oprește și chipul atinge o culme a frumuseții care aproape că mă face să plâng.

— Te-ai întrecut pe tine, Ed.

Ultima dată când auzisem această expresie, Marv i-o adresase lui Margaret, chelnerița. De data aceasta, sensul nu era sarcastic.

— Mulțumesc, răspund eu și continuăm să ne plimbăm.

Ieșim pe strada Bell și brațul lui Audrey este încă înlănțuit de al meu. Îmi doresc ca cinematograful să fie mai departe.

•

— Iată-vă! spune Bernie Price când ajungem.

Este emoționat. Sunt surprins că nu doarme.

— Bernie, spun politicos. Ți-o prezint pe Audrey O'Neill.

— Plăcerea este de partea mea, Audrey, rânjește Bernie.

Când ea se retrage la baie, Bernie mă trage deoparte agitat și șoptește:

— Ei, arată bine din toate punctele de vedere, nu, Ed?

— Așa e, sunt de acord. Cu certitudine, așa e.

Cumpăr popcornul stătut ori cel puțin încerc (pentru că Bernie, în cuvintele lui, nici nu se gândește) și intrăm în sală, și ne așezăm, aproape de locul de unde am urmărit și ieri filmul.

Ne-a dat câte un bilet fiecăruia.

— *Cool Hand Luke*: 7 după-amiaza.

— *Cool* al tău are trei de o?[34], întreabă Audrey.

Mă uit la biletul meu. Are și el trei de o și e perfect pentru noaptea asta.

Ne așezăm și așteptăm, și în curând se aude un ciocănit de sus, de la fereastra proiectorului.

---

[34] Corect, cool, rece, în lb. engleză în text (n.tr.).

— Voi doi, sunteți gata? auzim vocea înfundată.

— Gata! răspundem amândoi și ne întoarcem spre ecran.

Filmul începe.

•

Sper că, în timp ce noi urmărim, Bernie e acolo sus fericit, amintindu-și cum era când, de vârsta mea fiind, venea și el aici.

Sper că, privind la cele două persoane din fața marelui ecran – doar două siluete – încă mai crede că Audrey este iubita mea.

Acest mesaj e în spatele meu.

Este livrat deja, dar nu văd expresia de pe fața lui Bernie. Încerc să surprind sentimentul lui pe fețele persoanelor de pe ecran.

Da, sper că Bernie e fericit.

Sper că-și amintește totul.

Audrey fredonează cu voce joasă după muzica de pe ecran și, în acest moment, este iubita mea. E ceva ce pot crede.

Noaptea aceasta e pentru Bernie, dar și eu am o mică bucată din ea, numai pentru mine.

•

Amândoi am văzut filmul de câteva ori. Este, cu certitudine, un favorit. Aproape că putem rosti replicile odată cu personajele pe alocuri, dar n-o facem niciodată. Ne mulțumim să stăm pe scaune și ne bucurăm de peliculă. Ne bucurăm de sala goală și eu mă bucur de Audrey. Iubesc faptul că suntem numai noi doi, singuri, acolo.

Doar tu și iubita ta, mi-l amintesc pe Bernie spunând ieri și îmi dau seama că Bernie chiar merită mai mult decât să stea la noapte în camera de proiecție. Îi șoptesc lui Audrey:

— Te-ar deranja dacă îl rog pe Bernie să coboare și să stea cu noi?

Iar ea răspunde cum mă așteptam s-o facă:

— Deloc!

Trec peste picioarele ei și mă îndrept spre camera de proiecție. Bernie doarme, dar îl trezesc blând, atingându-l.

— Bernie? spun.

— O… da, Ed?

Se scutură de oboseală.

— Audrey și cu mine…, spun, ne întrebam dacă n-ai vrea să cobori și să vezi filmul cu noi.

El protestează, aplecându-se.

— O, nu, Ed, n-aș putea face asta. Niciodată! Am o groază de făcut aici și voi, tinerii, ar trebui să fiți lăsați singuri. Știi tu, spune el, să faceți vreo poznă.

— Hai, Bernie, spun. Ne-ar plăcea foarte mult să fii cu noi.

— Nu, nu, nu. E vehement: Nu pot.

După un minut sau două în care ne certăm, renunț și mă întorc în sală. Când îmi reiau locul lângă Audrey, mă întreabă unde e Bernie.

— Nu a vrut să ne întrerupă, spun eu, dar pe când îmi caut o poziție confortabilă în fotoliu, ușa din spate se deschide și Bernie stă acolo, în lumină. Vine încet pe culoar spre noi și se așază de cealaltă parte a lui Audrey.

— Mă bucur c-ai venit, șoptește ea.

Bernie ne privește pe amândoi.

— Mulțumesc.

Ochii epuizați clipesc cu recunoștință și el se întoarce plin de viață spre ecran.

Cincisprezece minute mai târziu, Audrey îmi găsește mâna pe reazem. Își strecoară degetele între ale mele. Când mi le strânge ușor, privesc pe lângă ea și văd că-l ține și pe Bernie de mână. Uneori, prietenia lui Audrey este suficientă. Uneori știe exact ce trebuie făcut.

Sincronizarea ei poate fi perfectă.

•

Totul merge perfect, până când trebuie schimbată rola.

Bernie iar a adormit. Îl trezim.

— Bernie, spune Audrey, cu voce joasă.

Îl scutură puțin.

Când se trezește, sare de pe scaun și strigă:

— Rola.

Se deplasează repede pe culoar și, când mă întorc să mă uit la camera de proiecție, observ.

Acolo se află deja cineva.

— Ei, Audrey, spun. Uite, și ne ridicăm amândoi și ne ațintim privirea spre fereastră.

În cameră este cineva. Aerul pare a-și ține respirația în jurul nostru, până când, în sfârșit, mă pun în mișcare. Mă îndrept spre culoar.

La început, Audrey nu știe ce să facă, dar, curând, îi aud pașii în urma mea. Alerg, cu ochii ancorați de umbra din camera de proiecție. Ne vede și mișcările ei devin mai repezi. Iese aproape înnebunită din cameră, când noi ne aflam la jumătatea drumului spre ușa sălii.

În foaier, pot simți tensiunea printre mirosurile de popcorn stătut și de covor umed. Mirosul cuiva care a fost acolo și a plecat. Aud ușa „NUMAI PENTRU PERSONAL”. Audrey e chiar în spatele meu.

Când ajungem în cameră, primul lucru pe care îl văd sunt mâinile tremurânde ale lui Bernie. Șocul i se citește pe față. Pe buze, în gât.

— Bernie? spun întrebător. Bernie?

— M-a speriat tare, spune el. Aproape că m-a dărâmat când a rupt-o la fugă.

Se așază.

— Sunt bine, Ed.

La scurt timp, îmi arată o stivă de role.

— Ce? spune Audrey. Ce s-a întâmplat?

— Cea din vârf, răspunde Bernie. Nu e a mea.

Merge acolo și o ridică. O studiază. Pe ea este o mică etichetă, cu scrisul uzat. Are un singur cuvânt: ED.

— Să o vedem?

Păstrez tăcerea pentru un timp, dar răspund că da.

— Mai bine ați coborî înapoi în sală, sugerează Bernie. Veți vedea mult mai bine de acolo.

Înainte de a pleca, îi pun o întrebare la care am sentimentul că Bernie ar putea răspunde.

— De ce, Bernie? întreb. De ce continuă să-mi facă asta?

Dar Bernie se mulțumește să râdă.

— Încă nu înțelegi, Ed, nu-i așa?

— Să înțeleg ce?

Ridică privirea spre mine și nu se grăbește să răspundă.

— O fac pentru că pot.

Vocea îi este obosită, dar sinceră. Hotărâtă.

— Toate au fost puse la cale cu mult timp în urmă. Cel puțin un an.

— Ți-au spus ei asta?

— Da.

— În cuvintele acelea?

— Da.

Mai rămânem alături câteva minute, meditând, până când Bernie ne alungă.

— Haideți, spune el, copii, mergeți înapoi acolo. Montez rola într-un minut.

Înapoi în foaier, mă sprijin de ușă și Audrey vorbește:

— Întotdeauna e așa?

— Mai întotdeauna, răspund, și nu-i rămâne decât să-și clatine capul și să păstreze tăcerea. Mai bine mergem, îi spun și după câteva încercări o conving să ne întoarcem în sala de cinema. E aproape gata, spun și, dintr-un motiv oarecare, presupun că Audrey știe că mă gândesc la film.

Dar eu?

Eu nu mă mai gândesc la filme.

Nu mă gândesc la nimic.

Doar la cărți de joc.

Doar la ași.

K ♠ Ultima rolă

Coborând pe culoar, vedem că ecranul este încă alb.

Când revine la viață, scena este întunecată și văd picioarele unor tineri care merg.

La puțin timp, abordează o siluetă singuratică de pe stradă.

Este o stradă a *acestui* oraș.

Și silueta e din acest oraș…

Mă opresc din mers.

Imediat.

Audrey merge puțin mai departe, până se întoarce și mă vede cu ochii fixați pe ecran.

La început, doar arăt cu degetul.

Apoi spun:

— Acela sunt eu, Audrey.

Pe ecran, urmărim metrajul cu băieții Rose și prietenii lor sărind pe mine și bătându-mă în stradă.

Stând pe alee, îmi simt cicatricile de pe față.

Degetele ating și ard cicatricile de pe pielea în vindecare.

— Acolo sunt eu, spun din nou. De data aceasta, în șoaptă și, lângă mine, ochii lui Audrey cedează și începe să plângă, în sala întunecată.

•

Următoarea scenă mă arată ieșind din bibliotecă și cărând teancul imens de cărți. După asta, apar luminile de pe strada Glory. Un prim-plan numai cu acestea, în noapte – puterea și gloria. La început e întuneric, până când luminile se aprind și încep să strălucească în întreaga sală. Urmează scena ciclonului de pe verandă, o scenă fără sunet. O văd pe mama emițând cuvintele dureroase, aproape lovindu-mă în față cu ele, până când, încet-încet, mă îndepărtez, aproape direct în cameră. Amândoi urmărim cum Ed Kennedy se îndreaptă spre cinematograful de pe strada Bell.

Ultimul lucru pe care îl vedem sunt câteva cuvinte scrise direct pe rolă. Și anume:

„Vremuri de restriște pentru Ed Kennedy. Felicitări, Ed. E timpul să mergi mai departe."

Și ecranul se întunecă din nou.

Cu totul.

•

Încă nu-mi pot mișca picioarele. Audrey încearcă să mă tragă după ea, dar aproape în zadar. Stau încremenit, uitându-mă la ecran.

— Hai să mergem la locurile noastre, spune ea și îi aud îngrijorarea în voce. Cred că ar fi mai bine să stai jos, Ed.

Încet, ridic un picior.

Apoi pe celălalt.

•

— Pot să mai pun o dată filmul? întreabă Bernie de sus.

Audrey se uită la mine cu ochi întrebători.

Ridic puțin capul și îl cobor la fel de lent, în semn de încuviințare.

— Da, Bernie! Iar mie îmi spune: O idee bună. Să-ți mai ia gândurile de la asta.

Timp de câteva secunde, mă gândesc să fug înapoi și să caut peste tot, să-l găsesc pe cel care adusese rola. Vreau să-l întreb pe Bernie dacă erau din nou Daryl și Keith. Vreau să știu de ce lui Bernie i s-a spus ce rol are, iar *eu* sunt ținut în întuneric.

Și totuși, știu că e inutil.

O fac pentru că pot.

•

Cuvintele acelea mă invadează de câteva ori și știu că sunt exact unde ar trebui să fiu. Pentru figurile de pică, aceasta este încercarea supremă, din care trebuie să mă salvez singur. Trebuie să rămânem unde suntem.

Când ecranul prinde viață din nou, aștept faimoasa scenă din *Cool Hand Luke*, când Luke evadează în sfârșit și toată lumea îl părăsește.

— Acum unde sunteți?! aștept să țipe de pe prici.

Întorcându-ne la scaunele noastre, Luke începe să se târască de-a lungul ecranului, cu o disperare totală, absolută. Se întoarce și cade aproape de prici.

— Unde sunteți acum? întreabă el cu voce sfârșită.

„Unde sunteți acum?” întreb și eu, așteptându-mă să văd o figură în picioare undeva în sală. Aștept să aud pași pe podea în spatele nostru. Îmi răsucesc capul în toate părțile, să surprind toate fețele. Sunt oameni peste tot și nicăieri. În fiecare spațiu gol pe care îl găsesc, mi se pare că văd pe cineva, dar de fiecare dată, întunericul se îngroașă și atât rămâne. Întuneric.

— Ce s-a întâmplat, Ed? întreabă Audrey.

— Sunt aici, răspund, deși nu mai pot fi sigur de nimic.

Întreaga experiență m-a învățat măcar atât. *Trebuie* să fie, dar, când verific din ochi sala, nu văd nimic. Dacă sunt aici, nu-i pot vedea.

Și în curând îmi dau seama de ceva.

Îmi dau seama, când ne întoarcem la locurile noastre, că nu sunt aici acum – dar că au fost.

Au fost acolo sigur, pentru că, pe scaunul meu, pe locul meu, este Asul de Inimă.

— Unde sunteți acum? strigă Luke de pe ecran și bătaia inimii mele îi răspunde.

Îmi zguduie interiorul ființei, de parcă un uriaș ar trage de funia unui clopot. Se dilată și se aprinde când înghit.

Ridic cartea de ioc și o țin în mână.

— Inimile, șoptesc.

Aici am ajuns.

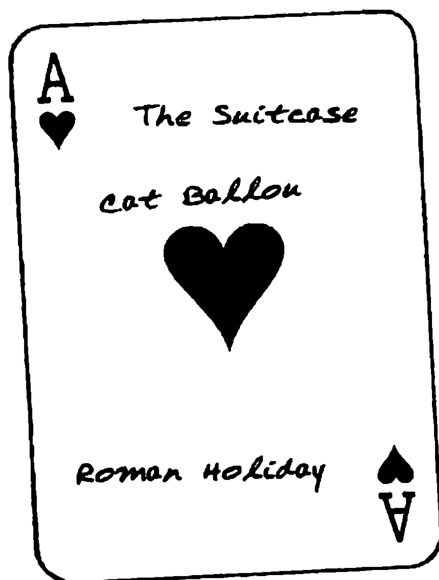
Sunt tentat să citesc ce scrie pe carte, dar reușesc să urmăresc ce a mai rămas din film doar ținând-o în mână.

Urmăresc filmul.

O urmăresc pe Audrey și mă bucur de această clipă sau, cel puțin, de ce-a mai rămas din ea.

În mână, aproape că simt cartea de joc pulsând, stând acolo cuminte și așteptând.

• PARTEA A PATRA: MUZICA INIMILOR

A ♥ Muzica inimilor

În capul meu cântă muzica și are culorile roșu și negru.

E în dimineața de după.

Dimineața de după Asul de Inimă.

Am senzația că sunt mahmur.

•

După ce ne-am asigurat că Bernie e bine (îl lăsasem dormind în camera de proiecție), ne-am întors pe strada Bell și în noapte. Era cald și umed și singura persoană în preajmă era un tânăr care privea în partea opusă. Stătea pe o bancă veche, ruginită.

La început, eram pierdut în gândurile mele, legate de tot ce se întâmplase, și când m-am întors să mă uit la el din nou, nu mai era acolo.

Dispăruse.

Vocea lui Audrey mi-a adresat o întrebare, dar n-am auzit-o. Era la periferia exploziei uriașe de zgomot din urechile mele. La început m-am întrebat ce se întâmpla, dar apoi, fără alte întrebări, am fost sigur. Se băteau inimile roșii și cuvintele negre.

Sunetul inimilor.

•

Fără să mă mai întreb, am știut că tânărul de pe bancă era cel trimis la cinematograf.

Poate că m-ar fi putut conduce la persoana care trimitea cărțile de joc.

Posibilitățile erau multe.

Mergând, zgomotul din urechi a început să se calmeze. Pași și vocea lui Audrey a devenit din nou clară.

•

Acum este dimineață și aud din nou sunetul acela.

Cartea de joc este pe podea.

Portarul este întins lângă ea.

Îmi închid ochii, dar totul este roșu și negru.

„Asta e ultima carte”, îmi spun, dar mă scufund din nou în somn, în pofida muzicii inimilor, care ritmează în patul meu.

•

Visez că fug.

Într-o mașină.

Cu Portarul pe locul din față.

Asta, probabil ca urmare a faptului că-l simt lângă patul meu.

Doar că, în mașină, sunt singur.

Fără vreo fată.

Doar eu și Portarul.

Tragedia este că, în somn, cred că așa este. Când mă trezesc, simt un șoc brutal, pentru că nu mă mai aflu pe drumul liber. În schimb, Portarul sforăie și piciorul lui din spate este întins peste cartea de joc de pe podea. Nu aș putea pune mâna pe ea nici dac-aș vrea. Nu-mi place să-l mișc pe Portar când doarme.

În sertar, celelalte cărți de joc își așteaptă ultima tovarășă.

Fiecare în felul ei este completă.

„Încă una”, gândesc și mă ridic în genunchi pe pat, îngropându-mi capul adânc în pernă.

Nu mă rog, dar sunt aproape.

•

Când mă trezesc, îi schimb poziția Portarului și citesc din nou cartea de joc. Scrisul negru este același ca și la celelalte cuvinte care mi-au fost date. De data aceasta, spun o altă poveste:

The Suitcase[35]
Cat Ballou[36]
Roman Holiday[37]

Sunt destul de sigur că toate sunt titluri de filme, deși n-am văzut niciunul dintre ele. Îmi amintesc că The Suitcase este unul destul de bun. Nu rula probabil la cinematograful de pe strada Bell, dar sunt sigur că încă mai rula la unul dintre cinematografele obscure, totuși populare, din oraș. Îmi amintesc că am văzut niște afișe publicitare. Era o reeditare după un film spaniol, plin de ucigași plătiți, gloanțe și o valiză plină de franci suedezi. Celelalte două filme îmi sunt necunoscute, dar sunt sigur că știu exact omul care m-ar putea ajuta.

Sunt gata să încep, dar în cele câteva zile care au rămas până la Crăciun, las munca să-mi stea în cale. În această perioadă e întotdeauna aglomerație, așa că preiau câteva ture suplimentare și conduc foarte multe nopți. Păstrez întotdeauna Asul de Inimă în buzunarul de la cămașă. Călătorește cu mine oriunde merg și n-o să-i dau drumul până când nu se termină povestea.

---

[35] În română, *Valiza*, thriller din 2009, cu David Garfield, regizor: David Garfield, scenariști: David Garfield, Susan Garibotto.

[36] Film din 1965, în rolul principal, Jane Fonda. Regizor: Elliot Silverstein, scenariști: Walter Newman și Frank Pierson.

[37] În română, *Vacanță la Roma*, film din 1953, cu Gregory Peck, Audrey Hepburn; regizor: William Wyler, scenarișri: Ian McLellan Hunter, John Dighton (n.tr.).

„Dar se va termina vreodată? mă întreb. Mă va lăsa în pace?” Deja parcă știu că va rămâne cu mine pentru totdeauna. Mă va bântui, dar mă tem și că mă va face să mă simt recunoscător. Spun *mă tem*, pentru că, uneori, îmi doresc ca toate acestea să devină o amintire dragă doar după ce se termină. Mă tem și că, până la urmă, nimic nu se termină vreodată. Lucrurile continuă, atât cât memoria își învârte toporul, găsind întotdeauna un loc moale în mintea ta prin care să taie și să pătrundă.

•

Pentru prima dată de ani de zile, expediez felicitări de Crăciun.

•

Singura diferență este că nu trimit felicitări cu Moș Crăciun sau pomi de Crăciun pe ele. Găsesc câteva pachete vechi de cărți de joc și scot toți așii. Scriu câteva cuvinte pe cartea de joc pentru fiecare loc pe care l-am vizitat, o bag într-un plic mic și scriu „Crăciun fericit de la Ed”. Chiar și pentru băieții Rose.

Le distribui înaintea unui schimb de noapte și, în majoritatea destinațiilor, scap neobservat. La Sophie sunt văzut și trebuie să mărturisesc că așteptam cumva să mă descopere.

Dintr-un motiv neștiut, am pentru Sophie sentimente aparte. Poate o parte din mine o iubește, pentru că este pierzătorul etern, mult asemănătoare mie. Dar știu și că e mai mult de atât.

E frumoasă.

Așa cum este.

După ce pun plicul în cutia poștală, mă întorc și mă îndepărtez decis, de parcă ar trebui să fiu în altă parte, dar vocea ei mă descoperă de sus, de la fereastră.

— Ed? mă strigă.

Când mă întorc, îmi strigă să o aștept și curând iese pe ușa din față. Poartă un tricou alb și o pereche de pantaloni scurți de alergare. Părul îi este legat la spate, dar bretonul îi plutește pe frunte.

— Ți-am adus o felicitare, spun, de Crăciun.

O stupiditate bruscă mă copleșește și mă simt penibil, stând acolo pe aleea ei.

Deschide plicul și citește felicitarea.

Pe a ei am scris ceva în plus, sub caro.

„Ai frumusețe”, am scris și văd cum ochii i se topesc când citesc. Asta i-am spus în ziua picioarelor goale și a sângelui pe terenul de atletism.

— Mulțumesc, Ed, spune ea și privește concentrată felicitarea. N-am mai primit niciodată așa o felicitare.

— Rămăseseră fără Crăciuni și pomi de Crăciun, răspund.

Misiunea mea de a dărui felicitări tuturor acestor oameni e ciudată. Nu vor ști niciodată ce înseamnă și, în unele cazuri, nu vor avea nicio idee cine e Ed ăsta. La sfârșit, decid că nu contează și îmi iau la revedere de la Sophie.

•

— Ed? spune ea.

Deja sunt în taxi și cobor geamul.

— Da, Sophie?

— Poți să-mi spui?

Și vocea iese politicos din gura ei.

— Poți să-mi spui ce să-ți dăruiesc? Tu mi-ai dăruit atât de multe!

— Nu ți-am dăruit nimic, îi spun eu.

Dar mă cunoaște suficient de bine.

Poți spune despre o cutie de pantofi goală că e nimic, dar, oricum, refuzasem trocul.

Știam amândoi că voi refuza.

Volanul se încălzește pe măsură ce mă îndepărtez.

•

Ultima felicitare pe care am livrat-o este către părintele O'Reilly, care pare să fi organizat o petrecere la el acasă pentru toate cazurile disperate de pe strada lui. Tipii aceia care au încercat să-mi fure geaca și banii inexistenți și țigările erau și ei acolo, mâncând cu toții sendvișuri cu cârnați și tone de sos și ceapă.

— Uite, spune unul și mă arată cu degetul. Cred că e Joe. Uite-l pe Ed! Încearcă să-l găsească pe părinte.

— Hei, părinte! strigă el, scuipându-și jumătate din sendviș odată cu cuvintele. A venit Ed!

Părintele O'Reilly vine în fugă și spune:

— Uite-l – omul care a făcut diferența anul acesta. Am încercat să te sun.

— Am fost ocupat, părinte.

— A, da, încuviințează el. Misiunea ta. Mă trage deoparte și spune: Uite, nu vreau decât să-ți mulțumesc încă o dată, Ed.

Știu că ar trebui să mă bucur de asta, dar n-o pot face.

— Nu sunt aici ca să mi se mulțumească, părinte. Doar ți-am adus o amărâtă de felicitare.

— Ei bine, mulțumesc oricum, băiete.

Sunt frustrat din cauza ultimului meu as.

Inima ar fi trebuit să fie ultima.

Mă așteptam la pică.

Și m-am ales cu inimi și, dintr-un motiv oarecare, pare să fie cea mai periculoasă carte dintre toate.

Oamenii mor de inimă frântă. Au atacuri de cord. Și inima te doare cel mai tare când lucrurile merg rău și vine despărțirea.

Când mă întorc în stradă, părintele îmi intuiește neliniștea. Spune:

— Încă nu s-a terminat, nu?

Știe că el era doar o piesă din ceea ce am de făcut. Un mesaj al unei mâini date.

— Nu părinte, răspund. Nu s-a terminat.

— Vei fi bine, îmi spune.

— Nu, răspund eu, nu voi fi. Nu voi fi bine numai ca să fiu bine. Nu mai sunt omul acesta.

Și este adevărat.

Dacă e să fiu din nou bine, va trebui s-o merit.

Cartea de joc este încă în buzunarul meu, iar eu îi urez părintelui un Crăciun fericit și iau în piept din nou seara. Simt cum Asul de Inimă se zvârcolește în buzunarul meu. Se apleacă înainte, încercând să se apropie de aer și de lumea cu care trebuie să mă confrunt.

•

— Încotro? îmi întreb primul client din ziua următoare, dar nu aud răspunsul. Tot ce aud este sunetul inimilor, strigând și urlând și bătând darabana în urechile mele.

Mai repede.

Mai repede.

•

Nu se aude motorul.

Nu se aude tic-toc-ul semnalizatoarelor, nu se aude vocea clienților ori traficul. Doar inimile.

În buzunarul meu.

În pantalonii mei.

Pe pielea mea. În respirația mea.

Sunt în interiorul interiorului meu.

— Doar inimile, spun, peste tot, dar clientul meu habar n-are ce spun.

— E bine aici, spune ea.

Are cam patruzeci de ani, e dată cu un deodorant care miroase ca fumul dulce și poartă un machiaj de culoarea trandafirilor. Când îmi înmânează banii, îmi spune, uitându-se la mine din oglindă:

— Crăciun fericit!

Vocea ei are timbrul cărții de inimă.

2 ♥ Sărutul, mormântul, focul

Am cumpărat tot ce trebuia să cumpăr. Mai mult alcool decât mâncare, bineînțeles, și până să apară toată lumea pentru Ajunul Crăciunului, baraca mea mirosea a curcan, salată de varză și, bineînțeles, a Portar. Un timp, curcanul îi acoperă mirosul, dar până la urmă, izul câinelui ăstuia poate învinge orice.

Prima care s-a prezentat a fost Audrey.

A adus o sticlă și fursecuri făcute de ea.

— Îmi pare rău, Ed, îmi spune când intră.

Nu pot sta prea mult.

Mă sărută pe obraz.

— Simon are o întâlnire cu colegii lui și vrea să merg și eu.

— Dar *tu* vrei să mergi? întreb, deși știu că da.

De ce ai prefera să stai cu trei nătărăi în mod evident inutili și cu un câine jegos? Trebuie să fie nebună să vrea să rămână cu noi.

Audrey răspunde:

— Bineînțeles. Știi că nu fac nimic obligată.

— Asta e adevărat, replic eu. Este.

Începem să bem și intră Ritchie. Îi auzim motocicleta din capătul străzii și, când trage în fața casei, strigă să-i deschidem ușa. Cară cu el o ladă frigorifică plină cu creveți, somon și lămâi feliate.

— Nu-i rău, nu? O lasă jos. Măcar atât să fac și eu.

— Cum ai adus lada până aici? întreb.

— Ce?

— Lada? Știi tu, cu motocicleta?

— O, am legat-o la spate. Practic am stat în picioare tot drumul. Lada îmi ocupa jumătate din scaun.

Ritchie ne face cu ochiul, cu generozitate.

— A meritat, totuși.

Jumătate din alocația lui de șomaj probabil că se dusese pe conținutul lăzii ăleia.

Acum așteptăm.

Pe Marv.

— Pariez că nu se arată, spune Ritchie, imediat ce se așază.

Mâna i se îndreaptă spre mustața rară și părul murdar, la fel de nespălat și aspru ca întotdeauna. Amuzamentul este sentimentul lui predominant. De-abia așteaptă spectacolul. Sorbind o bere și stând pe canapea, îl folosește pe

Portar pe post de scaun pentru picioare. Este leneș și deșirat, cum stă acolo cu picioarele întinse confortabil. Cumva, reușește să arate grațios.

— O, ba o să se arate, afirm eu. Dacă nu, îl târăsc pe Portar la poarta lui și îl fac să-l sărute chiar acolo.

Pun jos băutura.

— N-am mai așteptat cu atâta nerăbdare un Crăciun ca ăsta de ani de zile.

— Nici eu, adaugă Ritchie.

De-abia așteaptă.

— Și în plus, e o masă gratuită, continui eu. O fi având Marv patruzeci de mii în bancă, dar tot nu se poate abține de la ceva gratuit. Crede-mă. Va veni.

— Zgârcitul, afirmă Ritchie.

Este spiritul Crăciunului în forma sa cea mai pură.

— Să-l sunăm? sugerează Audrey.

— Nu. Lasă-l să vină el la noi, o face Ritchie pe orgoliosul și parcă simt un miros.

Va fi minunat. Coboară privirea spre câine și spune:

— Ești pregătit pentru scena cea mare, Portarule?

Portarul ridică ochii de parcă ar vrea să spună:

Ce tot pui la cale, prietene? Nimeni nu i-a spus ce s-a pus la cale pentru noaptea asta. Bietul câine! Nimeni *nu l-a întrebat* dacă e de acord.

În cele din urmă, intră Marv, cu mâna goală.

— Crăciun fericit! spune el.

— Da, da, și ție la fel.

Indic spre mâinile lui goale.

— Mamă, dar ești al dracului de generos, nu-i așa?

Dar știu ce gândește Marv.

A decis că, dacă tot trebuie să-l sărute pe Portar, apoi e suficient pentru anul acesta. Și mai pot spune că se agață de speranța fragilă că poate am uitat.

Ritchie îi distruge speranța fără întârziere.

Se ridică și spune:

— Ei bine, Marv?

Și rânjește.

— Ei bine, ce?

— Știi tu, chicotește și Audrey.

— Nu, nu știu, insistă Marv.

— Acum, n-o face pe-a prostul.

Ritchie scoate la bătaie legea.

— Știi tu. Și noi știm.

Îi place la nebunie spectacolul. Aproape că mă aștept să-și frece mâinile de încântare.

— Marv, anunță el, vei săruta acest câine.

Face un semn spre Portar.

— Și când îl săruți, să se vadă că-ți place. Și ai s-o faci cu un zâmbet mare pe față sau, altfel, te fac să-l săruți din nou, și din nou, și…

— Gata! și Marv își arată colții.

Îmi amintește de un puști căruia nu-i iese pasiența.

— Pe creștetul capului, da?

— O, nu, afirmă Ritchie.

Se ridică, bucurându-se de fiecare clipă.

— Cred că înțelegerea a fost să-l săruți pe buze și acesta e locul în care o vei face, și împunge aerul cu degetul în direcția lui Marv.

Portarul ridică privirea.

Pare destul de neliniștit.

— Bietul de tine, declară Ritchie.

Marv se bosumflă.

— Știu.

— Nu cu tine vorbeam, atacă Ritchie. Cu el!

Și face semn cu capul spre câine.

— Bine, bine, spune Audrey. Acum, să nu ne mai prostim.

Îmi înmânează camera video.

— Hai, Marv. Portarul îți aparține întru totul.

Cu greutatea lumii atârnându-i pe umeri, Marv se apleacă inundat de oroare și, făcând un efort titanic, se apropie de fața Portarului. Portarul pare atât de agitat de parcă e gata să plângă – blană aurie și neagră și ochi umezi.

— Chiar trebuie să stea cu limba afară așa? mă întreabă Marv.

— E câine, spun eu. Ce vrei mai mult de la el?

Profund nemulțumit, Marv o face în cele din urmă. Se apleacă și-l sărută pe Portar pe bot, suficient de mult ca să pot face poza și ca Audrey și Ritchie să ovaționeze, să aplaude și să moară de râs.

— N-a fost așa de greu, nu? spune Ritchie, dar Marv a dispărut deja în baie.

Sărmanul Portar!

Ii dau și eu un sărut, pe frunte, și o bucată luxoasă de curcan.

Mulțumesc, Ed, zâmbește el.

Portarul are un zâmbet plăcut.

Reușim să-l facem pe Marv să se deschidă puțin și chiar să râdă, deși încă se mai plânge că simte gustul Portarului pe buze.

Mâncăm cu toții și bem și jucăm ceva cărți până când o bătaie în ușă îl aduce pe prieten înăuntru. Bea cu noi și mănâncă creveți. E un tip simpatic, decid, dar uitându-mă la ea, pot spune că Audrey nu-l iubește.

Cred că asta contează.

•

După plecarea lui Audrey, decidem să nu plângem cu nasul în sticlele de bere. Ritchie, Marv și cu mine ne îndopăm, bem tot și plecăm la hoinăreală prin oraș. La capătul lui Main Street e un foc de tabără și acolo mergem și noi.

Un timp, ne e greu să ne ținem drept, dar, până să ajungem acolo, ne-am trezit destul de bine.

E o noapte reușită.

Oamenii dansează.

Vorbesc tare.

Câțiva se bat.

Întotdeauna a fost așa de Crăciun. Tensiunea întregului an își spune cuvântul.

Lângă foc, o văd pe Angie Carusso cu copiii ei sau, mai curând, vin ei la mine.

Simt o bătaie pe picior și, când cobor privirea, îl văd pe unul din băieții ei. Cel care plânge tot timpul.

— Hei, domnule? spune el.

Când mă întorc, o văd pe Angie Carusso ținând în mână o înghețată. Mi-o oferă și spune:

— Crăciun fericit, Ed!

O iau.

— Mulțumesc, spun eu. Exact asta îmi doream.

— Uneori, cu toții ne dorim.

Fericirea că le-a putut face o mică plăcere copiilor e evidentă.

Iau o înghițitură și întreb:

— Și cum e, Angie?

— Ah… Se uită la copii și din nou la mine. Supraviețuiesc, Ed. Uneori e suficient.

Își amintește ceva.

— Apropo, mulțumesc pentru felicitare. Încet, se îndepărtează însoțită de copii.

— Cu plăcere, strig după ea. Să vă bucurați de seara aceasta.

— Și tu să te bucuri de înghețată, răspunde ea.

Încep să se plimbe în jurul focului.

— Despre ce era vorba? întreabă Marv.

— O fată pe care o cunosc.

Nu am primit niciodată înghețată de Crăciun.

Urmărind focul, las răcoarea ei dulce să mi se scurgă pe buze.

•

În spatele meu, aud un tată vorbindu-i fiului său.

— Dacă mai faci asta vreodată, spune el, îți dau un șut de-ai să zbori în foc. Vocea i se îndulcește, sardonic: Și nu vrem asta, nu? Moș Crăciun nu va fi prea impresionat de *asta*, nu? Nu, nu va fi.

Marv, Ritchie și cu mine ne bucurăm să auzim așa veste.

— Ah, suspină fericit Ritchie. Asta e esența Crăciunului.

Cu toții am auzit-o de la tații noștri. Măcar o dată.

Mă gândesc la propriul meu tată, mort și îngropat. Primul meu Crăciun fără el.

— Crăciun fericit, tată, spun și mă asigur că focul nu mi se reflectă în ochi.

Înghețata mi se topește pe degete.

•

Pe măsură ce noaptea avansează și se topește în dimineața de Crăciun, Marv, Ritchie și cu mine ne despărțim. Mulțimea este densă și, odată ce ne-am pierdut unul de altul, totul s-a terminat.

Mă întorc în oraș și vizitez mormântul tatălui meu și stau acolo un timp îndelungat. Din cimitir, văd o luminiță care e focul de tabără și stau acolo, uitându-mă la piatra funerară care are numele tatălui meu pe ea.

Am plâns la înmormântarea lui.

Mi-am lăsat lacrimile să îmi ude fața într-o tăcere totală, vinovat că nu puteam nici măcar să-mi adun curajul să vorbesc despre el. Știam că toată lumea de acolo se gândea că era doar un bețiv, în timp ce eu îmi aminteam și celelalte lucruri.

— A fost un gentleman, șoptesc acum.

Numai dacă aș fi spus asta atunci, gândesc, pentru că tata n-a avut niciodată nicio vorbă rea pentru cineva și nici rău n-a făcut nimănui niciodată. Bineînțeles, n-a reușit multe în viață și a dezamăgit-o pe mama cu făgăduielile încălcate, dar nu cred că nu merita nici măcar un cuvânt din partea familiei în ziua aceea.

— Îmi pare rău, îi spun acum, ridicându-mă să plec. Îmi pare atât de rău, tată!

Mă îndepărtez, înfricoșat.

Înfricoșat, pentru că nu vreau ca la propria înmormântare să fiu atât de singur și gol.

Vreau cuvinte la înmormântarea mea.

Dar bănuiesc că asta înseamnă să-ti trăiești viața.

Merg fără țintă acum.

•

Merg.

•

Când ajung acasă, îl găsesc pe Marv adormit pe bancheta din spate a mașinii lui și pe Ritchie stând pe veranda mea. Picioarele îi sunt perfect închise, iar el se sprijină de fibro. La o inspecție mai atentă, descopăr că și Ritchie doarme. Îl trag de mânecă.

— Ritchie, șoptesc. Trezește-te.

Ochii i se deschid brusc.

— Ce? spune el, aproape speriat. Ce s-a întâmplat?

— Dormi pe veranda mea, îi spun. Mai bine du-te acasă. Se scutură de somn, se uită la jumătatea de lună de pe cer și spune:

— Mi-am lăsat cheile pe masă în bucătărie la tine.

— Vino!

Întind mâna, mi-o ia și-l ajut să se ridice.

Înăuntru, descopăr că e trei și câteva minute.

Degetele lui Ritchie strâng cheile.

— Vrei ceva? întreb. Ceva de băut, de mâncat, o cafea?

— Nu, mulțumesc.

Dar nici nu pleacă.

Pentru o clipă, stăm într-o tăcere stânjenitoare, până când, în sfârșit, Ritchie se uită pe lângă mine și spune:

— N-am chef să merg acasă în noaptea asta, Ed.

Surprind o nuanță de tristețe în ochii lui, dar dispare imediat, pentru că Ritchie n-o lasă să se dezvolte. Acum se mulțumește să privească cheile și mă întreb ce pândește în spatele exteriorului calm, sigur pe sine, al prietenului meu. Obosit, mă întreb ce l-ar putea deranja pe cineva atât de relaxat ca Ritchie.

Ochii i se târăsc spre mine din nou.

— Bineînțeles, îi spun. Rămâi aici.

Ritchie se așază la masă.

— Mulțumesc, Ed, spune el. Hei, Portarule.

Portarul intrase în bucătărie, când eu am ieșit să-l adun pe Marv.

Un moment, m-am gândit să-l las în mașină, dar spiritul Crăciunului poate pătrunde și-n sufletul unuia ca mine.

Încerc să bat în geamul portierei, dar mâna îmi intră direct prin ea.

Bineînțeles.

Nu există geam.

Marv *încă* n-a reparat mașina de când a fost jefuit. Cred că s-a dus cu ea la service, dar tipul de acolo i-a spus că geamul ar putea costa mai mult decât mașina.

Dormea cu capul prins în mâini, iar țânțarii stau la rând să-i bea sângele.

Portiera din față este neîncuiată, așa că o deschid și claxonez.

— Hristoase! urlă Marv.

— Vino înăuntru, îi spun. La puțin după aceea, aud portiera mașinii deschizându-se și trântindu-se și târșâitul picioarelor lui Marv în spatele meu.

•

Ritchie se alege cu canapeaua, Marv îmi ia patul, iar eu decid să stau în bucătărie. Îi spun lui Marv că oricum n-aveam de gând să dorm, iar el îmi acceptă grațios patul:

— Mulțumesc, Ed.

Înainte de a intra în dormitor, profit de ocazie, intru în cameră și-mi recuperez cărțile de joc din sertarul de lângă pat. Piatra Tatupu este și ea acolo.

În bucătărie le trec în revistă, le citesc din nou, deși oboseala din ochi face cuvintele să se schimbe între ele, să se întoarcă și să jongleze. Mă simt dărâmat.

În momentele de conștientă, îmi amintesc carourile, retrăiesc treflele și chiar zâmbesc când mă gândesc la pică.

Dar mă îngrijorez când mă gândesc la inimi.

Nu vreau să adorm, ca să nu le visez.

3 ♥ Costumul de zi

Tradiția poate fi un cuvânt murdar, în special în preajma Crăciunului.

Familiile de pe tot globul se adună și se bucură unii de alții pentru câteva minute. Pentru o oră, se suportă. După aceea, reușesc doar să fie civilizați.

După o dimineață lipsită de evenimente petrecută cu Ritchie și Marv, mă duc la mama. N-am făcut nimic altceva cu băieții decât să mâncăm ce rămăsese din seara precedentă și să jucăm câteva mâini de Annoyance. Nu e la fel fără Audrey și nu ne ia mult până să strângem totul și să ne despărțim.

Aranjamentul obișnuit cu familia mea este să ne întâlnim la ora douăsprezece, la mama acasă.

Surorile mele erau deja acolo cu copiii și soții, iar Tommy a apărut și el repede cu o tipă uluitoare, pe care reușise s-o agate la universitate.

— Ea e Ingrid, mi-o prezintă și trebuie să spun că Ingrid e ca o poză din calendar. Are păr lung șaten, o față plăcută, bronzată, și un trup în care m-aș putea dizolva.

— Îmi pare bine să te cunosc, spune ea.

Și o voce plăcută, pe deasupra.

— Am auzit multe despre tine, Ed.

Minte, bineînțeles, și decid să îndrept lucrurile. Anul acesta, nu am puterea să mă prefac.

Spun:

— Nu, n-ai auzit, Ingrid, dar încerc să păstrez pe cât posibil un timbru agreabil al vocii. Sunt aproape timid. E prea frumoasă să se lase enervată de asta. Frumoasa întotdeauna scapă nepedepsită.

— O, *ai ajuns*, spune mama când mă vede.

— Crăciun fericit, mamă! strig cu o bucurie trucată și sunt sigur că toată lumea îmi sesizează sarcasmul din voce.

Mâncăm.

Ne dăm cadouri.

Le ofer copiilor lui Leigh și Katherine o sută de avioane și călăreli în spinare, până simt că nu mai pot.

Îl prind pe Tommy pipăind-o cu toate degetele pe Ingrid, în sufragerie. Chiar lângă faimoasa masă de cafea din lemn de cedru.

— Drace – îmi pare rău, și mă retrag din cameră.

Noroc bun lui.

Pe la patru fără un sfert, s-a făcut timpul să plec și să o iau pe Milla. Îmi sărut surorile, strâng mâna cumnaților și îmi iau rămas-bun de la copii.

— Ultimul la venire, primul la plecare, spune mama, suflând fumul de țigară inhalat.

De Crăciun, fumează foarte mult.

— Și locuiește cel mai aproape de mine, ceea ce mai întotdeauna mă face să mă dezbrac de temperament și să i-l arunc în cap.

„Să-l înșele pe tata, gândesc. Să mă insulte la fiecare pas."

Doresc atât de mult s-o înjur pe femeia asta, care stă în bucătărie trăgând și eliminând fum din plămâni.

În loc de asta, o privesc în ochi.

Vorbesc prin ceața caldă:

— Fumatul te face urâtă, spun și plec, lăsând-o pierdută în fum.

•

Pe peluză, pe când plecam, sunt strigat de două ori. Prima dată, de Tommy, apoi de mama.

Tommy iese și spune:

— Ești bine, Ed?

Mă întorc.

— Mă descurc bine, Tommy. A fost un an nebunesc, dar e bine. Tu?

Ne așezăm pe treptele din față, care sunt pe jumătate în umbră, jumătate în soare. Se întâmplă că eu stau în umbră, iar Tommy stă în lumină. E destul de simbolic, de altfel.

Este prima dată când m-am simțit în largul meu toată ziua, vorbind cu fratele meu și răspunzându-ne la întrebările scurte.

— E bine la universitate?

— Mda, notele sunt bune. Mai bune decât speram.

— Și Ingrid?

Urmează o tăcere pe care, în cele din urmă, n-o mai putem păstra. Se destramă între noi și pufnim în râs. Pare foarte copilăresc, dar îl felicit, și Tommy se felicită singur.

— Nu e rea, spune el și, cu sinceritate, îi spun fratelui meu că sunt mândru de el – și nu pentru Ingrid.

Ingrid nu înseamnă nimic față de subiectul la care mă refer.

Îi spun:

— Bravo ție, Tommy, îmi pun mâna pe spatele lui și mă ridic.

— Mult noroc.

Pe când coboram treptele, îmi spune:

— Am să te sun. Să ne întâlnim.

Dar din nou, nu pot accepta asta. Mă întorc și vorbesc cu un ton atât de scăzut, că mă surprinde până și pe mine:

— Mă îndoiesc că o vei face, Tommy, și mă simt bine.

Mă simt bine să ies în sfârșit din păienjenișul de minciuni.

Tommy încuviințează.

Spune:

— Ai dreptate, Ed.

Rămânem frați si, cine știe? Poate odată. Într-o zi, sunt sigur că ne vom întâlni și ne vom aminti și vom vorbi despre multe. Lucruri mai importante decât universitatea și decât Ingrid.

Dar nu chiar curând.

Deocamdată, traversez peluza și spun:

— La revedere, Tommy, mulțumesc că ai venit, și sunt mulțumit de un singur lucru: voiam să stau pe verandă cu el până când soarele ne va fi luminat pe amândoi cu putere, dar n-am făcut-o. M-am ridicat și am coborât scările. Mai curând alerg după soare decât să-l aștept.

•

Când Tommy intră și eu plec din nou, iese mama.

— Ed, mă strigă.

Mă întorc cu fata la ea. Se apropie și spune:

— Crăciun fericit!

— La fel și ție. Apoi adaug: Este legat de persoană, nu de locuri, mamă. Dacă pleci de aici, vei fi aceeași oriunde vei merge.

Este adevărat, dar nu mă pot opri acum.

— Dacă voi părăsi vreodată locul ăsta… Înghit. Întâi mă voi asigura că între noi relația va fi mai bună.

— Bine, Ed.

E amorțită de șoc și îmi pare rău pentru femeia care stă pe veranda unei străzi sărace dintr-un oraș josnic. E corect așa.

— Ne vedem mai târziu, mamă.

Și plec.

Asta trebuia făcut.

•

Trec pe acasă pentru o băutură rapidă și mă îndrept spre Milla. Când ajung acolo, ea mă aștepta cu nerăbdare, purtând o rochie de vară de un albastru-deschis și ținând în mână un cadou. Și o bucurie nerăbdătoare pe față.

— Pentru tine, Jimmy, spune ea, întinzându-mi cutia mare, plată.

Îmi pare rău că nu i-am luat un cadou.

— Îmi pare rău…, încep să spun, dar ea mă întrerupe cu o fluturare de mână.

— Este suficient că te-ai întors pentru mine, spune ea. Ai de gând să-l deschizi?

— Nu, prefer să aștept și îi ofer bătrânei doamne brațul.

Mă apucă de braț și părăsim casa ei, îndreptându-ne spre a mea. O întreb dacă să iau un taxi, dar este fericită să ne plimbăm și, pe la jumătatea drumului, nu mai sunt așa sigur că reușește să ajungă la capăt. Tușește tare și respiră greu. Mă imaginez fiind nevoit să o car. Totuși, reușește să reziste și, odată ce ajungem acasă, îi dau puțin vin să bea.

— Mulțumesc, Jimmy, spune ea, dar se afundă în fotoliu și adoarme aproape imediat.

Lăsând-o acolo, mă întorc de câteva ori să verific dacă e încă vie, dar o aud respirând de fiecare dată.

În cele din urmă, mă așez în sufragerie lângă ea, iar ziua se stinge dincolo de fereastră.

Când se trezește, mâncăm curcan de noaptea trecută și ceva salată de fasole.

— Minunat, Jimmy, bătrâna strălucește. Cu totul minunat.

Când zâmbește, se aud fisurile deschizându-se.

În circumstanțe normale, aș prefera să-l împușc pe cel care utilizează cuvântul „minunat”, dar Millei i se potrivește perfect. Se șterge la gură, mai mormăie „minunat” de câteva ori și am sentimentul că Crăciunul este complet.

—Acum…

Și lovește brațele scaunului.

Pare mult mai plină de viață acum, că a dormit puțin.

— Îți deschizi cadoul, Jimmy?

Cedez.

— Bineînțeles.

Mă duc la cutia împachetată în hârtie de cadouri și ridic capacul. Înăuntru sunt un costum negru de zi și o cămașă de un albastru ca oceanul. Este probabil primul și ultimul costum pe care îl cumpără cineva pentru mine.

— Îți place? întreabă.

— E extraordinar.

Mă îndrăgostesc de el imediat, în pofida faptului că știu că voi avea arareori ocazia să-l port.

— Pune-l pe tine, Jimmy.

— Acum, spun. Acum mă duc, și, odată dispărut în dormitor să-l pun pe mine, găsesc și o pereche de pantofi negri vechi, ca să meargă la costum.

Costumul nu are umeri mari, ceea ce e o ușurare. De abia aștept să mă întorc să-i arăt, dar, când ajung în sufragerie, văd că Milla a adormit din nou.

Așa că mă așez.

În costum.

Când se trezește, bătrâna spune:

— O, chiar e un costum drăguț, Jimmy.

Chiar îl atinge, ca să simtă țesătura.

— De unde l-ai primit?

Un moment mă blochez, nedumerit, înainte de a-mi da seama că a uitat cu totul. O sărut pe bătrână pe obraz.

— O femeie frumoasă mi l-a dăruit, îi spun.

Bătrâna e minunată.

— Asta-i foarte bine, spune ea.

— Este, cad eu de acord.

Și are dreptate.

•

După ce bem cafeaua, chem un taxi și merg acasă cu ea. Șoferul este Simon, prietenul, care face și el tură dublă de Crăciun.

Înainte de a o duce pe Milla înăuntru, îl rog să aștepte. Știu că e de la lene, dar astăzi am bani și simt că-mi pot permite călătoria cu taxiul acasă.

— Ei bine, mulțumesc din nou, Jimmy, spune Milla și merge clătinându-se spre bucătărie.

Este atât de fragilă și totuși atât de frumoasă!

— A fost o zi minunată, îmi spune ea și nu pot decât să fiu de acord.

A fost. Și odată cu asta, îmi dau seama că, în tot acel timp, crezusem că eu sunt cel care-i face bătrânei o favoare petrecând prima zi de Crăciun cu ea.

Ieșind din casă în costumul meu negru de zi, îmi dau seama că e invers.

Eu sunt cel privilegiat, iar doamna asta bătrână va fi întotdeauna o ființă minunată.

•

— Înapoi acasă? întreabă prietenul când mă întorc la taxi.

— Da, te rog.

Stau pe scaunul din față, iar prietenul inițiază conversația. Pare decis să discute despre Audrey, deși mi-aș dori să se abțină.

Spune:

— Deci, tu și Audrey sunteți prieteni de ani de zile, nu?

Privesc bordul.

— Probabil de mai mult de câțiva ani.

Mă ia cu asalt.

— O iubești?

Sunt surprins de franchețea întrebării lui, în special în etapa aceasta timpurie a dialogului. Ajung la concluzia că știe că drumul e scurt. Și vrea să maximizeze rapid rezultatele, ceea ce e corect. Mă întreabă din nou:

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— Acum, nu mă irita, Kennedy! O iubești sau nu?

— Ei bine, tu ce crezi?

Își freacă bărbia și nu spune nimic, așa că, merg mai departe.

Spun:

— Nu e vorba aici dacă o iubesc sau nu. De fapt, vrei să știi dacă ea te iubește sau nu.

Vocea mea îl biciuiește. Dau năvală peste bietul de el.

— Nu-i așa?

— Ei bine…

Bâjbâie după cuvinte și atunci îmi dau seama că merită măcar o formă de răspuns.

— Nu *vrea* să te iubească, îi spun eu. Nu vrea să iubească pe nimeni. A avut o viață grea Audrey. Singurele persoane pe care le-a iubit a sfârșit prin a le urî. Am niște aduceri-aminte de pe când eram copii. A fost rănită de multe ori și a jurat că asta nu se va mai întâmpla. Nu va mai permite așa ceva.

Prietenul nu spune nimic. E arătos, decid. Mai arătos decât mine. Are ochi dulci și un maxilar puternic. Mustața îl face să semene cu un fotomodel masculin.

Păstrăm tăcerea până tragem în fața casei mele și prietenul vorbește din nou.

El spune:

— Dar te iubește pe *tine*, Ed…

Mă uit la el.

— Dar te dorește pe tine.

Și asta e problema.

•

— Uite.

Îi întind banii, dar el face un gest de refuz cu mâna.

— Din partea casei, spune el, dar încerc din nou și, de data aceasta, îi primește.

— Nu-i bate în casă, sugerez. Cred că meriți și tu pe ziua de azi niște bani de buzunar. Împărtășim acest moment, după care cobor.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, spun și ne strângem mâinile. Crăciun fericit, Simon!

Bănuiesc că de acum înainte e Simon, nu prietenul.

Odată aflat în casă, mă culc pe canapea în costumul meu negru de zi și cu cămașa de un albastru oceanic.

Crăciun fericit, Ed!

4 ♥ Să simți frica

Sunt de serviciu de Boxing Day[38] și a doua zi, îl vizitez pe Bernie la cinematograful de pe strada Bell.

— Ed Kennedy! țipă el când ajung acolo. Te-ai întors să mai vezi ceva filme, nu?

— Nu, îi spun eu. Am nevoie de ajutorul tău, Bernie.

Imediat, se apropie și mă întreabă:

— Ce pot face pentru tine?

— Ei bine, știi totul despre filmele tale, nu?

— Bineînțeles, poți vedea orice…

— Șșșt – te rog doar să-mi povestești, Bernie. Să-mi povestești tot ce știi despre aceste titluri.

Scot Asul de Inimă, deși le-aș putea recita foarte ușor fără ajutorul cărții de joc: *The Suitcase*, *Cat Ballou* și *Roman Holiday*.

Bernie trece direct la subiect.

— Am *Roman Holiday*, dar nu și pe celelalte.

---

[38] Boxing Day. Prin tradiție, a doua zi de Crăciun (ziua Sfântului Ștefan). Cu origini în Evul-Mediu, zi în care slujitorii și comercianții primeau daruri de la stăpânii și angajatorii lor (n.tr.).

Mă inundă cu detalii.

— *Roman Holiday* este considerat de mulți unul dintre cele mai bune filme ale lui Gregory Peck, realizat în 1953 și regizat de William Wyler, care și-a câștigat renumele cu *Ben-Hur*. A fost filmat în decorurile de o frumusețe covârșitoare din Roma și este faimos pentru interpretarea extraordinară a lui Audrey Hepburn, iar Peck a insistat să fie plătită ca și el, susținând că, dacă nu se rezolvă problema asta, el se va face de râs – atât de deosebită a fost interpretarea ei. Renume care a fost consolidat când și-a băgat în buzunar un Oscar pentru pătimirile ei…

Vorbește într-un ritm foarte rapid, dar dau înapoi la un cuvânt pe care l-a pronunțat Bernie.

Audrey, gândesc.

— Audrey, spun cu voce tare.

— Da. Mă privește, dezorientat de ignoranța mea. Da, Audrey Hepburn. Și a fost absolut minun…

„Nu, nu spune minunată, îl implor. Acel cuvânt îi aparține Millei."

Și aproape că strig:

— Audrey Hepburn! Ce îmi mai poți spune despre cei doi?

— Ei bine, am un catalog, explică Bernie. E chiar mai mare decât cel pe care ți l-am arătat data trecută. Conține mai toate filmele realizate vreodată. Actori, regizori, cineaști, coloana sonoră, scorurile muzicale, toate cele.

Se întoarce cu volumul gros și mi-l oferă. Mai întâi, *Cat Ballou*. Citesc cu voce tare imediat ce găsesc pagina.

— În rolul principal, Lee Marvin, în unul dintre cele mai faimoase roluri jucate…

Mă opresc pentru că l-am găsit. Mă întorc la pasaj și citesc numele din nou. *Lee Marvin*.

Acum trec la *The Suitcase*.

Imediat ce-l găsesc, citesc distribuția și numele regizorului. Regizorul lui *The Suitcase* este cineva numit Pablo Sanchez. El și Ritchie împărtășesc același nume de familie.

Și acum am și cele trei adrese.

Ritchie. Marv. Audrey.

Emoția pozitivă este rapid înlocuită de anxietate.

Sper că mesajele sunt de bine, gândesc, dar ceva îmi pune că nu va fi chiar atât de ușor. Există un motiv pentru care au fost lăsate la urmă. Pe lângă faptul că sunt prietenii mei, vor constitui și cele mai dificile mesaje pe care va trebui să le livrez. Simt asta în ființa mea.

Țin cartea de joc în mână și las pe tejghea catalogul.

Bernie este îngrijorat.

— Ce se întâmplă, Ed?

Îl privesc și spun:

— Urează-mi noroc, Bernie. Să-mi reziste inima la toate astea.

Asta și face.

Încă ținând cartea de joc, ies în stradă. Afară, întâlnesc întunericul și incertitudinea viitorului.

Simt teama, dar pasul mi se iuțește, să o înfrunt.

•

Mirosul străzii se luptă să pună mâna pe mine, dar mă scutur de el și îmi continui drumul. De fiecare dată când un fior își face loc în brațele și picioarele mele, întețesc pasul, luând decizia că, dacă Audrey, și Ritchie, și Marv au nevoie de mine, trebuie să mă grăbesc.

Teama este strada.

Teama este fiecare pas.

Întunericul se îngroașă pe drumul meu și aici încep să…

•

Alerg.

•

Primul impuls îmi spune să merg direct la Audrey.

Vreau să ajung acolo cât mai repede posibil, să-i ușurez orice problemă are. Nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc că ar trebui să fac ceva neplăcut.

„Du-te acolo”, îmi spun, dar intervine un alt impuls care preia controlul.

Continui să merg, dar scot cartea de joc și o țin în fața ochilor.

Verific ordinea.

Ritchie. Marv. Audrey.

Un sentiment puternic se avântă în fața mea și târâie după el conștientizarea faptului că trebuie să le iau în ordine. Audrey este ultima dintr-un anume motiv și o știu și eu prea bine. Primul este Ritchie.

— Da, îmi aprob gândurile și continui să pășesc hotărât.

Mă îndrept spre casa lui Ritchie, pe strada Bridge. Descopăr care e cea mai rapidă rută până acolo și picioarele mi se mișcă mai repede, ducându-mă mai departe.

„Mă grăbesc ca să pot ajunge mai repede la Audrey?” mă întreb, dar nu-mi ofer niciun răspuns.

Mă concentrez asupra lui Ritchie.

O imagine a chipului său îmi vine în minte când trec pe sub ramurile unui copac. Frunzele mă ating și-l șterg din ochii mei, dar îmi aduc aminte remarcile constante din timpul jocului de cărți. Îmi amintesc bucuria lui când l-a văzut de Crăciun pe Marv sărutându-l pe Portar.

„Ritchie, mă întreb. Ce mesaj trebuie să-i livrez lui Ritchie?”

Aproape că am ajuns.

Colțul cu strada Bridge e chiar în fața mea. Pulsul începe să mi se zbată, accelerându-se.

Făcând colțul, văd imediat casa lui Ritchie. O întrebare șocantă stă lângă mine și îmi respiră în față.

Văd luminile din bucătăria și sufrageria lui Ritchie, dar calea îmi este abătută de un gând. Care refuză să plece.

„Și acum, ce fac?” mă întreabă.

În toate celelalte misiuni, fusese relativ ușor, pentru că nu-i cunoșteam pe destinatari (cu excepția mamei – și când stăteam în restaurantul italian, n-aveam idee că o aștept pe *ea*), deci nu prea aveam de ales. M-am mulțumit să aștept oportunitatea. Dar în cazul lui Ritchie, Marv și Audrey, îi cunosc mult prea bine ca să mă învârt în jurul caselor lor. E ultimul lucru pe care l-aș face.

Totuși, mai cântăresc problema aproape un minut și, în cele din urmă, decid să traversez și să mă așez, sprijinit de un stejar bătrân, să aștept.

Stau acolo de aproape o oră și, să fiu sincer, nu se întâmplă foarte multe. Observ că familia lui Ritchie s-a întors din vacanță. (Am văzut-o pe mama lui spălând vasele.)

Se face târziu și, în curând, singura lumină aprinsă e în bucătărie. Luminile de pe toată strada s-au stins și tot ce rămâne este iluminatul stradal.

În casa Sanchez, o siluetă singuratică a intrat și s-a așezat la masa de bucătărie.

Știu, fără îndoială, că este Ritchie.

Pentru un moment, iau în considerare ideea de a intra, dar înainte de a avea șansa să mă ridic în picioare, aud persoane venind în direcția mea.

În curând, aplecați deasupra mea, sunt doi bărbați.

Care mănâncă plăcintă.

Unul din ei se uită la mine si-mi vorbește. Se uită la mine cu un fel de dispreț familiar, indiferent, și spune:

— Ni s-a spus că s-ar putea să te găsim aici, Ed. Scutură din cap și aruncă o plăcintă, cumpărată evident de la un service local. Lăsându-se să cadă la pământ, adaugă: Da’ știu că ești hotărât să ne faci surprize!

Îmi ridic privirea, incapabil să rostesc vreo vorbă.

— Ei bine, Ed?

Acum vorbește celălalt și, oricât de ridicol ar suna, e destul de greu să-i recunoști fără cagule.

— Daryl? întreb.

— Da.

— Keith?

— Corect.

Daryl se așază și îmi întinde o plăcintă.

— De dragul trecutului, explică el.

— Mda, replic eu, încă în șoc. Mulțumesc.

Amintiri ale ultimei lor vizite încep să mă bântuie. Gânduri peste gânduri, cu sânge, cuvinte și dușumeaua murdară a bucătăriei. Trebuie să-i întreb:

—N-o să mă…

E destul de greu să pronunț cuvintele.

— Ce? spune Keith de data aceasta, așezându-se de cealaltă parte a mea. Să ne dăm la tine nițel?

— Ei bine, spun eu, da.

Ca un act de bună-credință, Daryl deschide ambalajul din plastic al plăcintei și îmi întinde conținutul.

— O nu, Ed. Fără atingeri astăzi. Nimic de genul acesta.

Și lasă să-i scape de pe buze un râs nostalgic. Parcă am fi vechi camarazi de război, dacă te iei după el.

— Dar ține minte, dacă o faci pe deșteptul cu noi…

Se așază mai confortabil pe pământ. Are pielea palidă și o față plină de cicatrici de la bătăi. Dar tot reușește cumva să fie atrăgător. Pe de altă parte, Keith are o față împroșcată de o veche acnee, un nas în vânt și o bărbie strâmbă.

Mă uit la el și spun:

— Isuse, amice, cred că-mi plăceai mai mult cu masca pe fată.

Daryl lasă să-i scape un hohot de râs. Prin comparație, Keith nu e impresionat ori cel puțin la început. Imediat se calmează, iar sentimentele dintre noi sunt pozitive. Bănuiesc că se datorează faptului că am trecut împreună prin ceva; chiar dacă din tabere total diferite.

Un minut stăm așa, mâncând.

— Aveți sos? întreb eu.

— Ți-am spus eu, îl acuză Keith pe Daryl.

— Ce?

— Păi, i-am spus că ar trebui să-ți luăm niște sos, Ed, explică Keith, dar zgârcitul acesta de lângă tine nici n-a vrut să audă.

Daryl își aruncă brusc capul pe spate înainte să răspundă.

— Uite, începe el. Sosul e prea periculos.

Și arată cu degetul spre cămașa mea.

— Keith, uită-te cum e îmbrăcat Ed, hm? Spune-mi. Ce culoare are?

— Știu ce culoare are, Daryl. Nu e nevoie să fii atât de condescendent, nu din nou.

— Din nou? Când dracu’ am mai fost eu condescendent?

Aproape că țipă unul la altul peste capul meu, iar eu mai iau o înghițitură din plăcinta pe jumătate rece.

— Chiar acum, continuă Keith.

Încearcă să mă atragă în conversație, întrebându-mă:

— Și tu ce spui, Ed? Privirea îi este fixată pe mine. Este Daryl condescendent?

Decid să răspund primei întrebări a lui Daryl.

— Port o cămașă albă, spun.

— Exact, răspunde Daryl.

— Exact, ce?

— Exact, *Keith*, este pur și simplu prea periculos pentru Ed și *să se gândească* să mănânce plăcinta aia cu sos.

Acum chiar că are un ton condescendent.

— Sosul picură, aterizează pe drăguța de cămașă albă și bietul amărât va sfârși prin a trebui să spele tâmpenia. Și nu vrem asta acum, nu?

— N-o să-l omoare dac-o spală!

Keith e deosebit de vehement asupra acestui aspect.

— Poate pune o mașină la spălat cât își spală câinele ăla de rahat al lui – îi va lua cel puțin câteva ore.

— Nu e nevoie să-l aducem în discuție și pe Portar, protestez. El n-a făcut nimic.

— Exact, e Daryl de acord. Asta chiar e inutil, Keith.

Keith se calmează un moment, apoi recunoaște. Capul îi alunecă în față.

— Știu.

Își cere chiar și scuze.

— Îmi pare rău, Ed, și pot spune că de data asta li s-a ordonat să se poarte cât se poate de bine cu mine.

Probabil de aceea și-au dublat certurile dintre ei.

Mai continuă o bucată de vreme, până când au terminat să se scuze amândoi și, un timp, vorbim în noaptea care a căzut peste noi cu tăcere.

Suntem chiar fericiți, cu Daryl spunând glume despre bărbați care intră în baruri, femei cu puști și apoi, neveste, surori și frați care s-ar culca toți cu lăptarul pentru un milion de dolari.

Da, suntem fericiți, până când se stinge lumina în bucătăria lui Ritchie.

Atunci mă ridic și spun:

— Fantastic.

Mă întorc spre cei mai buni certăreți pe care i-am întâlnit vreodată și le spun că mi-am ratat șansa.

Amândoi par neinteresați.

— Șansa la ce? întreabă Daryl.

— Știi tu, îi spun.

Dar el se mulțumește să clatine din cap.

Și spune:

— Nu, Ed, de fapt nu știu. Știu doar că acesta este mesajul tău și că încă nu pari să știi foarte clar ce ai de făcut.

Vocea îi este normală, dar încărcată și cu ceva.

„Adevărul”, gândesc.

Cu asta este încărcată vocea lui.

Are dreptate. Chiar nu știu ce fac. Încă sunt în faza de ghicit, stând aici și sperând că răspunsurile vor veni pur și simplu.

Keith este cel care se ocupă de ultimele întrebări, din stânga mea.

Îmi hrănește cuvintele în urechi cu o voce aspră, blândă, atotștiutoare.

Aproape, atât de aproape de mine, spune:

— Totuși, ce cauți aici, Ed?

Cuvintele planează și mai aproape și se târăsc în urechea mea.

— De ce stai aici în așteptare? Ar trebui *să știi* ce ai de făcut… se odihnește un moment înainte de a-mi administra ultimul potop de cuvinte.

Care mă pătrund ca un fluviu.

— Ritchie este unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi, Ed. Nu ai nevoie să *te gândești* sau să aștepți, sau să decizi ce ai de făcut. *Știi* deja, fără întrebări sau îndoieli. Nu știi?

Și repetă:

— Nu știi, Ed?

Simt cum mă prăbușesc și lunec lângă copac. Cele două siluete rămân în picioare, privind spre casă.

Vocea mi se avântă, aterizând pe pământul de sub picioarele lor.

„Știi ce trebuie să faci”, gândesc.

— Da, răspund. Știu.

Viziunile mă fărâmă.

Pe pământ zac bucăți din mine.

Keith și Daryl se îndepărtează.

— Ura, spune unul din ei, dar nu știu care.

Vreau să mă ridic și să-i urmăresc și să-i rog și să-i implor să-mi spună cine e în spatele tuturor acestor întâmplări și de ce, dar.

Nu pot.

Tot ce pot face este să rămân la pământ și să adun fragmentele zdrențuite din tot ceea ce am văzut.

L-am văzut pe Ritchie.

M-am văzut pe mine.

Acum, cu copacul deasupra mea, încerc să neg asta și să mă ridic, dar stomacul mi-e greu ca stânca și mă așez la loc.

— Îmi pare rău, Ritchie, șoptesc, dar trebuie s-o fac.

„Dacă stomacul meu ar fi o culoare, gândesc, ar fi negru, ca noaptea asta”, și mă stabilizez și încep ceea ce pare a fi o întoarcere nesfârșită acasă.

Când ajung acasă, spăl vasele.

Acestea sunt adunate teanc lângă chiuvetă și ultimul lucru pe care îl spăl este un cuțit transparent, plat. Reflectă lumina din bucătărie și îmi surprind propria față, înăuntrul metalului.

Sunt oval și distorsionat.

Sunt decupat la margini.

Ultimul lucru pe care-l văd sunt cuvintele pe care trebuie să i le spun lui Ritchie. La aceasta, pun cuțitul pe suport, peste muntele de vase curate. Lunecă și cade zdrăngănind pe dușumea, apoi se rotește ca un braț de ceas.

Fața mea apare de trei ori, făcând înconjurul camerei.

Prima dată, îl văd pe Ritchie în ochii mei.

Apoi îl văd pe Marv.

Apoi pe Audrey.

Îl ridic și-l țin în mână.

Mi-aș dori, cu cuțitul acesta în mână, să spintec întreaga lume. Să-i deschid măruntaiele și să mă strecor prin ruptură în următoarea lume.

În pat, mă agăț de acest gând.

În sertarul meu sunt trei cărți de joc și una în mâna mea.

Cu somnul aninat deasupra mea, îmi apăs ușor degetul pe marginea Asului de Inimă. Cartea de joc este rece și ascuțită.

Aud un ceas bătând.

Totul înjur mă urmărește, cu nerăbdare.

5 ♥ Păcatul lui Ritchie

Nume: David Sanchez.
Cunoscut și ca: Ritchie.
Vârsta: Douăzeci.
Ocupația: Niciuna.
Realizări: Niciuna.
Ambiții: Niciuna.
Probabilitatea de a obține răspunsuri
la ultimele trei întrebări: Niciuna.

Următoarea dată în care mă duc la casa lui Ritchie de pe strada Bridge, găsesc locul în întuneric. Mă pregăteam să plec, când lumina de la bucătărie se aprinde brusc. Clipește și moare de câteva ori, înainte de a se forța la viață.

O siluetă intră și se așază la masa de bucătărie. Este sigur Ritchie. Pot spune după forma părului și modul în care se mișcă și se așază.

Apropiindu-mă, descopăr că ascultă radioul. Sunt mai mult discuții cu ascultătorii, cu câteva cântece presărate pe ici-colo. Vag, aud.

Mă ascund cât de aproape de casă pot ca să nu fiu văzut și ascult.

Vocile de la radio sunt înăbușite, le surprind încercarea de a se face auzite. Cuvinte ca brațele, care se așază și se odihnesc grele pe umerii lui Ritchie.

Îmi imaginez întreaga scenă din bucătărie.

Un prăjitor de pâine cu firimituri în jurul lui.

Un cuptor pe jumătate murdar.

Folii de laminex care au fost odată albe, acum aproape cenușii.

Scaunele din plastic roșii, cu găuri.

Dușumea cu linoleum ieftin.

Și Ritchie.

Încerc să-mi imaginez fața lui, stând pe scaun, ascultând, îmi amintesc Ajunul Crăciunului și cuvintele lui Ritchie.

— Nu am chef să merg acasă în noaptea asta.

Văd ochii care se târăsc spre mine și acum înțeleg că orice ar fi fost mai bine decât să stea singur în bucătăria lui.

Cu Ritchie, este întotdeauna dificil să-ți imaginezi o expresie de durere pe fața lui, pentru că are maniera asta relaxată. Totuși, am surprins o străfulgerare în Ajunul Crăciunului și o revăd în memorie acum.

Îmi imaginez și mâinile lui.

Așezate pe masă, strânse, mișcându-se blând și împingând în tăblie. Sunt albe și frustrate. Nu au nimic de făcut.

•

Lumina îl înăbușă.

Stă acolo de aproape o oră și radioul pare să se audă din ce în ce mai slab. Când privesc pe fereastră, îl văd că își odihnește capul pe masă, dormind. Radioul e sus, lângă el. Mă îndepărtez; nu mă pot opri. Știu că se presupune că ar trebui să intru, dar noaptea aceasta nu pare să fie potrivită pentru asta.

Mă întorc acasă fără a privi îndărăt.

•

Următoarele două nopți, jucăm cărți. O dată la Marv și o dată la mine. La mine, Portarul se apropie și se așază sub masă. Îl mângâi cu picioarele și îl studiez pe Ritchie toată noaptea. Noaptea trecută, când stăteam lângă casa lui, s-a întâmplat același lucru. S-a trezit, a intrat în bucătărie și a ascultat radioul.

Tatuajul cu Hendrix se holbează la mine, când Ritchie aruncă jos Dama de Pică și mă nenorocește.

— Mulțumesc mult, îi spun.

— Îmi pare rău, Ed.

Existența lui constă din aceste nopți singuratice și târzii, când se trezește la zece și jumătate dimineața, după ce a fost la pub până la douăsprezece și vizavi, la TAB, până la unu. Dacă adăugăm la asta indemnizația de șomaj, care plătește pentru o partidă sau două, cam asta e viața lui.

La mine acasă se râde mult, pentru că Audrey ne povestește pățania unei prietene de-a ei, care căuta o slujbă în oraș. A mers la una dintre agențiile de recrutare și ei aveau o politică de a le da oamenilor un ceas micuț cu alarmă atunci când erau angajați. Când a găsit de lucru, s-a prezentat la firma care o angajase să le mulțumească și a uitat cu totul de ceas. L-a lăsat pe tejgheaua din anticameră la plecare.

Și ceasul a rămas acolo, în cutie.

Ticăind.

— Toată lumea îl vede și nimeni nu-l atinge, explică Audrey. Toți cred că e o bombă.

Aruncă o carte.

— Îl cheamă pe directorul general al companiei și acesta practic face pe el, pentru că probabil tocmai avea o întrevedere amoroasă cu una dintre secretare și se gândește că nevastă-sa vrea să se răzbune pentru asta.

Face o pauză, ca să ne mențină atenția trează.

— Oricum, au evacuat întreaga clădire, au chemat specialiștii în dezamorsări, poliția, toată trupa. Geniștii ajung și deschid cutia, iar ceasul începe să sune.

Audrey scutură din cap.

— A fost dată afară înainte de a începe…

Când istorisirea se termină, îl privesc pe Ritchie.

Și aș vrea să mă apropii de el.

Aș vrea să-l fac să se simtă prost, să-l smulg de unde este și să-l trimit în bucătăria lui, așa cum eu sunt în a mea. Dacă aș putea realiza asta cumva, aș putea vedea o versiune mai lungă a ceea ce este și ce simte el. E doar o problemă de sincronizare.

Momentul vine jumătate de oră mai târziu, când sugerează să jucăm cărți la el acasă peste câteva zile.

— În jur de opt? întreabă el.

Suntem toți de acord și ne pregătim să ne luăm rămas-bun, și atunci eu spun:

— Și poate atunci îmi arăți și mie radioul acela pe care îl ai în bucătărie. Mă forțez să fiu brutal și calculat. Show-ul de noapte probabil că e excelent.

Se uită la mine.

— Despre ce vorbești, Ed?

— Despre nimic, spun și las lucrurile așa, pentru că am văzut expresia aia pe fața lui din nou și știu ce este.

Știu ce simte și cum arată Ritchie când stă acolo în lumina paralizată a bucătăriei.

Intru în întunericul ochilor lui și îl găsesc undeva înăuntru, căutând printr-un labirint de cărări anonime și singuratice. Se plimbă singur. Străzile își schimbă direcția și se răsucesc în jurul lui, dar el nu-și schimbă nici ritmul și nici starea de spirit.

— Mă așteaptă, spune el, când mă alătur lui, acolo în profunzimea ființei lui.

La început se mulțumește să meargă mai departe. Numai când mă uit la picioarele noastre, realizez că de fapt nu mergem nicăieri. Lumea e cea care se mișcă – străzile, aerul și petele de întuneric ale cerului interior.

Ritchie și cu mine rămânem nemișcați.

— E undeva acolo, mi-l imaginez spunând. Undeva. Merge cu mai multă hotărâre acum. Și vrea ca eu să vin după ea. Vrea să o iau.

Totul se oprește acum.

O văd atât de clar în ochii lui Ritchie!

În interiorul lor, acolo unde ne-am oprit, spun:

— Ce te așteaptă, Ritchie?

Dar știu.

Fără dubiu, știu.

Sper doar să o poată găsi și el.

După ce a plecat toată lumea, mai împart o cafea cu Portarul. După cam jumătate de oră, suntem întrerupți de un ciocănit la ușă.

„Ritchie”, mă gândesc.

Portarul pare să încuviințeze și mă duc la ușă și o deschid.

— Bună, Ritchie, îl salut. Ai uitat ceva?

— Nu.

Îl invit înăuntru și ne așezăm la masa din bucătărie.

— Cafea?

— Nu.

— Ceai?

— Nu.

— Bere?

— Nu.

— Da’ știu că ești mofturos…

Răspunde cu încă o tăcere, dar în curând ridică ochii spre mine.

— M-ai urmărit? mă întreabă bătăios.

— Urmăresc pe toată lumea, îi răspund întorcând capul să mă uit spre el.

Își bagă mâinile în buzunar.

— Ești vreun pervers sau ce?

Este chiar comic – tot asta m-a întrebat și Sophie. Strâng din umeri.

— Nu mai mult decât oricare altul, bănuiesc.

— Ei bine, n-ai vrea să te abții?

— Nu.

Își apropie fața de a mea.

— De ce nu?

— Nu pot.

Se uită la mine de parcă aș încerca să-i joc vreo farsă. Ochii lui negri spun: „De ce nu mă luminezi tu, Ed?” așa că asta și fac.

Intru în dormitor și scot cărțile de joc din sertar și mă întorc la masa din bucătărie. Las cărțile să cadă în fata prietenului meu și spun:

— Îți amintești când am primit prima carte, în septembrie, la mall? Ți-am spus că am aruncat-o, dar nu era adevărat.

Cuvintele curg din mine repede. Mă așez în fața lui.

— Și acum tu ești pe una dintre cărți, Ritchie. Tu ești unul dintre mesaje.

— Ești sigur?

Încearcă să-mi arate că ar fi o greșeală, dar refuz să-l ascult. Mă mulțumesc să clatin din cap și simt cum transpirația mi se adună sub braț.

— Tu ești, îi spun eu.

— Dar de ce?

Ritchie mă imploră, dar asta nu mă poate opri. Nu-l pot lăsa să se scufunde din nou în locul întunecos din interiorul ființei lui, unde mândria îi este căzută la pământ undeva într-o cameră ascunsă. La sfârșit, vorbesc golit de orice emoție:

— Ritchie – ești o rușine pentru propria-ți persoană.

Se uită la mine de parcă tocmai i-am împușcat câinele sau i-am spus că i-a murit mama.

Stă în bucătăria aia în fiecare noapte și, indiferent ce spun vocile la radio, Cuvintele sunt întotdeauna aceleași. Sunt cuvintele pe care tocmai le-am pronunțat eu și o știm amândoi.

Ritchie se uită fix la masă.

Eu mă uit fix peste umărul lui.

Amândoi medităm la ceea ce s-a rostit. Ritchie stă acolo ca o rană.

Și asta ține mult timp, până când la nări ne ajunge un miros – a intrat Portarul.

— Ești un prieten bun, Ed, spune în cele din urmă Ritchie și își reia expresia lui obișnuită de om fără griji.

Se luptă să o mențină pe față.

— Și tu, îi spune Portarului, miroși ca un canal.

Se ridică și pleacă.

Cuvintele se repetă de la sine în jurul meu în timp ce Kawasaki pornește și începe să vireze pe strada întunecată și lipsită de viață.

A fost puțin cam dur, Ed, spune Portarul.

Păstrăm amândoi tăcerea o perioadă.

•

Noaptea următoare, sunt din nou acolo, lângă casa lui Ritchie. Ceva îmi spune că nu pot avea încredere în el.

Silueta îi devine vizibilă în bucătărie, dar de data aceasta, vine pe ușa din față, cu radioul într-o mână și cu o sticlă în cealaltă. Picioarele se opresc și vocea strigă la mine:

— Bună, Ed.

Pășesc în lumină.

— Hai să mergem la râu, îmi spune el.

•

Râul curge pe lângă noi și noi stăm acolo, la capătul unei plimbări pe jos de la casa lui Ritchie. Trecem sticla de la unul la altul. Radioul vorbește în surdină.

— Știi tu, Ed, spune Ritchie, după un timp. Altădată credeam că sufăr de sindromul oboselii cronice…

Se oprește, de parcă ar fi uitat ce voia să spună.

— Și? întreb.

— Ce?

— Oboseala cronică…

— A, da.

Se adună.

— Mda, credeam că am asta, dar după aceea mi-am dat seama că, de fapt, se întâmplă doar să fiu unul dintre cei mai leneși ticăloși de pe Pământ. Dacă stau și mă gândesc, e chiar comic.

— Ei bine, nu ești singurul.

— Dar cei mai mulți oameni au slujbe, Ed. Până și Marv are o slujbă. Până și tu.

— Ce vrei să spui cu „până și eu”?

— Ei bine, nu ești chiar cea mai motivată persoană pe care o cunosc, știi tu.

Recunosc că așa e.

— E destul de exactă descrierea. O înghit. Și nici n-aș numi condusul unui taxi o slujbă adevărată.

— Dar cum ai numi-o? întreabă Ritchie.

Mă gândesc puțin înainte de a răspunde:

— Un pretext.

Ritchie nu spune nimic, pentru că știe că am dreptate. Continuăm să bem, iar râul curge năvalnic pe lângă noi.

•

A trecut mai bine de o oră de-acum. Ritchie se ridică și intră în râu. Apa se ridică dincolo de genunchii lui. Spune:

— Uite, așa sunt viețile noastre, Ed.

E absorbit de ideea evenimentelor care se scurg pe lângă noi.

— Am douăzeci de ani si…

Tatuajul cu Hendrix-Pryor îmi face cu ochiul sub lumina lunii.

— Uită-te la mine – nu mă atrage nimic.

Nu e nemaipomenit cât de brutal poate fi adevărul uneori? Nu poți decât să-l admiri.

De obicei, umblăm în cerc, încercând să ne convingem singuri. Sunt bine, ne spunem. Sunt bine. Dar uneori adevărul pogoară asupra ta și nu poți scăpa de el. Și atunci realizezi că uneori nici măcar nu e vorba de un răspuns – ci de o întrebare. Chiar și acum, mă întreb cât din viața mea este convingere.

Mă ridic în picioare și mă alătur lui Ritchie în râu.

Amândoi stăm acolo, în apa până la genunchi, și adevărul ne-a lăsat, literal, aproape goi.

Râul curge năvalnic pe lângă noi.

•

— Ed? spune Ritchie puțin mai târziu.

Încă mai stăteam în apă.

— Un singur lucru îmi doresc.

— Ce anume, Ritchie?

— Să-mi doresc ceva.

6 ♠ Dumnezeu să-l binecuvânteze pe cel cu barbă, fără dinți și sărac

A doua zi, Ritchie trece pe lângă bar și TAB și chiar începe să-și caute o slujbă. În ce mă privește, m-am gândit și eu mult la ce s-a spus noaptea trecută lângă râu.

Duc oamenii cu taxiul prin oraș, primind ordine ce să fac și unde să merg. Urmăresc oamenii. Vorbesc cu ei. Vremea este plăcută astăzi. Vremea este întotdeauna într-un fel.

Mă văicăresc?

Mă plâng?

Nu.

Asta am ales să fac.

„Dar este asta ce-ți dorești?" mă întreb.

Preț de câțiva kilometri, mă mint pe mine că da, asta îmi doresc. Încerc să mă conving că *exact* așa îmi doresc să fie viața mea, dar știu că nu-i adevărat. Știu că taximetria și închirierea unei șandramale din fibro nu poate fi țelul suprem al vieții mele. Nu se poate.

Mă simt de parcă la un moment dat m-am așezat și am spus: „Ritchie, acesta e Ed Kennedy".

Undeva de-a lungul firului, simt că m-am prezentat cumva.

Mie însumi.

Și iată-mă.

•

— Hei, e ruta corectă? mă interoghează clientul meu corpolent și îmbrăcat în costum de pe bancheta din spate.

Privesc în oglindă și spun:

— Nu știu.

•

Următoarele zile se scurg liniștite. Jucăm cărți într-o noapte și îmi dau seama că trebuie să fac mișcarea cu Marv. Cu Ritchie pornit pe drumul bun, a venit momentul lui Marv.

Îl urmăresc cu coada ochiului, întrebându-mă: „Ce dracu' e de făcut cu Marv?" Are o slujbă. Are bani. Cu certitudine, deține cea mai nereușită mașină din istorie, dar pare suficient de mulțumit, ținând cont că nu e dispus să dea un sfanț din banii ăia ai lui ca să-și cumpere una nouă.

Deci, ce și-ar putea dori Marv?

De ce ar putea avea el nevoie?

•

În cazul tuturor celorlalte mesaje, așteptam eu să vină soluția.

În cazul lui Marv, nu sunt sigur. Pentru el, am un sentiment diferit. Se apropie și se așază într-un loc pe lângă care am senzația că am trecut de multe ori, dar fără să observ. Probabil că văd acel loc în fiecare zi, dar între a vedea și a descoperi e o mare diferență.

Cumva, Marv are nevoie de mine.

Nu știu ce să fac.

•

Situația continuă încă douăzeci și patru de ore, indecizia aceasta totală. Ajunul Crăciunului a venit și a plecat. Focurile de artificii au traversat cerul orașului. Bădărani beți mi-au decorat taxiul, urlând de o fericire care nu poate sfârși decât între cearșafurile îmbibate cu miros de bere și greutatea zilei de mâine.

De data aceasta, toată lumea a mers la Ritchie și am avut grijă să ajung și eu în jur de miezul nopții. Familia lui dădea o petrecere. Le-am strâns mâna lui Marv, lui Ritchie și lui Simon. Am sărutat-o pe Audrey pe obraz și am întrebat-o cum a reușit să obțină o noapte liberă. Se pare că e vorba de noroc pur.

După aceea, m-am întors la muncă și acasă la Portar în primele ore ale dimineții. Și acolo sunt și acum. Împărțim o băutură de sărbătoare prelungită și spun:

— În sănătatea ta, domnule Portar. Să dea Dumnezeu să mai trăiești un an.

El bea tot, se îndreaptă spre ușă și se întinde în prag.

Sunt destul de circumspect în privința Ajunului Anului Nou. Bănuiesc că nu sunt chiar în starea de spirit necesară pentru sărbătorirea anului acesta. O parte din problemă este faptul că mă gândesc la tatăl meu, pentru că el nu mai este lângă noi la astfel de sărbători. Crăciunul. Anul Nou. Nu că ar fi fost vreodată suficient de treaz ca să aibă vreun impact, dar mă afectează totuși.

Dau jos prosoapele din baie, ca și prosopul de ceai destul de sordid din bucătărie. Prosop care a fost una dintre idiosincraziile sau superstițiile tatălui meu. Să nu lași nimic afară să se usuce când răsare soarele în prima zi a noului an. „Extraordinară” moștenire, știu, dar e mai bună decât nimic.

Celălalt motiv pentru starea de spirit în care mă aflu este gândul la Marv și ce am de făcut.

Trec în revistă multe – ce mi-a spus în ultimul timp și ce a făcut. Mă gândesc la meciul de Sledge și la patetismul evident al mașinii sale. Și la faptul că a preferat să-l sărute pe Portar mai curând decât să bucătărească pentru jocul de cărți de Crăciun.

Patruzeci de mii la bancă, dar dă întotdeauna înapoi când e vorba să cheltuiască o lețcaie.

„Întotdeauna”, gândesc, și câteva seri mai târziu, pe când mă uitam la un film vechi, mă lovește o întrebare:

„Ce are de gând Marv cu patruzeci de mii de dolari?”

•

Da.

•

Mi-am dat seama.

•

Banii.

•

Pentru ce are nevoie Marv de bani?

Acesta e mesajul.

•

Îmi amintesc ce mi-au spus Daryl și Keith despre Ritchie. Au spus că ar trebui să știu, pentru că este unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Și asta aproape că mă convinge să gândesc că ar trebui să știu la ce-i trebuie lui Marv banii. „Poate că răspunsul e sub nasul meu”, mă întreb, dar nimic nu e evident, și înțeleg că, în cazul lui Marv, trebuie să folosesc informațiile pe care le am despre el ca să obțin mesajul *de la el*.

Poate că nu cunosc mesajul, dar îl cunosc pe Marv și opțiunile pe care le pot verifica pentru a dezlega enigma asta.

Pe verandă, mă așez împreună cu Portarul și soarele la asfințit. Analizez trei strategii de abordare a lui Marv.

•

Strategia unu: să mă cert cu el.

Ceea ce poate fi realizat foarte ușor deschizând subiectul mașinii și al motivului pentru care refuză să-și cumpere una nouă.

Pericolul aici constă în aceea că Marv s-ar putea aprinde repede, ieșind ca furtuna din casă și lăsându-mă în neștiință. Ceea ce ar fi dezastruos.

Avantajul acestei strategii este, înainte de toate, că ar fi distractivă, poate chiar l-ar convinge să-și cumpere o mașină nouă.

•

Strategia doi: să-l îmbăt așa de tare, încât să-mi spună mesajul fără măcar să gândească.

Pericole: ca să-l aduc pe Marv în stadiul de stupoare alcoolică, ar fi necesar să ajung și eu în aceeași stare. Ceea ce nu mi-ar permite să înțeleg, darmite să-mi amintesc ce am de făcut.

Avantaje: nu presupune extragerea propriu-zisă a mesajului. Aș rămâne cu speranța că mi-l va furniza singur. Destul de improbabil, îmi dau seama, dar poate că merită încercarea.

•

Strategia trei: să mă duc la el și să-l întreb.

Aceasta ar fi cea mai periculoasă opțiune, pentru că poate avea ca rezultat un Marv cu totul încăpățânat (cum știm foarte bine că poate fi), care să refuze să-mi spună ceva. Dacă Marv resimte disconfort la preocuparea mai exagerată față de el (ei bine, să recunoaștem – de obicei mă comport de parcă puțin mi-ar păsa de el), toate celelalte speranțe și oportunități sunt sortite pierzaniei.

Avantajele sunt că este onestă, deschisă și necesită o întreținere considerabil de redusă. Fie funcționează, fie nu, depinzând în mare măsură de oportunitatea alegerii momentului.

•

Ce strategie să aplic prima dată?

E o întrebare dificilă și numai după ce am învârtit-o pe toate părțile, am găsit răspunsul corect.

Și incredibilul s-a întâmplat.

A patra strategie s-a prezentat în fața mea și mi s-a pus la dispoziție.

Unde?

Supermarketul.

Când?

Joi seara.

Cum?

Cam așa:

Intru și cumpăr produse de băcănie pentru două săptămâni și ies luptându-mă cu bagajele. Deja pungile îmi zdrelesc mâinile și de-abia ies pe ușă, punându-le imediat jos, ca să procedez la o repoziționare de o importanță vitală.

Un bătrân vagabond mă înfruntă cu barba, găurile din dantură și sărăcia lui.

Expresia de pe fața lui sângerează.

Mă roagă timid să-i dau ceva mărunțiș. Vorbește cu umilința pe buze.

Imediat după ce pronunță cuvintele, lipește ochii de pământ, cu jenă. M-a convins, dar nu știe asta, până când nu mă surprinde căutând în jachetă după portofel.

În momentul în care degetele mele ating portofelul, răspunsul îmi vine. Cade la picioarele mele, uitându-se fix la mine.

„Bineînțeles!”

Vocea interioară se ridică și raportează același răspuns într-un gând instantaneu și perfect. Îl pronunț chiar, ca să-l cred. Ca să mi-l amintesc.

— Cere-i bani, dau viață cuvintelor cu o voce joasă, făcută doar pentru ca urechile mele să o audă și să le pună înapoi în ființa mea.

— Poftim? spune omul, cu vocea lui încă joasă, umilă.

— Cere-i bani, spun din nou, dar de data asta pronunț mai tare.

Nu mă pot abține.

Din obișnuință, bătrânul spune:

— Îmi pare rău, domnule.

Trăsăturile feței i se lasă.

— Îmi pare rău că v-am cerut bani.

Am scos o bancnotă de cinci dolari din buzunar, pe care i-o întind.

O ține între degete de parcă e biblică. Probabil că rareori i se întâmplă să capete bancnote.

— Să vă binecuvânteze Domnul!

Ridicându-mi bagajele, îl privesc pe bătrân, care pare vrăjit, cu banii în mână.

— Nu, răspund eu. Domnul să te binecuvânteze pe tine, și pornesc spre casă.

Bagajele îmi taie din nou palmele, dar nu-mi mai pasă. Nu, nu-mi pasă deloc.

7 ♠ Marv cel secretos

Lucrează. Bea. Joacă și cărți. Așteaptă tot anul meciul de fotbal pe gheață.

Asta.

Este viața lui Marv.

•

Ei bine, asta și patruzeci de mii.

•

Joi, trec pe la Milla, să văd ce mai face. Nu mă plictisesc niciodată să fiu Jimmy, deși *La răscruce de vânturi* începe să mă enerveze puțin acum. Problema e că Heathcliff e un ticălos înveninat, iar Catherine mă frustrează până la Dumnezeu și îndărăt. Cea mai profundă ură a mea e rezervată totuși pentru Joseph, servitorul josnic, ticălosul absolut. Și dincolo de toată predica și văicăreala, este și foarte greu să înțelegi ce spune.

Cel mai bun lucru în toată povestea asta este Milla. Pentru mine, în paginile volumului e ea. Când mă gândesc la cartea asta, mă gândesc la ea. Mă gândesc

la ochii ei bătrâni și înlăcrimați, care mă urmăresc citind. Iubesc momentul când închid cartea și o văd pe bătrână odihnindu-se în fotoliu. Cred că ea e mesajul meu favorit.

Dar îi mai am și pe Sophie, părintele O'Reilly și familia Tatupu. Chiar și băieții Rose.

Bine, bine.

În cazul băieților Rose, exagerez puțin.

•

În ultimul timp, l-am plimbat mult pe Portar și, făcând-o, mi-am amintit toate mesajele primite până acum. Cumva, mă simt de parcă aș trișa. Acest tip de amintire ar trebui făcută la sfârșit, iar eu n-am terminat încă. Mai am două mesaje de transmis. La doi dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Poate de aceea las mesajele anterioare să mă invadeze.

Mă tem pentru Marv și pentru Audrey.

Mă tem pentru mine.

Nu-i poți dezamăgi, îmi predic singur, minutele scurgându-se pe lângă mine.

Mi-e frică. Mi-e frică.

Nu am ajuns atât de departe ca să-i dezamăgesc pe cei care îi cunosc de atâta vreme și la care țin cel mai mult.

Derulez iar amintirile, de la strada Edgar la Ritchie.

Mi-e teamă. Mi-e teamă.

Mesajele îmi dau curaj.

— Ți-ai găsit vreo slujbă? îl întreb pe Ritchie când ne adunăm la mine duminică noapte.

El scutură din cap.

— Nu, încă nu.

— Tu?! exclamă Marv. Să-ți iei o slujbă?

Se prăbușește în crize de râs isteric.

— Și ce-i rău în asta? intervine Audrey.

Ritchie nu răspunde și se poate vedea că e puțin lezat.

Chiar și Marv. Încearcă să-și rețină râsul.

Își drege vocea:

— Îmi pare rău, Ritchie.

Ritchie își înăbușă puțin mai adânc durerea și ne oferă sinele lui obișnuit, nepăsător.

— Nicio problemă, spune el și, în secret, sunt bucuros că Marv l-a tulburat puțin.

Măcar acum va continua să încerce numai ca să-i închidă gura lui Marv și să vadă expresia de pe fața lui atunci când îl va anunța că s-a angajat. Să-i închizi gura lui Marv îți aduce un soi de satisfacție.

— Împart cărțile, spune Audrey.

•

Jocul se încheie pe la unsprezece. Ritchie plecase deja, iar pe verandă Marv se oferă să o ducă acasă pe Audrey cu mașina. Din motive evidente, Audrey refuză.

— De ce nu? obiectează Marv.

— Ajung mai repede dacă merg pe jos, Marv.

Audrey încearcă să-i explice.

— Și pe cuvânt, Marv, sunt mai puțini țânțari aici, afară, decât *acolo*.

Și arată cu mâna vehiculul de pe drum.

— Mulțumesc mult, spune Marv și începe să se bosumfle.

— Marv, îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când m-ai condus, acum câteva săptămâni?

Fără plăcere, Marv își amintește.

Audrey îi amintește oricum.

— Am sfârșit prin a împinge mașina până la tine.

Audrey vine cu o altă idee.

— Ai nevoie de o bicicletă pe bancheta din spate.

— De ce?

Începe să devină interesant.

Aproape distractiv.

— Hai, Marv, spune ea. Te las să meditezi până ajungi acasă – în special dacă ți se strică mașina pe drum.

Ne face semn cu mâna și iese în drum.

— Pa, Audrey, șoptesc.

A dispărut deja.

•

Când Marv urcă în mașină, sper să se întâmple inevitabilul și chiar se întâmplă.

Motorul nu pornește la cele șase-șapte încercări și, traversând peluza, deschid portiera și urc în mașină.

Marv se uită la mine.

— Ce faci, Ed?

Cu voce joasă. Pe un ton serios.

Vorbesc.

Spun:

— Am nevoie de ajutorul tău, Marv.

•

Încearcă să pornească din nou mașina. Fără noroc.

— Cu ce? Întreabă.

Încearcă din nou.

— Ai nevoie de vreo reparație?

— Nu, Marv.

— Vrei să-l aranjez pe Portar?

— Să-l aranjezi?

— Mda, știi tu – să-i fac capătul.

— Da' ce ești tu, Capone?

Marv își admiră umărul și continuă să se joace cu cheia, ceea ce mă irită nespus.

— Marv, spun, n-ai putea să încetezi să te joci cu cheia și să fii serios un minut-două? N-ai vrea să-mi faci onoarea?

Continuă să încerce cheia în contact, eu mă întind, înșfac cheia și o scot din contact.

— Marv, șoptesc.

O șoaptă cu puterea unui urlet.

— Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de bani.

Clipa încetinește și se aud respirațiile noastre.

Trece un minut de tăcere.

Asta e moartea relației de obicei triviale dintre mine și Marv.

Chiar am sentimentul că a murit ceva.

•

Lui Marv nu-i ia mult să devină interesat. Menționarea banilor are efectul acesta asupra lui. Sprâncenele i se încordează și mă privește, încercând să-mi pătrundă gândurile. Nu pare prea binevoitor.

Spune:

— Cât, Ed?

Și atunci erup.

Deschid nervos portiera.

O trântesc.

Îmi bag capul în mașină și ridic degetul acuzator spre prietenul meu de la volan.

— Ar fi trebuit să știu! mă bag în el. Ești cel mai zgârcit ticălos de pe lume, Marv… Îl acuz din nou cu degetul, cât de nemilos pot. Nu-mi vine să cred!

Tăcere.

Strada și tăcerea.

Mă întorc și mă sprijin de mașină, iar Marv iese și ocolește mașina să ajungă lângă mine.

— Ed?
— Îmi pare rău.
„Merge bine”, îmi spun. Scutur din cap.
— Ba nu-ți pare deloc, spune el.
— Marv, am crezut…
Mă întrerupe.
— Ed, nu am…
Cuvintele rămân nerostite.
— Am crezut că m-ai putea ajuta…
— Ed, nu am bani.
Și asta vine ca un soc.
— Cum nu, Marv?
Mă apropii de el și îl privesc în față.
— Cum dracu’ nu?
— I-am cheltuit.
Vocea îi e în altă parte. Nu vine din gura lui. Pare să se arate de undeva de pe lângă el. Distantă.
— Pe ce, Marv?
Deja devin agitat.
— Ei bine, nu pe ceva.
Vocea i se întoarce. Este din nou a lui.
— I-am depus într-un fond și nu-i pot retrage cel puțin câțiva ani. I-am depus, câștig dobândă.
Acum a devenit foarte serios. Gânditor.
— Nu-i pot scoate.
— Deloc?
— Nu.
— Nici măcar în caz de urgențe?
— Nu cred.
Ridic iar vocea. Agresiunea mea pare să dezbrace strada.
— De ce dracu’ ai făcut asta, Marv? Marv cedează.
Cedează întorcându-se în fugă pe partea cealaltă a mașinii și strecurându-se în spatele volanului. Ținându-se de volan.
În liniște, Marv plânge.
Mâinile par să-i curgă de pe volan. Lacrimile îi cuprind fața. Se preling reticente spre gât.
Înconjur și eu mașina.
— Marv?
Aștept.
— Ce se întâmplă, Marv?

Își întoarce capul și ochii lui plini de suferință se înclină spre mine.

— Intră, spune el. Vreau să-ți arăt ceva.

La a patra încercare, Fordul pornește și Marv mă duce prin oraș, pe strada Edgar. Lacrimile curg șiroaie pe fața lui. Mai puțin reticente acum. Puhoi. Par bete.

Tragem lângă o baracă mică acoperită cu șindrilă, iar Marv coboară din mașină. Îl urmez.

— Îți amintești locul? întreabă el.

Îmi amintesc.

— Suzanne Boyd, spun.

Cuvintele se poticnesc lent din gura lui Marv. Jumătate din față îi este bântuită de întuneric, acoperită, dar încă mai pot discerne conturul, formele.

— Când familia ei a părăsit orașul, spune el, au avut un motiv să dispară așa…

— O, Doamne, încerc să spun, dar îmi înghit cuvintele.

Nu-și găsesc drumul afară din mine.

Marv vorbește pentru ultima dată.

Când se mișcă, o lumină stradală îl înjunghie și cuvintele curg nestânjenite, ca sângele.

Spune:

— Copilul are cam doi ani și jumătate.

•

Ne întoarcem în mașină și stăm acolo în tăcere mult timp, iar Marv începe să tremure incontrolabil. Are o față bronzată, Marv acesta, de la lucratul în aer liber, dar acum e alb ca hârtia.

Acum totul capătă sens.

Acum văd.

Precum niște cuvinte tipărite pe fața lui.

Încrustate în fața lui.

Negru pe alb.

Da, totul capătă sens.

Mașina patetică.

Prudența obsesivă și vigilența respingătoare în legătură cu banii.

Chiar și dispoziția lui combativă, ca să utilizăm o frază gen *La răscruce de vânturi*. Marv suferă, cu totul singur, și utilizează toate lucrurile astea ca să-și elimine vina din stomac, în fiecare zi.

— Vreau să-i dau copilului ceva, știi? Când mai crește.

— Știi dacă e fată sau băiat?

— Nu.

Scoate o bucată de hârtie dintr-un caiet de însemnări vechi din portofel. Când o despăturește, văd că adresa scrisă acolo a fost rescrisă de câteva ori, ca să nu se șteargă.

— Cabramatta Road, nr. 17, Auburn.

— O parte din prietenii ei, vorbește fără expresie Marv. Când familia a dispărut, am mers la prietenii ei și i-am implorat să-mi spună unde s-a dus. Dumnezeule, eram demn de milă. Plângeam pe treptele casei lui Sarah Bishop, pentru numele lui Dumnezeu.

Cuvintele par să rezoneze, ieșite din gura care pare imobilă. Aproape amorțită.

— Omule, Suzanne aia. Dulcea Suzanne.

Scuipă un râs sarcastic.

— Cha – tatăl ei era un ticălos aspru –, dar a reușit să se furișeze câteva nopți pe săptămână, o oră înainte de răsărit, și mergeam pe un câmp vechi, unde cineva obișnuia să cultive porumb.

Acum aproape că zâmbește.

— Aveam cu noi o pătură și mergeam acolo și ne iubeam câteva nopți pe săptămână… Era strălucitoare, Ed.

Mă privește în ochi, pentru că, dacă e s-o spună cuiva, vrea s-o spună chiar acum.

— Avea un gust atât de bun!

Zâmbetul se anină disperat de trăsăturile lui.

— Uneori ne forțam norocul și stăteam până ce răsărea soarele…

— Sună minunat, Marv.

Am pronunțat cuvintele spre parbriz – nu-mi vine să cred că eu și Marv vorbim așa. De obicei, ne certăm ca să ne arătăm prietenia.

— Cerul portocaliu, continuă Marv, iarba umedă – și îmi amintesc mereu căldura ei. În ea și pe pielea ei…

Îmi imaginez și eu, dar Marv distruge momentul, cu o respirație sălbatică.

— Și într-o zi, casa rămâne goală. Am mers pe câmp, dar nu eram decât eu și porumbul.

Fata rămăsese însărcinată.

Nu ceva neobișnuit prin părțile astea, dar evident ceva de neiertat pentru familia Boyd.

Familia a părăsit orașul.

Nu s-a spus niciodată niciun cuvânt, iar familia Boyd nu a fost regretată. Oamenii întotdeauna vin și pleacă pe-aici. Dacă fac bani, pleacă undeva unde e mai bine. Dacă nu, se mută într-un loc la fel de mizerabil, ca să-și încerce norocul.

— Bănuiesc, spune Marv puțin mai târziu, că bătrânului îi era rușine că fata lui de șaisprezece ani a rămas însărcinată, în special cu unul ca mine. Bănuiesc că avea dreptate să fie aspru…

Nu știu ce să spun.

— Au părăsit orașul, îmi spune. Nu mi-au spus nimic. Acum mă privește. Îi simt ochii pe fața mea. Și trăiesc cu asta singur de trei ani.

„Nu mai ești singur”, gândesc, dar nu pot fi sigur.

Sentimentul e de speranță încăpățânată ori disperare.

•

E mai calm acum, dar încă stă rigid în scaun. Trece o oră. Aștept. Întreb.

— Ai fost la adresa aia?

Devine și mai rigid.

— Nu. Am încercat, dar nu pot.

Continuă povestirea.

— Cam la o săptămână după ziua aceea de la Bishop, Sarah a venit unde lucram eu. Mi-a dat biletul și mi-a spus, „Am promis să nu spun *nimănui* – cu atât mai puțin ție –, dar totuși cred că nu e corect”. Apoi spune, „Dar să fii atent, Marv. Bătrânul lui Suzie spune că te omoară dacă încerci măcar să te apropii de ea”. Și apoi a plecat.

Întunericul îi acoperă fața.

— În ziua aceea ploua, îmi amintesc. Straturi subțiri de ploaie.

Întreb:

— Sarah e cea înaltă, șatenă, frumușică?

— Ea e, confirmă Marv. După ce a spus ce-a spus, m-am dus în oraș de câteva ori. O dată chiar aveam zece mii de dolari în buzunar – ca ajutor. Doar atât vreau, Ed.

— Te cred.

Cu solemnitate, își freacă fața și spune:

— Știu. Mulțumesc.

— Deci, nu ai văzut niciodată copilul?

— Nu. N-am avut niciodată curajul nici măcar să intru pe strada lor – sunt jalnic.

Începe să psalmodieze.

— Jalnic, jalnic și, blând, încrâncenat, bate cu pumnul în volan.

Mă aștept să explodeze, dar Marv nu poate găsi puterea pentru o erupție de emoție. A trecut de punctul acesta. De trei ani, de când a plecat fata aceea, fațada a fost impecabilă. Acum i se cojește de pe piele, lăsând adevărul din el la volanul mașinii lui.

— Așa…

Clatină din cap.

— Așa arăt la 3 dimineața, Ed. În fiecare dimineață. O văd pe fata aia – acea fată spectaculoasă și săracă lipită pământului. Uneori mă duc pe câmpul acela și cad în genunchi, îmi aud inima bătând, dar nu vreau asta. Îmi urăsc bătaia inimii. Este prea puternică în acel câmp. Se prăbușește. Ieșind din mine. Dar după aceea urcă din nou.

•

Aud.

Văd imaginea.

•

Picioarele cedează.

Pantalonii lasă urme în praf.

Îngenuncheat acolo, cu genunchii zgâriați de pământ și o inimă în colaps.

Lovește pământul lângă el, dur și…

Bate. Bate.

Bate.

Refuză să moară sau să înceteze, găsindu-și întotdeauna drumul înapoi în trupul lui Marv. Dar într-o noapte, cu certitudine, va renunța.

•

— Cincizeci de mii, îmi spune Marv. Mă opresc la cincizeci. La început, erau zece, apoi douăzeci, dar pur și simplu nu m-am putut opri.

— Să-ți răscumperi vina.

— Așa e.

Încearcă de câteva ori să pornească mașina și în cele din urmă plecăm.

— Dar nu banii mă blochează.

Oprește în mijlocul drumului. Frânele ard, iar fața lui Marv se aprinde.

— Vreau să ating acel copil…

— Trebuie s-o faci.

— Sunt multe moduri în care o poți face, spune el.

— În afară de unul, răspund eu.

Marv încuviințează.

•

Când mă aduce acasă, se lăsase răcoarea nopții.

— Hei, Marv, spun, chiar înainte să cobor.

Se uită la mine.

— Vin cu tine.

Ochii i se închid.

Vrea să vorbească, dar nu poate. Acele cuvinte e mai bine să rămână nespuse.

8 ♥ Fiecare pentru fiecare

Mâine e ziua.

După ce am intrat, mă retrag în sufragerie și mă așez acolo, complet extenuat, pe canapea. Aproape cinci minute mai târziu, Marv mă sună și-mi spune. Nu mă salută.

— Vom merge mâine.

— Pe la șase?

— Vin să te iau.

— Nu, spun. Te duc eu cu taxiul.

— Bună idee. Dacă mănânc bătaie, s-ar putea să ne dorim o mașină care să și pornească.

•

Vine momentul și plecăm de la mine la șase, ajungând în Auburn pe la șapte fără ceva. Traficul e greoi.

— Sper să fie treaz copilul, gândesc mai mult cu voce tare.

Marv nu-mi răspunde.

•

Trăgând vizavi de numărul 17 de pe Cabramatta Road, nu mă pot opri să observ că e exact același tip de oribilitate din fibro în care locuia familia Boyd și acasă. Suntem pe cealaltă parte a străzii, ca niște mesageri tipici.

Marv se uită la ceas.

— Intru la șapte și cinci.

Vine 7.05 și pleacă așa cum a venit.

— Bine. La șapte și zece.

— Nu-ți face griji, Marv.

•

La 7.46, Marv se dă jos din mașină și rămâne locului.

— Noroc, îi spun.

Dumnezeule, îi aud inima din taxi. E de mirare că nu-l izbește în coșul pieptului până la moarte.

Stă acolo. Trei minute.

Traversează. Din două încercări.

Curtea e diferită. Din prima încercare – surpriză.

Apoi, surpriza cea mare…

Paisprezece încercări de a bate la ușă. Când în sfârșit îi aud degetele lovind lemnul, sună de parcă ar fi învinețite.

Cineva răspunde și Marv stă acolo, în blugi, o cămașă drăguță, cizme. Se schimbă cuvinte, dar nu le aud, bineînțeles. Între mine și sunete sunt amintirea bătăii de inimă a lui Marv și bătutul la ușă.

Intră și acum inima *mea* e cea care se face auzită. „S-ar putea să fie cea mai lungă așteptare din viața mea", gândesc. Și mă înșel.

Cam treizeci de secunde mai târziu, Marv țâșnește pe ușă. Înaintează în salturi. Trece de ușă și ajunge în curte. Henry Boyd, tatăl Suzannei, îi dă lui Marv un șut pe care acesta nu-l va uita curând. O dâră de sânge zboară din Marv pe iarbă. Ies din taxi.

Ca să vă faceți o idee, Henry Boyd nu e un tip mare de statură, dar e puternic.

Mic, dar îndesat.

Și are voința. E genul de versiune de buzunar a mesajului meu de pe strada Edgar. Și. E treaz și nu am nicio armă.

Când traversez strada, îl văd pe Marv întins în curte ca un campion la sărituri înghețat.

I se dau suturi.

Prin cuvinte.

Este împușcat.

De degetul arătător al lui Boyd, care îl acuză.

— Acum, dispari dracului de aici!

Bărbatul micuț, dar vânjos stă aplecat peste Marv, începând să-și frece mâinile.

— Domnule, îl aud pe Marv pledând.

Numai buzele i se mișcă. Nimic altceva. Vorbește cu cerul.

— Am aproape cincizeci de mii de dolari…

Dar Henry Boyd nu e interesat. Se apropie, aplecându-se direct peste Marv.

Se aude plânsetul unui copil. Vecinii încep să se adune pe stradă. Au ieșit să vadă spectacolul. Henry se repede la ei și le spune să-și mute fundurile grăsane de turci înapoi în casă. Cuvintele lui, nu ale mele.

— Și tu!

Îl pedepsește din nou pe Marv cu vocea lui:

— Să nu mai vii aici niciodată, auzi?

Ajung și eu și mă ghemuiesc lângă Marv. Buza de sus este extrem de mare și din ea picură sânge. Nu este foarte conștient.

— Și tu cine dracu' ești?

„Rahat, îmi zic, foarte nervos într-adevăr, cred că la mine se referă." Răspund repede. Respectuos.

— Am venit să-mi adun prietenul de pe peluza dumneavoastră.

— Bună idee.

Acum o văd și pe Suzanne. În pragul ușii, cu un copil care o ține de mână. O fată. *Ai o fată*! Vreau să-i strig lui Marv, dar poate că mai bine mă abțin.

Dau din cap spre ea, spre Suzanne.

— Intră în casă, Suzie! Ea îmi răspunde.

— Acum!

Copilul începe să plângă din nou.

Ea a plecat, iar eu îl ajut pe Marv să se ridice. Pe cămașă este o picătură de sânge rătăcită.

Henry Boyd are lacrimi de furie pe obraji. Îi străpung ochii.

— Ticălosul acela a adus rușinea asupra familiei mele.

— La fel ca și fata dumneavoastră.

Nu-mi vine să cred că din gură îmi ies astfel de cuvinte.

— Mai bine plecați, băiete, sau veți ajunge acasă ca niște gemeni.

Drăguț.

Și atunci îl întreb pe Marv dacă se poate ține pe picioare. Poate, așa că mă apropii de Henry Boyd. Nu sunt sigur că i s-a întâmplat foarte des. E scund, dar pe măsură ce mă apropii, pare din ce în ce mai puternic. Deocamdată, este uluit.

Îl privesc cu respect.

— Pare că aveți un copil minunat acolo, spun.

Vocea nu-mi tremură. Asta îl surprinde, dându-mi curajul să continui:

— Așa e, nu, domnule?

Se luptă cu el însuși. Știu ce dezbate în minte. Ar vrea să mă strângă de gât, dar miroase ciudata încredere în mine care răzbate în tot ceea ce spun. În cele din urmă, îmi răspunde. Are perciuni. Care se mișcă ușor înainte să vorbească.

— Să știi că-i frumoasă.

Acum arăt spre Marv, stând cât de drept pot în fața domnului Boyd. Brațele îi atârnă. Sunt scurte și musculoase. Spun:

— Poate că v-a adus rușinea asupra familiei și știu că din cauza asta ați părăsit orașul.

Din nou, privesc la silueta ușor însângerată care este Marv.

— Dar ce a făcut întâlnindu-vă față în față – asta e dovadă de respect. Nu puteți găsi ceva mai decent sau mai mândru de atât.

Marv este scuturat de fiori și își gustă sângele.

— Știa că asta se va întâmpla și totuși a venit.

Acum îl fixez cu privirea.

— Dacă ați fi fost în locul lui, ați fi putut face același lucru? Ați fi venit la o astfel de confruntare?

7

Vocea bărbatului e din nou scăzută.

— Te rog, pledează el.

Îmi dau seama că simt o tristețe uriașă pentru acest om. Suferă.

— Hai! Pleacă!

N-o fac.

Mai rămân câteva momente în el, spunând, „Gândește-te la asta”. Lângă mașină, îmi dau seama că sunt singur.

Sunt singur, pentru că un tânăr cu sânge la gură a făcut câțiva pași în plus. A mers înainte, spre casă, iar fata cu care se întâlnea în câmp și cu care făcea dragoste până în zori este pe verandă.

Și se uită unul la altul, fix.

9 ♥ Leagănele

A trecut o săptămână.

În acea noapte, pe când ne aflam în taxi, întorcându-ne acasă din Auburn, strada Cabramatta, Marv se mulțumise să stea acolo, sângerând pe scaunul pasagerului. Își atingea gura și buza deschisă, iar sângele începea să alunece, prelingându-se. Când am văzut că pătează scaunul, i-am spus, bineînțeles.

Și la asta a răspuns cu un singur lucru:

— Mulțumesc, Ed.

Cred că era bucuros să fie tratat la fel – chiar dacă el și eu nu vom mai putea fi niciodată prieteni așa cum am fost. Adăugasem la amintirile noastre ceea ce se întâmplase.

Pe când ieșeam din parcarea pentru TAXIURI LIBERE într-o dimineață, mă oprește Marge. Vine în grabă, făcându-mi semn să nu plec. Opresc și deschid geamul, ea își trage răsuflarea și spune:

— Ce bine-mi pare că te-am prins – seara trecută te-a căutat cineva pentru o cursă.

Părea personal. Observ astăzi că Marge are o groază de riduri. Cumva, ele îi amplifică spiritul prietenos.

— N-am vrut să transmit la radio…

— Unde este? întreb.

— Era o femeie, Ed, sau o fată, și te-a cerut pe tine. Astăzi, ora douăsprezece.

Simt și o știu.

— Strada Cabramatta? întreb. Auburn.

Marge încuviințează.

Îi mulțumesc și Marge îmi oferă un „Pentru nimic, dragoste”, iar primul instinct este să-l sun imediat pe Marv și să-i spun. N-o fac. Clientul este pe primul loc. Doar *sunt* un profesionist. Nu, în loc de asta, trec pe lângă locul lui de muncă, la o nouă subdiviziune aproape de strada Glory. Utilitara tatălui lui este acolo și îmi este suficient. Îmi continui drumul.

La amiază, trag lângă casa Suzannei Boyd din Auburn. Ea iese imediat împreună cu fiica ei și un scaun special pentru copii.

Ne oprim un moment.

Suzanne are păr lung precum mierea și ochi de cafea, deși mult mai întunecați decât ai mei. Fără lapte în ei. Este slabă. Fiica are aceeași culoare de păr, dar încă scurt. Se cârlionțează în jurul urechilor și fetița îmi zâmbește.

— El este Ed Kennedy, îi spune mama. Salută-l, draga mea.

— Bună, Ed Kennedy, spune fetița.

Mă ghemuiesc.

— Și care e numele tău?

Ochii îi are de la Marv.

— Melinda Boyd.

Copilul are un zâmbet de milioane.

— E minunată, îi spun Suzannei.

— Mulțumesc.

Deschide portiera din spate și pune fetița în scaunul special. Și atunci îmi dau seama că Suzanne e o mamă adevărată. Privesc cum mâinile ei se asigură că Melinda e ancorată bine în scaun. E la fel de frumoasă ca întotdeauna.

•

Suzanne lucrează cu jumătate de normă. Își urăște tatăl. Se urăște pe ea însăși pentru că nu i s-a împotrivit niciodată. Și regretă totul.

— Dar o iubesc pe Melinda, spune ea, e singurul crâmpei de frumusețe în toată urâțenia asta.

Suzanne stă lângă fiica ei și mă surprinde privind-o în oglindă.

— Face să merite totul, știi tu?

Întorc cheia în contact și pornim.

•

Numai sunetul motorului se aude în mașina în care Melinda Boyd doarme, dar când se trezește, se joacă și vorbește și dansează cu mâinile.

— Mă urăști, Ed? întreabă Suzanne, când ne apropiem de oraș.

Îmi amintesc că Audrey mi-a pus aceeași întrebare. Privesc în oglinda retrovizoare și spun:

— De ce aș face-o?

— Pentru ce i-am făcut lui Marv.

Cuvintele care îmi ajung pe buze sunt succinte. Poate că le-am repetat subconștient. Mă mulțumesc să spun:

— Erai un copil, Suzie. Marv era un copil… și tatăl tău era tatăl tău… într-un fel, îi spun eu, îmi pare rău pentru el. E traumatizat.

— Da, dar ce i-am făcut lui Marv este de neiertat.

— Ești în taxiul acesta, nu?

O privesc prin oglindă din nou.

După un timp de meditație, Suzanne Boyd îmi aruncă o privire de aprobare și spune:

— Știi, Ed?

Capul îi tremură.

— Nimeni nu i-a vorbit tatălui meu cum ai făcut-o tu.

— Sau să-l fi înfruntat cum a făcut-o Marv.

Și dă din cap a încuviințare.

•

Îi spun că o pot duce la locul de muncă al lui Marv, dar ea mă roagă să opresc la un teren dejoacă din apropiere.

— Te-ai gândit bine, replic eu și ea așteaptă.

În ciocănitul lui Marv se insinuează o pauză. E undeva sus, cu câteva cuie în gură. Profit de ocazie și îl strig.

— Cred c-ar fi mai bine să vii cu mine.

Vede hotărârea din ochii mei, face o pauză, scuipă cuiele, își lasă să cadă centura cu unelte și vine spre mine. În mașină, mă gândesc că e mai nervos decât noaptea trecută.

Când reușim să ajungem la terenul de joacă, coborâm amândoi din mașină.

— Ne așteaptă, îi spun, dar nu cred că mă aude.

Mă așez pe capota taxiului, iar Marv se îndreaptă ezitant spre teren.

Iarba este uscată și galbenă și nu este bine întreținută. Este un teren de joacă vechi. Unul vechi și drăguț, cu un tobogan mare din fier, leagăne cu lanțuri și un balansoar care îți dă dureri de fund – exact așa cum ar trebui să fie. Nimic din tâmpeniile din plastic.

Un vânt ușor mângâie iarba.

Când Marv se întoarce să se uite la mine, văd că teama i s-a cuibărit în ochi. Merge încet spre echipamentul de joacă, unde așteaptă Suzanne Boyd. Melinda stă pe unul dintre leagăne.

Marv pare așa de mare!

Pasul lui și mâinile lui, și temerile lui.

Nu aud nimic, dar pot vedea că vorbesc, iar mâinile de gigant ale lui Marv strâng una dintre mâinile fiicei lui. Se vede că ar dori să o țină, să o îmbrățișeze, să o prindă într-o strânsoare caldă de urs, dar n-o face.

Melinda sare înapoi pe leagăn și, după ce îi cere din ochi permisiunea Suzannei, Marv, încet-încet, își împinge fiica în aer.

După câteva minute, Suzanne se strecoară nevăzută și vine să stea cu mine.

— E bun cu ea, vorbește ea șoptit.

— Este.

Zâmbesc, de dragul prietenului meu.

Auzim vocea puternică a Melindei:

— Mai sus, Marvin Harris! Te rog, mai sus!

Treptat, o împinge mai tare. Atinge spatele fiicei lui cu ambele mâini și ea râde tare și zboară spre cer.

Când s-a săturat, Marv oprește leagănul. Fata coboară și îl ia de mână și își conduce tatăl spre noi. Chiar de la distanță, văd că Marv are lacrimi pe față, transparente ca sticla.

Zâmbetul lui Marv și lacrimile transparente de pe fața uriașului sunt două dintre cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată.

10 ♥ Audrey, partea întâi: trei nopți de așteptare

În acea noapte, nu dorm. Ziua leagănelor.

Cu fiecare clipă care trece, îl văd pe Marv împingând fata în aer sau îl văd întorcându-se la mașină cu ea, mână în mână. Aproape de miezul nopții, aud vocea lui Marv la ușă. Când o deschid, el stă acolo, arătând după cum se simte.

— Ieși, spune el și, când o fac, prietenul meu Marv Harris mă îmbrățișează.

Mă îmbrățișează așa tare că pot mirosi și gusta bucuria care curge năvalnic în ființa lui.

•

Deci, cu Ritchie și Marv am rezolvat. Am ajuns atât de departe de când cu jaful! Am arat prin unsprezece mesaje și acesta este ultimul. Cel mai important.

În noaptea următoare mă duc direct la Audrey și pândesc. Un timp, mă aștept să apară din nou Daryl și Keith, dar n-o fac. Știu ce am de făcut și de câte ori se întâmplă asta, mă lasă în pace.

Nu mă așez chiar vizavi de casa lui Audrey, ci într-un parc mic puțin mai departe pe aceeași stradă. Este un nou teren de joacă. Tot numai plastic și mic. Iarba este tunsă și ordonată.

Casa se află într-unul dintre acele complexe noi, cu opt sau nouă locuri. Par a fi legate între ele. Mașinile sunt parcate în fața caselor pe rânduri.

•

Merg acolo trei nopți de-a rândul. De fiecare dată, Simon se arată, dar nu mă vede campat în parc. Mintea îi este numai la Audrey și la ce au de gând să facă. Chiar și de la distanță, îi pot vedea dorința în întregul trup. Odată intrat, mă apropii, ajung până în dreptul cutiilor poștale și privesc.

•

Mănâncă.

Fac sex.

Beau.

Fac iarăși sex.

Sunetele se strecoară pe sub ușa în apropierea căreia stau, amintindu-mi conversația pe care am avut-o cu Simon de Crăciun, când m-a luat de la Milla.

Știu ce trebuie să-i dau lui Audrey.

Audrey nu iubește pe nimeni.

Refuză.

Dar mă iubește pe mine.

Mă iubește și, pentru o clipă, trebuie să-i dea voie sentimentului să se manifeste. Trebuie să îl țină în suflet. Trebuie să-l cunoască în totalitate. Măcar o dată.

•

În toate cele trei nopți, stau afară până dimineața. Simon pleacă înainte de răsărit. Trebuie să se prezinte la serviciu pentru tura de dimineață în oraș.

În a treia noapte, gândesc.

Mâine.

Da.

O voi face mâine.

J ♠ Marv se răzgândește

Chiar înainte de a mă îndrepta spre casa lui Audrey, în seara următoare, Marv se arată din nou la ușa mea, de data aceasta cu o întrebare.

Ies și el refuză să mă urmeze.

De pe verandă, spune:

— Îți mai trebuie banii ăia, Ed?

Se uită la mine, preocupat.

— Îmi pare rău – am uitat cu totul despre asta.

— Nu-ți face griji, îi spun. Până la urmă, nu cred că-mi trebuie.

Am sub braț un casetofon antic cu o bandă în el.

Îndepărtându-mă, aud vocea lui Marv, care mă leagă și mă trage îndărăt, să mă uit în ochii lui.

Mă privește și el gânditor și spune:

— Chiar ai avut nevoie de bani?

Mă apropii mai mult.

— Nu, și dau din cap. Nu, Marv, n-am avut nevoie.

— Atunci, de ce… coboară treptele ca să fie mai aproape de mine. Atunci de ce ai spus…

— Am păstrat cartea aia de joc pe care am primit-o în mall, Marv.

Dacă Ritchie a meritat adevărul, atunci și Marv îl merită, îi explic. Toate detaliile.

— Marv, am primit carouri, trefle, pici și mai am o inimă de rezolvat.

— Acolo eram eu…?

— Da, Marv, răspund. Erai la inimi.

Redus la tăcere.

Perplex.

Marv stă pe peluza mea și nu știe ce să spună – dar pare fericit.

Când aproape că plec, mă strigă:

— Ultima carte se referă la Audrey?

Mă întorc și mă uit la el, mergând cu spatele.

— Ei bine, noroc! răspunde el.

De data aceasta, zâmbesc și îi fac din mână.

Q ♥ Audrey, partea a doua: trei minute libere

Toate se întâmplă ca de obicei, cu excepția nopții acesteia, radioul pe care l-am adus cu mine transpiră lângă mine pe fundalul lunii care se înalță, coboară și pălește pe măsură ce se apropie dimineața. Mă întreb pentru un moment de ce nu mi-am setat alarma acasă și să vin la răsărit, dar știu că de data aceasta totul trebuie să fie ca la carte.

Îmi întind picioarele, dar noaptea se întinde și mai mult. Prima rază de lumină mă sperie.

Mă legăn spre somn în parc, când aud ușa trântindu-se și mașina lui Simon pornind. Iese din complexul de case cu un viraj tăcut, neîndemânatic în stradă. Trece un minut, dar conștientizez că a venit timpul. Totul îmi dă un sentiment liniștitor.

Radioul. Lumina.

Și acum, sunetul pașilor mei spre ușa lui Audrey.

•

Bat la ușă.

Niciun răspuns.

Din nou, îmi încleștez pumnul, dar când să lovesc din nou lemnul, ușa se crapă și vocea obosită a lui Audrey se strecoară prin ea.

— Ai uitat ceva.

Vocea se oprește.

— Eu sunt, spun.

— Ed?

— Da.

— Ce cauți aici…

Cămașa mi se pare că e din ciment. Am jeanși din lemn, ciorapi din glaspapir și papuci din nicovale.

— Sunt aici pentru tine, șoptesc.

Audrey, fata, femeia, este într-o cămășuță de noapte roz.

Deschide ușa și stă acolo în picioarele goale, îndepărtându-și somnul de pe ochi cu pumnul. Îmi amintește de micuța Angelina.

Încet, îi iau mâna și o aduc pe alee. Apăsarea m-a părăsit și rămânem doar noi doi. Pun radioul în grădina presărată cu scoarță de copac, mă ghemuiesc și apăs play.

La început, prin aer se avântă o undă de zgomote statice moderate. Apoi începe muzica și amândoi auzim disperarea lentă, tăcută, dulce a unui cântec pe care nu-l voi menționa. Imaginați-vă cel mai blând, cel mai dur, cel mai frumos cântec pe care-l știți și vă faceți o idee. Inspirăm melodia și privirile ni se înlănțuie.

Mă apropii și o prind de mâini.

— Ed, ce…

— Șșșt…

O apropii de mine cuprinzându-i șoldurile și ea se lasă cuprinsă.

Își pune brațele în jurul gâtului meu și își reazemă capul de umărul meu. Miros sexul pe ea și singura mea speranță este că ea miroase iubirea pe mine.

Muzica atinge o tonalitate joasă.

Vocea atinge una înaltă.

Este muzica inimilor din nou – dar mult mai reușită de data aceasta – și ne mișcă trupurile și ne răsucim, iar respirația lui Audrey se așază lin pe gâtul meu.

— Mmm, murmură blând și dansăm pe alee.

Ne ținem în brațe. La un moment dat, o eliberez și o învârt încet. Când revine în brațele mele îmi dă un sărut mic, mic pe gât.

„Te iubesc”, îmi vine să-i spun, dar nu e nevoie de cuvinte.

Cerul curge cu focul și eu dansez cu Audrey. Chiar și când se termină cântecul rămânem îmbrățișați și mă gândesc că am dansat cam trei minute.

Am avut trei minute ca să-i spun c-o iubesc.

Trei minute ca să recunoască faptul că și ea mă iubește.

Îmi spune că mă iubește când ne despărțim, dar de pe buze nu-i iese niciun cuvânt de iubire. Doar închide ochii și spune:

— Ei bine, Ed Kennedy, mmh?

Zâmbesc.

Ridică degetul.

— Dar numai tu, bine?

— Bine, confirm eu.

Mă uit la picioarele goale ale lui Audrey, la gleznele ei, la coapsele ei, apoi urc spre chipul ei. În minte, îi fac o poză. Ochii obosiți și părul zbârlit de dimineață, de culoarea paielor. Zâmbetul îi atinge ușor buzele. Urechile mici și nasul delicat. Și ultimele rămășițe ale sexului, aderând ciudat la trupul ei…

Și-a permis să mă iubească trei minute.

„Pot trei minute să-ți ajungă pentru o veșnicie?” Mă întreb, dar deja știu răspunsul.

„Probabil că nu, răspund. Dar poate că sunt suficient de multe.”

K ♥ Sfârșitul

Ridic radioul și mai stăm puțin împreună. Nu mă invită să intru și nici nu cer asta.

Ce trebuia făcut s-a făcut, așa că mă răsucesc și spun:

— Ei bine, ne vedem, Audrey. Poate la următorul joc de cărți. Poate înainte.

— În curând, mă asigură ea și, cu radioul băgat sub braț, mă îndrept spre casă.

•

Am livrat douăsprezece mesaje.

Am finalizat acțiunile pentru patru ași.

Parcă ar fi cea mai măreață zi din viața mea.

„Sunt în viață, îmi spun. Am câștigat.”

Mă simt liber pentru prima dată în luni de zile și un aer de mulțumire de sine mă însoțește în drumul spre casă. Și rămâne lângă mine când intru pe ușă, îl sărut pe Portar și pregătesc cafea pentru amândoi în bucătărie.

Suntem la jumătatea pauzei de cafea, când un alt sentiment își găsește drumul spre stomacul meu, se învolburează și se revarsă.

Nu știu de ce simt ceea ce simt, dar mulțumirea de sine dispare imediat, sub privirile Portarului. Auzim cum se deschide un zăvor și cum se închide pe dinafară și pașii unei persoane fugind.

•

Merg încet către ușă, cobor treptele verandei și ajung în curtea din fată.

Cutia de scrisori e acolo. Puțin strâmbă. Are un aer de vinovăție.

Inima mi se cutremură.

•

Continui să mă apropii și un frison mă străbate când deschid cutia de scrisori.

„O, nu, gândesc. Nu, nu. Nu!”

•

Mâinile pătrund în cutie și degetele cuprind un plic. Cu numele meu pe el și înăuntru, pot deja vedea ce este.

O ultimă carte de joc.

O ultimă adresă.

Îmi închid ochii și cad în genunchi pe peluză.

Gândurile și-au pierdut coerența.

•

O ultimă carte.

•

Cu mintea amorțită, deschid încet plicul și, când ochii găsesc adresa, toate gândurile sunt secerate și lăsate acolo, să moară.

Cuvintele sunt:

Strada Shipping nr. 26

Adresa este a mea.

Ultimul mesaj este pentru mine.

• PARTEA A CINCEA: JOKERUL

Strada este pustie și tăcută.

Jokerul râde de mine.

Totul este tăcere, în afara râsului fără sunet al clovnului din mâinile mele. El râde în hohote.

•

Iarba este acoperită cu sudoare și stau acolo singur cu jokerul între degete. Am fost urmărit tot timpul, dar nu m-am simțit niciodată atât de vulnerabil, supus unei urmăriri nemiloase.

„Înăuntru, intru în panică. Ce mă așteaptă înăuntru?”

— Du-te repede, spun și traversez peluza îmbibată de transpirație.

Bineînțeles, nu vreau să intru, dar ce altă opțiune am? Dacă este cineva acolo, nu mă pot opune. Picioarele lasă amprente umede pe veranda din ciment.

Merg în bucătărie.

— Este cineva aici? strig.

•

Dar.

•

Nu este nimeni.

În.

•

Bucătăria mea.

•

De fapt, nu este nimeni în toată casa, cu excepția Portarului, a Jokerului și a mea. Verific peste tot, inclusiv sub pat, deși știu că n-ar cadra cu ce se întâmplă în misiunile mele. Mi-ar bea cafeaua sau mi-ar folosi toaleta, sau ar face o baie, ori ceva de genul acesta. Dar în casa mea nu e nimeni și nimic. Tăcerea se insinuează peste tot până când Portarul cască și-și linge buzele.

•

Orele trec și trebuie să merg la slujbă.

— Încotro?

— Martin Place, te rog.

•

Devin din ce în ce mai amorțit cu fiecare comandă pe care o execut și, pentru prima dată, nu vorbesc cu nimeni toată ziua. Nu discut vremea. Nu vorbesc despre câștigătorul de sâmbătă ori orice altă tâmpenie conversațională care umple vidul într-un taxi.

Asta este prima zi.
A doua curge la fel.
În a treia zi, se întâmplă ceva.

•

Sunt în drum spre casă, când aproape că produc un accident la un rond. Un combi în fata mea încearcă să treacă, dar eu mă uit în dreapta, în loc să rămân concentrat pe camionetă. Se oprește brusc, frânele urlă la picioarele mele și reușesc să opresc la câțiva centimetri de plăcuța de înmatriculare a combiului.
Pe scaunul pasagerului stă Jokerul.
Care face un salt în față.
Aterizează pe podea.
Și râde.

J ☺ Săptămânile

Ți-ai întins vreodată prea mult picioarele sau te-ai chinuit din răsputeri să-ți atingi degetele de la picioare? Cam așa percepeam eu zilele și săptămânile acum, lucrând și așteptând ca Jokerul să se dezvăluie singur.
Ce se va întâmpla în baraca mea, la numărul 26 de pe strada Shipping?
Cine va veni?

•

Pe 7 februarie, o mână se întinde spre ușa mea și jumătate alerg înainte, jumătate dau înapoi încercând să ajung la ușă. Oare acesta să fie?
Este Audrey.

•

Intră și spune:
— Nu ai dat niciun semn în ultimul timp, Ed. Marv spune că a încercat să te sune, dar nu erai niciodată acasă.
— Am lucrat.
— Și?
— Am așteptat.
Se așază pe canapea și întreabă:
— Ce?
Fără grabă, mă ridic și mă îndrept spre dulapul din dormitor și scot cele patru cărți de joc. Când mă întorc la ea, i le prezint, una câte una.
— Caro, spun. Rezolvat.
O las să cadă și ea se așterne pe podea.

— Treflele. Rezolvat.

Din nou, cartea ajunge pe covor.

— Pieile și inimile – rezolvate și ele.

— Și acum ce urmează?

Audrey îmi vede paloarea de pe față și istovirea de care mă simt copleșit.

Din buzunar, scot Jokerul.

— Asta, declar.

Și o implor. Aproape plâng pronunțând cuvintele:

— Spune-mi, Audrey, spune-mi că e vorba de tine. Spune-mi că tu mi-ai trimis cărțile astea. Spune-mi că voiai să-i ajuți pe oamenii aceștia și…

— Și ce, Ed?

Închid ochii.

— Să mă faci un om mai bun – să mă faci să merit.

Cuvintele alunecă spre covor, spre cărți, iar Audrey zâmbește. Zâmbește, iar eu aștept să recunoască.

— Spune-mi! îi cer. Spune-mi…

Și se deschide.

Și-mi spune adevărul.

Cuvintele îi zboară aproape inconștient de pe buze.

— Nu, Ed, spune ea încet. Nu sunt eu expeditorul. Își scutură capul și mă privește în ochi. Îmi pare rău, Ed. Îmi pare atât de rău! Mi-aș dori să fi fost eu acela, dar… nu-și termină propoziția.

J ☺ Sfârșitul nu este sfârșitul

În sfârșit, vine.

O altă ciocănitură în ușă și știu că asta așteptam. Este târziu, mâna este aspră și mă încalț înainte să merg la ușă să deschid.

„Inspiră adânc, Ed.”

Ceea ce și fac.

— Stai acolo, îi ordon Portarului, când mă întâmpină pe hol, dar oricum mă urmează în drumul spre ușă.

Când o deschid, văd un bărbat în costum.

— Ed Kennedy?

Este chel și are o mustață alungită.

— Da, spun.

Se apropie mai mult de prag și spune:

— Am ceva pentru tine – îmi dai voie să intru?

Este suficient de prietenos și decid că, dacă vrea să intre, ar trebui să-i permit. Mă dau la o parte și îl las pe bărbat să intre. Este înalt, de vârstă mijlocie și vocea îi este saturată de politețe și siguranță de sine.

— Cafea? îl întreb, dar mă refuză.

— Nu, mulțumesc.

Este prima dată când văd că în mână are o servietă. Se așază și o deschide, iar înăuntru văd că are un pachet pentru prânz, un măr și un plic.

— Un sendviș? îmi oferă el.

— Nu, mulțumesc.

— Bună decizie. Soția mea face sendvișuri oribile – n-am suportat să-l mănânc astăzi.

Repede, se întoarce la treburile noastre, înmânându-mi plicul.

— Mulțumesc, spun cu emoție.

— N-ai de gând să-l deschizi?

— Cine te-a trimis?

Îl pătrund cu privirea și bărbatul, pentru un moment, rămâne fără replică.

— Deschide-l.

— Cine te-a trimis?

Totuși, nu mă mai pot abține. Degetele își fac loc în plic și sunt întâmpinat de scrisul de mână, familiar de acum.

Dragă Ed,
Sfârșitul este aproape.
Cred că ai face bine să te duci la cimitir.

— La cimitir? întreb și știu că mâine se împlinește un an de când a murit tatăl meu.

Tatăl meu.

— Tatăl meu, îi spun eu bărbatului. Spune-mi – el a fost?

— Nu știu despre ce vorbești.

— De ce nu?

Aproape că-l iau de guler.

— Eu… începe el.

— Ce?

— Am fost trimis aici.

— De cine?

Dar bărbatul nu poate decât să-și plece capul. Rostește cuvintele cu hotărâre:

— Nu știu. Nu știu cine este…

— A fost tatăl meu în spatele întregii afaceri? mă reped la el. El este cel care a organizat toate astea înainte de a muri. A făcut el…

Îmi reamintesc cuvintele pe care mi le-a spus mama anul trecut.

„Ești exact ca el.”

A lăsat tatăl meu instrucțiuni pentru cineva să organizeze totul? Îmi amintesc că l-am văzut plimbându-se noaptea pe străzi când eram de serviciu pe taxi. O făcea să se trezească. Chiar l-am luat când și când cu taxiul, când se întorcea de la pub…

— Așa a aflat adresele, spun cu voce tare.

— Poftim?

— Nimic, răspund și nu mai rostim niciun cuvânt, pentru că ies pe ușă.

Parcurg strada îndreptându-mă spre cimitir. Noaptea are culoarea aceea de un albastru-negru. Norii precum cimentul arată ca dalele pavate pe cer.

Cimitirul se arată ca o fantomă și mă îndrept spre zona unde se află mormântul tatălui meu. Niște paznici stau în apropiere.

Sau nu?

•

Nu.

•

Sunt Daryl și Keith.

Încetinesc până mă opresc și ei mă urmăresc. Daryl vorbește:

— Felicitări, Ed. Îmi trag răsuflarea.

— Tatăl meu? întreb.

— *Ești* așa cum era el, mă luminează Keith, și probabil vei muri ca el – un sfert din ceea ce ai fi putut fi…

— Așa că v-a trimis că faceți asta? El a organizat toate astea înainte să moară?

Daryl răspunde la întrebare, apropiindu-se.

— Vezi tu, Ed, ai fost întotdeauna un om lipsit de orizonturi – ca și bătrânul tău. Fără supărare.

— Nu mă supăr.

— Și am fost angajați să te testăm – să vedem dacă poți evita *tipul acesta de viață*.

Indică în treacăt mormântul.

— Singura problemă este, și acum intervine Keith, că nu tatăl tău ne-a trimis.

•

Îmi ia un timp până să interiorizez cuvintele. Nu e Audrey. Nu e tatăl meu.

Mulțimi de întrebări se scurg prin mine, precum șirurile de oameni care părăsesc un teren de fotbal sau un concert, împing și dau la o parte și se împiedică. Unii ocolesc. Alții rămân pe locurile lor, așteptându-și șansa.

— Atunci, ce faceți aici? îi întreb. Cum de-ați știut că voi fi aici astăzi, acum?

— Angajatorul nostru ne-a trimis, răspunde Daryl.

— Ne-a spus că vei fi aici, intervine din nou Keith.

Lucrează bine în seara asta.

— Deci, am venit.

Îmi zâmbește, aproape cu simpatie. Până acum, n-a greșit niciodată.

Încerc să gândesc, să înțeleg ceva din ce se întâmplă.

— Ei bine, încep, dar se pare că nu mai am cuvinte să dezvolt propoziția. Mi le găsesc: Cine e angajatorul vostru?

Daryl scutură din cap.

— Nu știm, Ed. Facem ce ni se spune și atât.

Începe să pună ordine în evenimente.

— Dar, da, Ed, ai fost trimis aici în noaptea asta ca să-ți amintești că nu vrei să mori la fel ca tatăl tău. Înțeles?

Încuviințez din cap.

— Și acum, mai avem un singur lucru să-ți spunem și apoi vom dispărea din viața ta pentru totdeauna.

Mă pregătesc să ascult cu atenție.

— Ce anume?

Deja se pregătesc să plece.

— Doar că mai ai puțin de așteptat, da?

Rămân acolo.

Ce altceva pot face decât să rămân acolo?

Îi privesc pe Daryl și Keith cum se îndepărtează calm în noapte. Au plecat și n-o să-i mai văd niciodată.

— Mulțumesc, spun, dar nu mă aud.

Îmi pare rău că n-o vor face niciodată.

•

Mai trec câteva zile și îmi dau seama că nu pot face nimic altceva decât să aștept. Aproape că renunțasem, când, într-o dimineață în zori, pe drumul de întoarcere spre casă de la lucru, un tânăr în blugi, cu o jachetă și o șapcă îmi face semn cu mâna.

Urcă pe bancheta din spate.

Tipic.

Îl întreb unde vrea să meargă.

Tipic.

Și atunci capăt răspunsul:

— Numărul 26 de pe strada Shipping.

Atipic.

Cuvintele mă paralizează și aproape că opresc mașina.

— Continuă să conduci, spune el, dar nu ridică privirea. Așa cum ți-am spus, Ed, numărul 26 de pe strada Shipping.

Conduc.

Călătorim în tăcere până ajungem în oraș. Conduc cu prudență, cu ochi agitați și o inimă care bate maladiv.

Intru pe strada mea și trag în fața casei. În sfârșit, persoana de pe bancheta din spate își scoate șapca și își ridică fața, astfel că-l pot vedea în oglindă pentru prima dată.

— *Tu* erai! strig.

— Da.

Ceva mai presus de șoc sau surpriză mi-a furat orice gând sau reacție pe care le-aș fi putut avea – pentru că pe bancheta din spatele taxiului meu se află jefuitorul ratat de la începutul povestirii de față. Mustățile roșcate sunt încă acolo și este la fel de urât ca întotdeauna.

— Au trecut cele șase luni, explică el și vocea îi este prietenoasă de data aceasta.

— Dar…

— Nu pune întrebări, mă întrerupe el. Continuă să conduci. Du-mă la numărul 45 de pe strada Edgar.

Așa și fac.

— Îți amintești locul acesta? întreabă el.

Îmi amintesc.

— Acum, la numărul 13 de pe Harrison Avenue și, rând pe rând, jefuitorul ratat mă duce în fiecare loc.

La Milla și Sophie, la părinte și la Angie Carusso și la băieții Boyd.

— Îți amintești? mă chestionează de fiecare dată.

În taxi, rememorez fiecare loc, fiecare mesaj.

— Da, îi spun. Îmi amintesc.

— Bine. Strada Glory, acum.

— Strada Clown și la mama ta acasă.

— Strada Bell.

— Și le știi pe ultimele trei. Ne plimbăm pe străzile orașului cu soarele urcând tot mai sus pe cer. Mergem la Ritchie, la parcul cu iarba lui neîngrijită, apoi la Audrey. La fiecare destinație, reamintirea mă ia în stăpânire. Uneori, mă face să-mi doresc să opresc mașina și să rămân nemișcat.

Să rămân nemișcat pentru totdeauna.

Cu Ritchie în râu.

Cu Marv la leagăne.

Și dansând cu Audrey în focul tăcut al dimineții.

•

— Și acum, unde? îl întreb, după ce ne întoarcem la mine.

— Coboară din mașină, îmi spune și eu nu mă mai pot abține.

— Tu ești, nu? Ai jefuit banca știind că…, apuc să spun.

— O, n-ai putea să taci, Ed?

Stăm lângă taxi în soarele dimineții.

Metodic, extrage ceva din buzunarul hainei. Este o oglindă mică și plată.

•

— Îți amintești ce ți-am spus, Ed – la procesul meu?

— Îmi amintesc, și din cine știe ce motiv, simt o căldură în ochi.

— Spune-mi.

— Ai spus că de fiecare dată când mă privesc în oglindă, ar trebui să-mi amintesc că mă uit la un mort.

— Așa e.

Hoțul ratat pășește în laterală și vine în fața mea. Un zâmbet mic îi aterizează pe față și ridică oglinda. Mă uit la mine.

El spune:

— Acum te mai uiți la un mort?

Într-un potop lăuntric, văd toate locurile și oamenii din nou. Țin în brațe copilul de pe verandă și sunt cunoscut sub numele de Jimmy de o bătrână minunată. Urmăresc cum o fată fuge cu cele mai slăvite picioare însângerate din lume.

Râd cu emoția de pe fața unui om profund religios. Văd buzele pline de înghețată ale lui Angie Carusso și simt loialitatea băieților Rose. Urmăresc cum întunericul unei familii se luminează prin putere și glorie, o fac pe mama să descătușeze adevărul și iubirea și dezamăgirea întregii sale vieți, și urmăresc filme în cinematograful unui singuratic.

Privind în sticla de oglindă, stau cu prietenul meu în râu. Îl văd pe Marvin Harris cum își împinge fiica pe leagăn, sus în cer, și dansez cu dragostea și cu Audrey trei minute…

•

— Ei bine? mă întreabă din nou. Acum te mai uiți la un mort?

De data aceasta, îi răspund.

Spun:

— Nu, și infractorul vorbește:

— Ei bine, atunci a meritat…

A mers la închisoare pentru oamenii aceștia.

A mers la închisoare pentru mine și acum pleacă doar cu câteva ultime cuvinte:

— Adio, Ed – cred că te vei simți mai bine în casă.

Și dispare.

Ca și în cazul lui Daryl și Keith, nu-l voi mai vedea niciodată.

J ☺ Dosarul

Cât de calm pot, intru. Ușa era deschisă.

Pe canapea stă un tânăr care îl mângâie în tăcere și fericit pe Portar.

•

— Cine ești…

Bună, Ed, spune el. Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit.

— Ești…?

El dă aprobator din cap.

— Tu ai trimis…?

Din nou, dă din cap.

•

Când se ridică, spune:

— Am venit în orașul acesta cu un an în urmă, Ed.

Are părul șaten destul de scurt, e puțin sub înălțimea medie și poartă o cămașă, jeanși negri și pantofi de atletism albaștri. Cu fiecare minut care trece, pare tot mai mult un tânăr decât un bărbat, deși, când vorbește, vocea nu-i este deloc tinerească.

— Mda, cam cu un an în urmă și am văzut înmormântarea tatălui tău. Te-am văzut cu jocurile tale de cărți și cu câinele tău și cu mama ta. Am tot continuat să mă întorc, urmărindu-te, cam cum ai procedat tu cu adresele…

Întoarce capul puțin în laterală, aproape rușinat.

— Ți-am omorât tatăl, Ed. Am organizat jaful trucat al băncii, într-un moment în care tu erai acolo. I-am dat instrucțiuni bărbatului aceluia să-și brutalizeze soția. I-am obligat pe Daryl și pe Keith să-ți facă toate chestiile alea, ție și camaradului tău care te-a dus la stânci… Privește în jos, apoi ridică ochii.

— Eu ti-am făcut toate astea. Te-am făcut un șofer de taxi mai puțin competent și te-am silit să faci toate chestiile alea pe care credeai că nu le poți face.

Acum suntem în picioare, uitându-ne fix unul la altul. Așteptând alte cuvinte.

— Și de ce?

Face o pauză, dar nu dă îndărăt.

— Am făcut-o pentru că *tu* ești epitomul obișnuitului, Ed. Mă privește cu seriozitate. Și dacă un tip ca tine poate lua atitudine și poate face tot ce-ai făcut tu pentru oamenii aceia, atunci toată lumea poate. Oricine poate trăi dincolo de capacitățile proprii.

Acum devine mai intens. Emoționat.

— În asta stă totul.

— Poate chiar și eu pot…

•

Se așază înapoi, pe canapea.

Îmi amintesc senzația că orașul este pictat în jurul meu și că eu însumi sunt o invenție. Oare asta chiar se întâmplă?

Da, se întâmplă. Iar tânărul stă aici trecându-și mâna prin păr.

În tăcere, se ridică și privește îndărăt spre canapea. Acolo, pe o pernuță, se află un dosar galben cu culoarea ștearsă de vreme.

— Totul e aici, spune el. Totul. Tot ce am scris pentru tine. Toate ideile care mi-au zgâriat creierul. Fiecare persoană pe care ai ajutat-o, ai rănit-o sau peste care ai dat.

— Dar…

Cuvintele mele par că încearcă să iasă dintr-o mlaștină.

— Cum?

— Chiar și *asta*, răspunde el, este acolo – discuția aceasta.

Șocat, uluit, în prostrație, mă ridic.

În cele din urmă, reușesc să vorbesc din nou:

— Dar sunt real?

Nu acordă prea mult timp de gândire întrebării mele. Nu are nevoie.

— Uită-te în dosar, spune el. La sfârșit. Vezi?

În litere mari, scrijelite pe partea albă a unui suport pentru pahare, este scris. Răspunsul lui este scris acolo cu cerneală neagră. „Bineînțeles că ești real – ca orice gând, orice poveste. Totul e real cât timp faci parte din ea.”

Și spune:

— Mai bine plec acum. Probabil, vrei să citești dosarul și să verifici consistența datelor. E totul acolo.

Un moment, intru în panică. E sentimentul acela de prăbușire când știi fără dubiu că ai pierdut controlul mașinii sau ai făcut o greșeală care nu mai poate fi îndreptată.

— Și acum, ce fac? întreb disperat. Spune-mi! Acum ce fac?

El își păstrează calmul.

Mă privește atent și spune:

— Continuă să trăiești, Ed… numai paginile scrise se opresc aici.

•

Mai stă poate încă zece minute, probabil din cauza traumei care s-a încătușat de mine. Rămân în picioare, încercând să contemplu și să-mi revin din șocul provocat de cele aflate.

— Chiar cred că e mai bine să plec, spune din nou, de data aceasta mai hotărât.

Cu dificultate, îl conduc la ușă.

Ne luăm adio pe verandă și îl văd cum se îndepărtează pe stradă.

Mă întreb care e numele lui, dar sunt sigur că-l voi afla curând.

•

A scris și despre asta, ticălosul, sunt sigur. Despre toate.

Mergând pe stradă, scoate un carnet de notițe din buzunar și notează câteva lucruri.

Mă face să mă gândesc că poate ar trebui să scriu și eu despre toate astea. În fond, eu sunt cel care a muncit.

Aș începe cu jaful de la bancă.

Ceva de genul, „cel cu pistolul e inutil”.

Dar sunt șanse mari să mi-o fi luat înainte și cu asta.

Va fi numele lui pe coperta tuturor cuvintelor acestora, nu al meu.

Și-și va asuma toate meritele.

Sau tot rahatul, dacă a făcut o treabă de mântuială.

Dar să ne amintim că eu am fost cel care a dat viață acestor pagini – nu el. Eu am fost cel care…

„Of, nu te mai plânge, Ed”, îmi spune o voce interioară.

Care îmi sună cunoscută.

•

Toată ziua, mă gândesc la multe, deși încerc să nu. Frunzăresc dosarul și găsesc tot ce-a spus. Toate ideile sunt scrise și persoanele schițate. Extrase neomogene sunt alăturate. Începuturi și finaluri se îmbină și se întrețes.

Orele trec fără știre.

Le urmează zilele.

•

Refuz să ies din baracă și nu răspund la telefon. De-abia mai mănânc. Portarul îmi este tovarăș în scurgerea minutelor.

Mult timp, mă întreb ce aștept, dar înțeleg că e exact cum a spus.

Aștept viața de dincolo de paginile acestea.

J ☺ Mesajul

Într-o după-amiază, aud ceva ce pare a fi o ciocănitură la ușa mea și stând acolo, pe veranda mea deteriorată, e Audrey.

Ochii mă evită un moment și mă întreabă dacă poate intra.

Pe hol, se sprijină de ușă și spune:

— Pot să rămân cu tine, Ed?

Mă apropii de ea.

— Bineînțeles că poți să rămâi toată noaptea, dar ea scutură din cap și ochii ezitanți privesc în cele din urmă podeaua.

Audrey face câțiva pași înainte și se apropie de mine.

— Nu în noaptea asta, spune ea. Pentru totdeauna.

Ne lăsăm pe podeaua holului și Audrey mă sărută. Buzele i se lipesc de ale mele și-i gust respirația și o absorb și o simt și tânjesc după ea. Îmi străbate ființa cu fluvii de frumusețe. Îi ridic părul auriu. Îi ating pielea delicată a gâtului și ea mă sărută încontinuu. Pentru că asta vrea.

Când totul se sfârșește, Portarul se apropie de noi și se așază lângă mine.

— Bună, Portarule, spune Audrey și din nou, ochii îi strălucesc.

Pare fericită.

Portarul ne privește. El este înțeleptul. El este înțelepciunea. Și spune: *Păi era și timpul*.

•

Stăm în hol aproape o oră și îi povestesc lui Audrey tot. Ea mă ascultă cu atenție și îl mângâie pe Portar. Mă crede, îmi dau seama că Audrey m-a crezut întotdeauna.

Sunt pe cale să mă relaxez total, când o întrebare alunecă în interiorul meu. Încearcă să se ridice, dar alunecă din nou.

— Dosarul, spun.

Mă ridic și mă îndrept grăbit spre sufragerie. În genunchi, frunzăresc febril dosarul. Stau acolo și parcurg pagină după pagină. Caut și scotocesc printre toate paginile volante.

— Ce faci? mă întreabă Audrey.

A intrat și stă lângă mine.

Mă întorc și ridic privirea spre ea.

— Caut asta, îi spun.

Indic cu mâna făpturile noastre.

— Noi doi, împreună.

Și Audrey se ghemuiește lângă mine. Îngenunchează lângă mine și pune mâna pe mine, ca să mă convingă să abandonez hârtiile.

— Nu cred că povestea noastră e acolo.

Și o spune cu blândețe.

— Cred, Ed…

Mâinile îmi cuprind cu blândețe fața. Lumina portocalie a după-amiezii târzii o înfășoară.

— Cred că asta ne aparține numai nouă.

•

Acum e seară, iar Audrey și cu mine împărțim o cafea cu Portarul pe verandă. Portarul îmi zâmbește după ce termină și cade în somnul lui obișnuit, liniștit, lângă ușă. Cofeina nu-l mai afectează.

Degetele lui Audrey sunt împletite cu ale mele, lumina mai persistă câteva momente și aud din nou cuvintele de dimineață.

„Dacă un tip ca tine poate lua atitudine și poate face tot ce-ai făcut tu pentru oamenii aceia, atunci toată lumea poate. Oricine poate trăi dincolo de propriile limite.”

•

Și atunci, conștientizez.

Într-un moment dulce, crud, frumos de claritate, zâmbesc, privesc o crăpătură din ciment și le spun lui Audrey și Portarului adormit ceea ce vă spun și vouă:

Până la urmă, nu sunt mesagerul.

•

Sunt mesajul.